

လှိုင်းကြားဖြူ (စာအုပ်စုံ)

သတိ - အချစ်သည်
ဇေးတောင်ဖြူးပေါင်းတတ်သည်

အမျိုး
အနွယ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

၂၀၁၈ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၊ ပထမအကြိမ်
 ကွန်ပျူတာစာစီ - ခင်ဖြိုးဝင်း (၀၉၂၅၀၁၄၄၇၉၇)
 ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၄၀၅)
 ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
 အမှတ်(၃၃)၊ ကျိုတော်လမ်း၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်။

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၀၂၄၀)
 ရွှေပဒေသာစာပေတိုက်
 အမှတ်(၃၃)၊ ကျိုတော်လမ်း၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
 ရန်ကုန်။

ဖြန့်ချိရေး - ၁၉၀၀ ကျပ်
 အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်

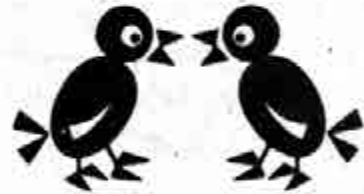
ထုတ်ဝေသည့်စာအုပ်၊ ကတ်တလောက်အညွှန်း (CIP)

သတိ...အချစ်သည် သွေးဆောင်ဖြားယောင်းတတ်သည်
 လှိုင်းကြာဖြူ
 ရွှေပဒေသာစာပေ၊ ၂၀၁၇၊ ရန်ကုန်။
 ၂၂၇-စာ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီမီတာ။
 (၁) သတိ...အချစ်သည် သွေးဆောင်ဖြားယောင်းတတ်သည်

သတိ

အချစ်သည်

သွေးဆောင်ဖြားယောင်းတတ်သည်

လှိုင်းကြာဖြူ

အခန်း ၁၁

“ဆေးတက္ကသိုလ်ဆိုတာ လူတိုင်း မက်မောကြတဲ့အရာ၊ နှစ်တွေအကြာကြီး တက်ရတာ။ (၇)နှစ်ကြီးတက်ပြီးမှ သာမန် ဆရာဝန်ဆိုရင်လည်း တောအုံ့ချုံကြားထဲရောက်ရင် သာမန်ဘွဲ့ရ လောက်တောင် သုံးစားလို့မရဘူးဆိုတာ မစားရတဲ့ စပျစ်သီးချည်လို့ ပြောကြတဲ့လူတွေရဲ့စကားပဲ။ အမှန်က တက်ချင်လျက်နဲ့ မတက်ရ လို့ ပြောနေကြတာ”

“အင်ဂျင်နီယာဖြစ်တော့ကော civil မှ မရရင် ဘာမှသုံးစား မရဘူး။ သူများနိုင်ငံတွေမှာသာ EP၊ EC ဆိုတာ လုပ်စားလို့ ရတာပါပြောကြပြီ။ ကိုယ့်နိုင်ငံက ပညာသင်ပေး၊ သူများနိုင်ငံမှာ သွားအသုံးချ ဘယ်ဖြစ်မလဲလို့ ပြောကြတဲ့သူတွေကလည်း သူတို့ သာ အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ကို တက်ခွင့်ရကြည့်ပါလား။ ခုနိပေါက် ကလိုက်ကြမယ်ဖြစ်ခြင်း”

ဘတ်...အချစ်သည် သွေးဆောင်ပြားယောင်းတတ်သည်

“နောက်ပြီး...”

“တော်ကြပါတော့...မမကြီးနဲ့မမလတ်တို့ရယ်...မိုင်း စိတ်ညစ်လာရင် ထွက်ပြေးတော့မယ်နော်”

နောက်ပြီးတော့ဆိုပြီး ဆရာဝန်ဖြစ်ရတာ ကောင်းကြောင်း၊ ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ရတာ ဂုဏ်ယူဖွယ်ကောင်းကြောင်း၊ လူတိုင်း တက်ချင်လို့တောင် တက်ခွင့်ရတဲ့ကျောင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ အမျိုးမျိုး အမွမ်းတင်နေသည့် မမကြီးကိုကော အင်ဂျင်နီယာဆိုတာ ဤကမ္ဘာမြေလောကမှာ တကယ့်မရှိမဖြစ် လိုအပ်နေသည့် လူစွမ်း ကောင်းများဖြစ်ကြောင်း လူမှုပတ်ဝန်းကျင် တိုက်တာအိုးအိမ်၊ လမ်း တံတားကအစ မြေပြင်၊ ရေပြင်၊ လေပြင်အထိအဆုံး အင်ဂျင်နီယာ တွေဟာ သိပ်အသုံးဝင်ကြောင်း ညွှန်းတတ်သော မမလတ်ကိုပါ ‘မှုန်ပြာရိမိုင်း’ စိတ်ပျက်သည်။

ဆရာဝန်ကောင်းကြောင်း ပြောတတ်လွန်းသူက မမကြီး ဒေါက်တာဇာခြည်လှိုင်း ဖြစ်သည်။ အင်ဂျင်နီယာကောင်းကြောင်း၊ အသုံးဝင်ကြောင်း ဘယ်သူနဲ့တွေ့တွေ့ ကြားမဆုံးရှိသူက မမလတ် မြင့်မိုရ်နိုင် ဖြစ်သည်။ မမလတ်က အင်ဂျင်နီယာဖြစ်သော်လည်း အစိုးရအလုပ်မဝင်။

အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ရပြီးပြီးချင်း နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုနှင့် Join ကာ ဟိုနိုင်ငံမှာ အလုပ်လုပ်ရင်း နိုင်ငံခြားအင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ ထပ်ယူ သည်။

(၂)နှစ်နေပြီး ဘွဲ့ရသောအခါ ထိုနိုင်ငံမှာ လစာကောင်း ကောင်းနှင့် အလုပ်ဝင်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံသို့ တစ်နှစ် တစ်ကြိမ်၊ တစ်ကြိမ်မှာ တစ်ပတ်လောက်သာ ပြန်လာနိုင်သူ ဖြစ်သည်။

မမကြီးဇာခြည်လှိုင်းသည်လည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်

သော်လည်း အစိုးရအလုပ်မဝင်။ NGO တွင် အလုပ်ဝင်သည်။ နိုင်ငံခြား NGO မို့ လစာကို ဒေါ်လာနှင့်ရသည်။ ထက်မြက် သွက်လက်သူမို့ မြန်မာနိုင်ငံနှင့် အခြားနိုင်ငံမှာလုပ်တဲ့ NGO အစည်းအဝေးပွဲတွေ တက်နေသည်။ အမြင်ကျယ်သည်။

ယခုလည်း နှစ်ယောက်ထိုင် ဆိုဖာပေါ်တွင် ထိုင်နေသော မှိုင်း၏ ဘယ်တစ်ဘက်၊ ညာတစ်ဘက်တွင် ထိုင်၍ ဆရာဝန်လုပ်၊ အင်ဂျင်နီယာလုပ် စသဖြင့် အလှအယက် ပြောနေကြသည်။

မှိုင်း တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲတွင် ဂုဏ်ထူး (၃) ခုနှင့် ထူးထူး ချွန်ချွန်အောင်ပါသည်။ အမှတ်တွေအားလုံးသည် ဂုဏ်ထူးမှတ် ကပ်ပြုတ်လို့ (၃) ဘာသာဂုဏ်ထူးဖြစ်သော်လည်း ဆေးတက္ကသိုလ် သို့ သွားနိုင်သည်။ စက်မှုဘက်သို့လည်း အသာလေး Join နိုင် သည်။

“ဟုတ်သားပဲ...လှိုင်းတို့ရယ်၊ ညည်းတို့က တက်မှာလား၊ မှိုင်းက တက်မှာလား၊ သူတက်ချင်တာ တက်ပါစေ။ သူ့မှာ ရွေးချယ်ခွင့်အပြည့် ရှိရမှာပေါ့။”

“အဖေကြီးကလည်း...”

မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်နေသော ဖေဖေက မှိုင်းရဲ့ဆုံးဖြတ် ချက်သာ အရေးကြီးသလိုပြောတော့ မေမေက ဖေဖေစကားကို မကြိုက်သလို ဟန့်တားလေသည်။

ဖေဖေနှင့်မေမေတို့၏ အုပ်ချုပ်မှုကောင်းသဖြင့် မှိုင်းတို့ ညီအစ်မ (၃)ယောက်စလုံး ပညာရေးတွင် ထူးချွန်သည်။ စာရိတ္တ ပိုင်းတွင် ကောင်းမွန်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလူများသည် ဦးတင့်ဇော် နှင့်ဒေါ်နီနီလတ်တို့၏ သမီးလေးတွေက တော်လိုက်တာ၊ သူတို့တွေ ကို အားကျအတုယူဟုလည်း သူတို့သားသမီးများကို ဆုံးမတတ်ကြ

သည်။

မမကြီး ဆေးကျောင်းသူဘဝ၊ မမလတ် အင်ဂျင်နီယာ ကျောင်းသူဘဝတွင် ဖေဖေနှင့်မေမေမှာ ကြွေးနှင့် လူနှင့် လုံးချာ လည်နေသည်။

ရုံးတစ်ရုံးမှ အရာရှိငယ်ဖြစ်သော ဖေဖေနှင့် အလယ်တန်းပြ ကျောင်းဆရာမဖြစ်သော မေမေ၏ဝင်ငွေမှာ ထိုသမီးနှစ်ယောက် အတွက် မလောက်ငှ၍ ချေးရငွားရသည့်အဆင့်ထိ။

မမတို့က လိမ္မာ၍ တော်သေးသည်။ ကျောင်းပြီးပြီးချင်း (၂)ယောက်စလုံး အလုပ်ရကြ။ တစ်နှစ်ခွဲ၊ နှစ်နှစ်နေတော့ အကြွေး ကျေသည်။

ထိုအကြွေးကျေချိန်မှာ မှိုင်းက ဆယ်တန်းကျောင်းသူဆိုတော့ ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့ ပညာမသင်ရတော့ပေ။ မိသားစုအားလုံး အသက်ရှူသည့် အနေအထားသို့ ရောက်ပြီဆိုရပေမည်။

မမကြီးနှင့်မမလတ်တို့၏ အကြံဉာဏ်ပေးမှု၊ တိုက်တွန်းမှုများ မှာ သင့်လျော်သည်ဟု ဆိုကောင်းဆိုနိုင်သည်။

ယနေ့ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဆယ်တန်းကို အမြင့်ဆုံးအဆင့်နှင့် အောင်လျှင် ဆေးတက္ကသိုလ်သို့သွားသည်။ စက်မှုတက္ကသိုလ်သို့ သွားသည်။ ထိုကျောင်းဆင်းလျှင် ဂုဏ်ရှိသည်။ ငွေရသည်။ လူရာ ဝင်သည်။

ဤနေရာတွင် ဝါသနာပါခြင်း၊ မပါခြင်းသည် အရေးမပါ တော့ပေ။ ဝါသနာသည် ထမင်းမဝဟု တချို့က ခံယူကြသည်။

“လှိုင်းတို့က မကောင်းတဲ့လမ်း ညွှန်နေတာမှမဟုတ်ဘဲ ဖေဖေရယ်၊ ညီမလေးဘဝ နောင်ရေးအေးအောင် ပြောပြနေတာပါ။”

“မှိုင်းဆန္ဒကို ထည့်တွက်လို့ ပြောလို့ ဘယ်ရမလဲ ဖေဖေရဲ့။”

မိုင်းက ဘာသိတာမှတ်လို့။ ဒီချိန်မှာ ဆုံးဖြတ်ချက်မှားရင် တစ်ဘဝလုံး အဖတ်ဆယ်မရတော့ဘူး။ လမ်းတစ်ဝက်ရောက်မှ နောင်တရပါပြီပြောလည်း အပိုပဲ။ အဲဒါကြောင့် လှိုင်းတို့က မိုင်းရွေးချယ်လို့ရအောင် ပြောပြနေတာပါ။”

မမကြီးနှင့်မမလတ်တို့က ဖေဖေရဲ့ဟန့်တားမှုကို လက်မခံသလိုနှင့် ဇွတ်တိုးပြောသည်။ မိုင်း မေမေကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ မေမေသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ရှိနေသည်။ ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်နေပုံထောက် မမကြီးနှင့်မမလတ်၏စကားကို သဘောတူကျေနပ်လျက် ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။

ဖေဖေက လက်ကာပြကာ...

“ကောင်းပြီ...ကောင်းပြီ...သမီးတို့ရဲ့စေတနာကို ဖေဖေ နားလည်တယ်။ တော်သင့်မှန်ကန်ကြောင်းကိုလည်း ဖေဖေ လက်ခံတယ်။ ပြီးတော့ ဒီဆွေးနွေးပွဲက ခုမှလုပ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး။ မိုင်း အောင်စာရင်းထွက်ကတည်းကဆိုပါတော့။ ဖေဖေတို့ဆန္ဒတွေရယ်...သမီးတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆန္ဒတွေ...ဖြစ်ချင်တာတွေကိုပဲ ထပ်တလဲလဲ ပြောမိကြတယ်။ ကာယကံရှင် မိုင်းကို ဘာဖြစ်ချင်သလဲ၊ ဘာလုပ်ချင်သလဲ တစ်ခါမှ မမေးကြည့်ရသေးဘူး။”

“.....”

ဖေဖေက မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ရှိသော မိုင်းကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ပြီး...

“ဖေဖေတို့က ဒါလုပ်၊ ဒါတက် အမိန့်ထုတ်ရင် မိုင်းဟာ မဖြစ်မနေ တက်ကိုတက်ရတော့မှာ။ သူ ဝါသနာပါရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့။ ဝါသနာမပါရင် သူလည်း မတိုးတက်ဘူး။ သူ အလုပ်လည်း မတိုးတက်ဘူး။ ဒီလိုဆိုရင် လူ့စွမ်းအားအရင်းအမြစ်

ဆုံးရှုံးတာနဲ့ မခြားနားဘူး။”

“ဝါသနာမပါလည်း...”

“လှိုင်း”

ဖေဖေစကားကို လက်မခံချင်သလိုနှင့် အတွန့်တက်ဖို့ကြိုးစားသော မမကြီးကို ဖေဖေက မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်လိုက်သည်။ မမကြီးပါးစပ်က ဘာမှထပ်မထွက်တော့မှ ဖေဖေက မိုင်းဘက်သို့ ကြည့်ပြီး...

“ကဲ...မိုင်း...သမီးရဲ့ဆန္ဒက မမကြီးဆန္ဒနဲ့ ကိုက်ညီသလား၊ မမလတ်ဆန္ဒနဲ့ ကိုက်ညီသလား။ ဒါမှမဟုတ် ငါ ဘာဖြစ်ချင်တယ်၊ ဘာဖြစ်ရင်ကောင်းမှာပဲလို့ တွေးထားတာမျိုးကော ရှိလား။ ပြောကြည့်ပါ...ဖေဖေတို့ လိုက်လျောနိုင်တာရှိရင် လိုက်လျောမယ်။ မဟုတ်ရင်တော့ အစ်မနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ရဲ့လမ်းစဉ်ကို လိုက်ရမယ်...ဘယ်လိုလဲ”

ဖေဖေ လမ်းဖွင့်စကားကြောင့် မိုင်းမျက်နှာ ဝင်းလက်သွားသည်။ မမကြီး၊ မမလတ်နှင့် မေမေရဲ့မျက်နှာကတော့ သိပ်သဘောမကျသည့်လက္ခဏာ ပြနေသော်လည်း ဘာမှဝင်ရောက်ဟန့်တားခြင်း မရှိချေ။

“အဟမ်း”

အခြေအနေကို အားတက်မိသဖြင့် မိုင်း ချောင်းဟန့်လိုက်သည်။ အစ်မနှစ်ယောက်ရဲ့ကြားထဲမှာ ထိုင်နေရတာမို့ အပြောမတော်လျှင် ကိုယ့်ဆီရောက်လာမည့် မျက်စောင်းတွေကိုလည်း ကြောက်နေသေးသည်။

သို့သော်လည်း တစ်ဘဝစာအရေးမို့ မိုင်း သတ္တိရှိမှဖြစ်မည်။ ချောင်းဟန့်ပြီးနောက် နှာခေါင်းအလယ်သို့ လျှောကျနေသော

မျက်မှန်ကို နှာခေါင်းရင်းသို့ ဆွဲတင်လိုက်သည်။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မှိုင်း ဆရာဝန်လည်း မလုပ်ချင်ဘူး။ သွေးမြင်ရင် မူးလဲတတ်တာ။ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရသူကိုမြင်ရင် ရင်တုန် ယန်းတုန်ဖြစ်တတ်သူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆရာဝန်တစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်နိုင်ပါ့မလဲ”

မှိုင်း ပြောပြီး စကားကို ခဏရပ်လိုက်သည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေက မှိုင်းရဲ့စကားကို သေချာနားထောင်ပေးနေပြီး မမကြီး မျက်နှာက အနည်းငယ် ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

ခက်တာက မှိုင်းပြောသည့် အချက်အလက်တွေကလည်း အမှန်။

“အင်ဂျင်နီယာတော့ မှိုင်း လုပ်ကိုမလုပ်ချင်တာ။ အဲဒီမလုပ် ချင်ရတဲ့ကိစ္စမှာတော့ ဘာအကြောင်းပြချက်မှကို ပေးလို့မရဘူး။ အရှင်းဆုံးပြောရရင်တော့ မှိုင်း အင်ဂျင်နီယာအလုပ်ကို ဝါသနာကို မပါတာပါ”

ဟွန်း...

မမလတ်က မျက်စောင်းတစ်ချက် လှည့်ထိုးသည်။ ကျန် သုံးယောက်က...

“ဒါဆိုရင် ဘာဝါသနာပါတာလဲ။ ဘာတက်ချင်တာလဲ”

“မှိုင်း တက္ကသိုလ်ဆရာမတစ်ယောက် ဖြစ်ချင်တယ်။ စာသင်ချင်တယ်”

“ဘာရယ်”

“ဘယ်လို”

“နင်က အစိုးရအလုပ်လုပ်ဖို့ ဝါသနာပါတယ်...ဟုတ်လား”

တအံ့တသြကြည့်၍ပြောသော မမကြီးကို...

“အစိုးရအလုပ်လုပ်ဖို့ ဝါသနာပါတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တက္ကသိုလ်ဆရာမ လုပ်ချင်တာ။ စာသင်ချင်တာပါဆို”

“ဘာထူးလဲ...အတူတူပဲပေါ့။ တက္ကသိုလ်မှာ ဆရာမဖြစ် အောင် ကြိုးစား၊ မာစတာပြီးတော့ အစိုးရခေါ်တော့ တက္ကသိုလ် ဆရာမလုပ်၊ လစာလေး မဖြစ်စလောက်နဲ့လေ...ဘာခေါင်းယမ်း တာလဲ။ ငါပြောတာ မဟုတ်လို့လား”

“အငယ်မရယ်...ငါဖြင့် အံ့ဩတယ်။ တက္ကသိုလ်ဆရာမ ဖြစ်ချင်ရတယ်လို့ ငါ ပြောလိုက်ရင်...”

“အလတ်မ...တော်စမ်း၊ မနှစ်သက်ရင် မနှစ်သက်ပိုင်ခွင့် ရှိတယ်။ ကဲ့ရဲ့ဝေဖန်ခွင့် မရှိဘူးဆိုတာ သမီး နားမလည်ဘူးလား”

မျက်မှောင်ကုတ်၍ ဝင်ပြောလိုက်သော မေမေစကားကြောင့် မမလတ် ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။ နောက်ထပ် အတွန့်မတက်ရဲတော့ ပေ။

ဖေဖေက မှိုင်းကိုပဲ စိုက်ကြည့်ပြီး...

“တက္ကသိုလ်ဆရာမ ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုတာ သမီးရည်းမှန်းချက် အစစ်အမှန်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ် ဖေဖေ...မှိုင်း တက္ကသိုလ်ဆရာမ ဖြစ်ချင် တယ်”

“အိုကေ...ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒါဆိုရင် သမီးကိုယ်သမီး ဒီနေ့ ဒီရိုက် ကစပြီး ဆရာမလောင်းတစ်ယောက် စိတ်ဓာတ်သွင်းပေးတော့။ သမီး ကျောင်းတက်ရေး၊ ကျောင်းအပ်ရေးကိစ္စကို သမီးဘာသာ လုပ်ရ မယ်။ အိမ်က ဘယ်သူမှ အဖော်မလိုက်ပေးဘူး။ မကူညီဘူးဆိုရင် ကော သမီး ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မှိုင်း လုပ်နိုင်ပါတယ် ဖေဖေ...ခုလို ရွေးချယ်ခွင့်ပေးတာ

ကိုပဲ မှိုင်း ဝမ်းသာလှပါပြီ။ မမကြီးနဲ့မမလတ်တို့လည်း မှိုင်းကို နားလည်ပေးကြပါနော်”

ခေါင်းညိတ်ပြပေမယ့် မျက်နှာပေးတွေကတော့ သိပ်ကြည်သာ တယ်ရယ်တော့ မဟုတ်။ မှိုင်း ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။ မတတ်နိုင်ပေ။

အခန်း ၂၂

“ဘာမတတ်နိုင်ဘူးလဲ...ပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ။ မတတ်နိုင်ဘူးလေဆိုတာ နင့်လက်သုံးစကားပဲလား...ဟုတ်လား၊ နေပြည့်...ကောင်စုတ်”

နွေးထွေးက ဘေးကနေ ယှဉ်လျှောက်နေသော ‘နေပြည့်’ ရဲ့ ပခုံးကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ရိုက်ပြီး မကျေနပ်သလို ပြောလေသည်။

နေပြည့်က ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲတွင် လက်နှစ်ဖက်စုံနှိုက် လျှောက်ရင်း ကိုယ်ကိုနဲ့၍ ရှောင်လိုက်သည်။

နွေးနွေးထွေး၊ နေပြည့်နှင့် စိုးရသူတို့ (၃) ယောက်စလုံးသည် အ.ထ.က (၁)မှ ဆယ်တန်းအောင်သော ကျောင်းသူကျောင်းသား ငယ်သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ နွေးနွေးထွေးက မိန်းကလေးမို့ ကျောင်းစာတွင် ထူးချွန်သူဖြစ်ပြီး နေပြည့်နှင့်စိုးရသူကတော့ အားကစားတွင် ထူးချွန်ထက်မြက်သူများ ဖြစ်သည်။

အလယ်တန်းအဆင့်ကတည်းက ဘတ်စကက်ဘောကို အထူးနှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက် ကစားခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ကျောင်းတွင်းဘတ်စကက်ဘောပြိုင်ပွဲများတွင် ဆုရသလို ပြည်နယ်၊ တိုင်းအထိ ရောက်ရှိခဲ့သူများ ဖြစ်သည်။

ဘတ်စကက်ဘောကို ဝါသနာပါပုံချင်းတူသော်လည်း အသွင်တူလို့ အိမ်သူမဖြစ်ကြတာ နေပြည့်နှင့်စိုးရသူတို့ပဲ ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ပြိုင်ပွဲတွင် ကစားတိုင်း ဘယ်သောအခါမှ တစ်သင်းတည်းကျတယ်ရယ်လို့ မရှိချေ။ ကျောင်းတွင် ကစားလျှင် ဆန့်ကျင်ဘက်အုပ်စုအသီးသီးမှ ပါဝင်ကစားခဲ့ကြခြင်းမို့ သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးပင် ဖြစ်လင့်ကစား အားကစားပြိုင်ဘက်များ ဖြစ်ကြသည်။

ဤသို့သော ပြိုင်ဆိုင်မှုလေးကစ၍ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဘယ်လိုအရာမဆို ပြိုင်ဆိုင်လိုစိတ် ရှိကြသည်။

ဤပြိုင်ချင်စိတ်မှတစ်ဆင့် ကျောင်းစာတွင် ပြိုင်သည်။ လူမှုပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးမှ ပြိုင်သည်။ ပြိုင်သည့်အခါတိုင်းလည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ အရှုံးပေးလိုစိတ် မရှိ။

အဆိုးဆုံးကတော့ နေပြည့်ပင် ဖြစ်သည်။ နေပြည့်၏မိဘများသည် 'စိုးရသူ' ၏မိဘများထက် ပို၍ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများ ဖြစ်ကြသည်။

စိုးရသူ၏မိဘများမှာမူ ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းထက် ရာထူးပုဏ်သိမ် ပိုသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ အမေက ရုံးတစ်ရုံးမှာ ညွှန်ကြားမှူးဖြစ်ပြီး အမေက တက္ကသိုလ်မှ ကထိကတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဝန်ထမ်းတွေမို့ မရှိမရှားဟု ဆိုရပေမည်။

နွေးနွေးထွေးထွေးနှင့်နေပြည့်၏ မိဘများမှာမူ ကုန်သည်ပွဲစားများ

ဖြစ်သဖြင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝသည်ဟု ဆိုရမည်သာ။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အတူတူ ကျောင်းတက်ခဲ့ကြ၊ ဆယ်တန်းအတူတူ အောင်ခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်း (၃)ယောက်မှာမူ တက္ကသိုလ်သို့ရောက်တော့လည်း အတူတူပင် ဖြစ်သည်။

နွေးနွေးထွေးနှင့်နေပြည့်က သင်္ချာဘာသာကို အဓိကယူပြီး စိုးရသူကတော့ ရူပဗေဒကို အဓိကယူသည်။ သူ့မိခင်က ရူပဗေဒဌာနမှ ကထိက ဖြစ်သည်။

"Physics နဲ့ Mathsဘာကွာလို့လဲ။ ငါတို့နဲ့ မေဂျာအတူတူ မယူဘူး။ အဲဒီစိုးရလေ...လုပ်လိုက်ရင် တလွဲတွေ။ ကြည့်ရတာ ငါတို့အုပ်စုထဲကနေ ခွဲထွက်ချင်နေပြီနဲ့တူတယ်...နေပြည့်"

စကားတပြောပြောနှင့်လျှောက်လာရင်း နွေးနွေးထွေးက လှမ်းပြောသည်။ နွေးနွေးထွေး၏ညာဘက်တွင် နေပြည့် လျှောက်ပြီး ဘယ်ဘက်တွင် စိုးရသူက လျှောက်ခြင်းမို့ လမ်းပေါ်တွင် (၃)ယောက် ယှဉ်လျှောက်နေသည့်ဟန်မျိုး ဖြစ်သည်။

နွေးထွေးက စိုးရသူကိုပြောရင်း နေပြည့်ကို လှမ်းပြီး စစ်ကူတောင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

နေပြည့်က နွေးနွေးထွေးရဲ့တစ်ဘက်တွင်ရှိသော စိုးရသူကို ဟန်ပါပါကြည့်ရင်း...

"ဒီကောင် ဘာလို့ Physics ယူလည်း ငါသိတယ်... နွေးထွေး"

"ဟင်... နင်သိတယ်...ဟုတ်လား။ သူ ဘာလို့ Physics ယူတာလဲ...လင်းစမ်းပါဦး"

"ဟေ့ကောင် နေပြည့်...မဟုတ်တဲ့စကားတွေတော့ မင်းလျှောက်လျှောက်မပြောနဲ့နော်"

“မဟုတ်တာ မပြောပါဘူး...ဟုတ်တာတွေပဲ ပြောမှာပါကွ။ မင်း ဘာလို့ Physics ယူတာလဲဆိုတော့ အားကစားပွဲတွေမှာ ငါနဲ့ အသင်းတူဆော့ရမှာဆိုလို့ မယူတာ။ မင်းက ငါ့ကို အမြဲဖြိုင်ချင် နိုင်ချင်နေတာလေ”

“ထပ်သရိုး...ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ ဒီလောက်ထိလည်း ငါ့ အတွေးမှာ ပြိုင်ရေးနိုင်ရေးစိတ် မရှိဘူး။ မင်းတို့က ဘာနဲ့ဘာနဲ့ ပေါင်းရင် ဘယ်လောက်ရမလဲဆိုတာ သဘောကျလို့ Maths ကို ယူခဲ့သလား ငါ မသိဘူး။ ငါကတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်ပစ္စည်းနှစ်ခု ကို စမ်းသပ်တဲ့အခါ ဘယ်လိုဓာတ်သဘောတွေ ထွက်လာမလဲ စိတ်ဝင်စားလို့ Physics ကို ယူခဲ့တာ။ အေး...မင်းပြောမှ ငါ သတိ ထားမိတယ်။ ဟုတ်တယ်...အားကစားပွဲမှာတော့ မင်းနဲ့ငါ သေချာ ပေါက် ထိပ်တိုက်တွေ့မှာတော့ သေချာတယ်”

သတိထားမိသလိုနှင့် စိုးရသူ လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ဤသည်က တမင်ကြံရွယ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ တိုက်ဆိုင်မှုသက်သက် သာ ဖြစ်သည်။

သို့သော် တစ်ခုကောင်းတာ ရှိသေးသည်။ သူနှင့်နေပြည့် တစ်မေဂျာတည်း အတူတူမကျခဲ့တာလည်း ခပ်ကောင်းကောင်းပင်။ ပြိုင်ဘက်တွေအဖြစ် အမြဲတမ်း ကစားခဲ့ကြသူတွေမို့ တစ်သင်း တည်းတွင် အတူတူကစားကြသည့်အခါ ကိုယ့်အတ္တကို ထိန်းသိမ်း နိုင်မလားဆိုတာ စဉ်းစားစရာပင်။

နေပြည့်၏အားနည်းချက်က Hero ဖြစ်ချင်စိတ်ရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဘောလုံး သူ့လက်ထဲသို့ရောက်လာပြီဆိုလျှင် သူသည် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘောလုံးမပေးတော့ဘဲ ဂိုးတိုင်ရောက်သည်အထိ တစ်ယောက်တည်း ယူသွားတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အတူတူသာ ကစားရလျှင် သူနှင့်နေပြည့် ကွင်းထဲတွင် နေ့ဖြစ်စကားများရတာနှင့်ပင် ပွဲကကြည့်၍လှပတော့မည်။ ဖြစ်ချင် တော့ နှစ်ယောက်စလုံးက ဘတ်စကက်ဘောအားကစားအပေါ်မှာ နူးသွပ်ကြခြင်းကလည်း အတူတူပင် ဖြစ်သည်။

“ကဲပါ...ဒါတွေထားစမ်းပါ။ ခုမှ ကျောင်းဖွင့်တာ ကျောင်း အိမ်ခံတာဆိုတော့ အတန်းတော့ မစလောက်သေးဘူး။ ငါ မူဆယ် တို့ ဖားသားကြီးနဲ့ ဒိုးမယ်။ မင်း လိုက်မလား...စိုးရ”

နေပြည့်က နွေးနွေးထွေးထွေးနှင့်စိုးရသူ၏ကြားထဲ ဖြတ်ဝင်ကာ စိုးရသူ၏ပခုံးကို လှမ်းပုတ်ပြီး မေးသည်။

“ငါတို့ နောက်တစ်ပတ် Monday မှ အတန်းတက်ကြရ အောင်လေ...ဘယ်လိုလဲ”

“အဲဒီအကြံကောင်းတယ်”

“နင်က မိန်းကလေးလေ...အတန်းက မတက်ရသေးဘူး။ အတန်းလစ်တာက ဝါသနာပါနေပြီပေါ့...ဟုတ်လား။ ဒီမှာ သူငယ်ချင်း...ငါ့အမေအကြောင်း ငါသိတယ်။ ငါ အတန်းမတက် လင် သူကောလိပ်မယ်။ မဖြစ်ဘူး...ဒီခိုခိုက မေဂျာမသင်ရင်တောင် နိုင်နာသင်လိမ့်မယ်။ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်လောက် တက်ပြီး အခြေ အနေကြည့်ပြီးမှ ငါ လစ်မှာ”

“ကျွတ်...”

နေပြည့်က စိုးရ၏စကားကို သဘောမကျသလိုနှင့် စုတ် တစ်ချက်သပ်သည်။ ဒီကောင် ငကြောက်ပါကွာဆိုသည့်ပုံစံနှင့် အထင်သေးသလို ကြည့်လိုက်ပေမယ့် ဘာမှမပြောသေး။ ပြောစရာ တစ်ခုခု ရှာနေသည့်ဟန်။

“ဒီမှာ...ဒီမှာ...အစ်မ”

“.....”

“အစ်မ...အစ်မကို ခေါ်တာပါရှင်။ တစ်ချက်လောက် ကူညီပေးပါနော်”

နောက်ဘက်ကနေ တဖျပ်ဖျပ် လျှောက်လာသံနှင့် ‘အစ်မ ဆိုသည့်ခေါ်သံကြောင့် သူတို့(၃)ယောက်နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

ကောင်မလေးသည် အသားဖြူဖြူ မျက်မှန်အကြည်ရောင်နဲ့ ခပ်သေးသေးပင် ဖြစ်သည်။ ပခုံးမရောက်တရောက် ဆံပင်လဲ ခပ်ပါးပါး ဖြစ်သည်။ ထိုဆံပင်ပါးလျှလျကို ပိုနီတေးပုံစံ ခပ်ဖြင့်ဖြင့် စည်းထား၏။

ဖြူဖွေးဖွေး မျက်နှာထက်၌ အရောင်စုံကာလာမှ မတင်ထဲဘဲ ခပ်ပြောင်ပြောင် ဖြစ်နေသည်။ ဝတ်ထားသည့်ပုံစံနှင့် လွယ်ထားသည့်အိတ်ပုံစံကြောင့် သူတို့တွေ မရယ်မိအောင် ထိန်းထားရသည်။ လွယ်အိတ်ရှည်ကို အထက်တန်းကျောင်းသူလို ပခုံးတစ်ဖက်၌ ဘေးသိုင်းလွယ်ထားပုံက တကယ်ရယ်ချင်စရာ။ တက္ကသိုလ်မှ စတိတ်ကျောင်း မှားဝင်လာပုံရသည်။

ဆောင်းတွင်းကာလမို့ အင်္ကျီလက်ရှည်ဝတ်တာ အပြစ်မရှိသာပေမယ့် ဂျင်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို ဖိုသီဖတ်သီ ဝတ်ထားပုံက တော်တော်ဖြစ်ကတတ်ဆန်းနိုင်ပါသည်။

“ဟိုလေ”

“ဘာလဲ”

သုံးယောက်စလုံးက ကိုယ့်ကို မျောက်ပွဲမှာလာကြည့်သေးသေးချာချာ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေကြခြင်းမို့ ‘မိုင်း’ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး နီရဲထူပူကာ မေးချင်သည့်စကားများတောင် အထ

ထစ် အငေါ့ငေါ့။

နောက်ကျောက လှမ်းမြင်ရချိန်ကသာ အစ်ကို၊ အစ်မဟု ရိုသေသမှုနှင့် လှမ်းခေါ်လိုက်ရသည်။ လှမ်းကြည့်လာတော့ ကိုယ်နှင့်ရွယ်တူတန်းတူ။

ခပ်ချောချော၊ ခပ်လှလှများမို့ ပြောဖို့စကားတောင် လည်ချောင်းဝတွင် အထစ်ထစ် အမှားမှား။

“ဘာပြောမလို့လဲ”

“ဟို...ဟိုလေ...နေပါဦးနော်...အကူအညီနည်းနည်း တောင်းချင်လို့ပါ”

“ဘာလဲ...အိမ်ပြန်စရာ လမ်းစရိတ်မရှိတော့လို့လား”

“အို...မဟုတ်တာ”

နေပြည့်၏ ခပ်ရွတ်ရွတ်စကားကို သူမက ကပျာကယာ ခေါင်းခါသည်။ သူမပုံစံက ထိုသို့မပေါက်ပေမယ့် ဝတ်ပုံစားပုံ ပြောပုံတို့က သာမန်လူနှင့် အနည်းငယ် ခြားနေသည်။

စိုးရသူက သူမနှင့် နွေးထွေး။ နေပြည့်တို့ (၃) ယောက် ပြောကြဆိုကြတာကို ငြိမ်ကြည့်နေကာ ဘာမှဝင်မပြော။ ‘မိုင်း’ ကိုယ့်ကို နောက်တောက်တောက် ဝင်ပြောသူကိုကော စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသူကိုပါ မကြည့်မိအောင်ထိန်းပြီး မိန်းကလေးထံတွင် အကြည့်ပို့ထားကာ...

“ဟိုလေ...မိုင်း Physics ဌာနကို သွားချင်လို့ပါ။

ကျောင်းသားရေးရာက ဒီဘက်ကို ညွှန်လိုက်တာ။ အဲဒါမတွေ့လို့”

“ဪ...အဲဒါလား...အဟွန်း”

နွေးနွေးထွေးက ခပ်မဲ့မဲ့ရယ်ပြီး ကိုယ့်ကို မသိမသာရွေ့ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ကောရစ်တာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“ဒီလမ်းအတိုင်းသွားရင် လှေကားတစ်ခု တွေ့လိမ့်မယ်။ အဲဒီ လှေကားကိုတွေ့ရင် အပေါ်တက်ရမှာ မဟုတ်ဘူးနော်။ အောက် ဆင်းရှာ။ အောက်ရောက်ရင် ညာဘက်မချိုးနဲ့။ ဘယ်ဘက်ကို ချိုးလိုက်...အဲဒါဆိုရင် ရောက်ပြီ”

မိုင်း မျက်လုံးကို ရှင်ရှင်ထားပြီး သူပြောသမျှကို သေချာ လိုက်မှတ်သည်။ ဘေးက (၂)ယောက်က ဘာမှမပြော။ ငြိမ်သက် စွာပဲ ကြည့်နေကြသည်။

“ဟုတ်...အခုလိုပြောပြလို့ ကျေးဇူးပါနော်”

“သွားမယ်နော်”

နွေးနွေးထွေးကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး သူတို့ကို ခေါ်ကြည့်ပြီး ‘သွားမယ်နော်’ ဟု နှုတ်ဆက်ကာ ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားသည်။

ရယ်ချင်စိတ်ကို အတင်းထိန်းထားရတာမို့ သူမ ခပ်လှမ်းလှမ်း သို့ရောက်တော့ (၃)ယောက်စလုံး ဝါးခနဲ ရယ်မိကြသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

“တကယ်...အူတူတူ အတတ်လေးပါကွာ”

ရယ်နေရင်း နေပြည့်ရဲ့မှတ်ချက်စကားကြောင့် စိုးရသူ အရယ် ရပ်သွားသည်။ ထို့နောက် ကိုယ့်နောက်ကျောဘက်တွင်ရှိသော Physics ဌာနကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမက ဤဌာနကို သူတို့နှင့်ရောက်နေ၍ မြင်တွေ့ပုံမရ။ ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူကာ နွေးနွေးထွေးက ဆိုင်းဘုတ်မမြင်အောင် မသိမသာကာပြီး လမ်းလွဲပြောလိုက်သည်။

“ဒီလမ်းအတိုင်း တည့်တည့်သွားရင် လှေကား၊ လှေကား

အပေါ် ဆက်မတက်ဘဲ အောက်ဘက်ကိုဆင်းပြီးရင် ညာချိုးနဲ့ ဘယ်ချိုး၊ ဟား...အဲဒါဆိုရင် ကျောင်းသားရေးရာဌာနကို ပြန်ရောက်သွားမှာပေါ့ဟ”

နွေးထွေးညွှန်သောလမ်းညွှန်ကို ခပ်ဆဆ စဉ်းစားရင်း ဘူးခနဲ ကျောင်းသားရေးရာဌာနကို မြင်ယောင်လိုက်သဖြင့် စိုးရသူ အလန့်တကြား ထအော်သည်။

နွေးနွေးထွေးက စိုးရသူ ဖြစ်ပျက်ပုံကိုကြည့်ပြီး ခပ်ဟက် ဟက် ရယ်လေသည်။ နေပြည့်က လက်တစ်ဖက် ခါးထောက်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က လက်ညှိုးလေး တယမ်းယမ်းနှင့် ပြုံးစိစိ လုပ်ပြသည်။

“နင်ကလည်း အဲဒီလိုလုပ်တာတော့ မကောင်းပါဘူးဟာ။ သူ့ကြည့်ရတာ တကယ်မသိလို့ မေးနေတဲ့ပုံပါပဲ”

“အို...မသိပါဘူး၊ သူတို့ရုပ်နဲ့ ငါ့ကို အစ်မ ခေါ်စရာ လားဟ”

“ဟာ...နင်ကလည်း ဒါကတော့ တမင် အစ်မလို့ခေါ်တာမှ မဟုတ်တာ။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိမှမသိတာ။ ရိုသေသမှုနဲ့ ခေါ်တာနေမှာပါ”

“မသိဘူး...ငါကတော့ စိတ်ဆိုးတယ်။ ခုလို ပညာပြရတာ ဝမ်းသာတယ်။ ဟေ့...နေပြည့်...ရှိတ်လိုက်ပါဦး...ဟား...ဟား”

နှစ်ယောက်သား လက်ဖဝါးချင်းရိုက်၍ ငှာဟီးဟီး တဟား ဟား ရယ်နေတာကိုကြည့်ပြီး စိုးရသူ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

သို့သော် ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သည့်ကိစ္စမို့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားသည်။ ဒါတောင် မမေ့မလျော့နှင့် နေပြည့်က...

“ကြည့်ရတာ Physics မကျမှာ တက်မယ့်သူထင်တယ်။

လက်ထဲမှာကိုင်ထားတဲ့ စာရွက်ကိုကြည့်ပုံထောက် ဌာနမှူးကို
လက်မှတ်သွားထိုးခိုင်းမို့နဲ့ တူတယ်။ စိုးရသူ...စိုးရသူ...မင်းတော့
အူတူတူ အတတ ကောင်မလေးနဲ့ ရေစက်ရှိပုံရတယ်ကွ”

“တော်စမ်းပါကွာ...မင်းကလဲ”

စိုးရသူ နေပြည့်ရဲ့ပခုံးတစ်ဖက်ကို လက်သီးနှင့် လှမ်းထိုး
လိုက်သည်။

သူတို့ (၃)ယောက်၏ တက္ကသိုလ် ပထမဆုံးရောက်သည့်နေ့
သည် ဤသို့ စတင်ခဲ့လေသည်။

အခန်း ၂၃

“မိုင်း” သည် ကျောင်းစအပ်သည့်ရက်တွေပင် လူတစ်စု၏
ညှာပေးမှုကို ခံလိုက်ရသဖြင့် အတော့်ကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်မိ
သည်။

တက္ကသိုလ်တွင် ဤသို့သော ဗရုတ်ဗရက်များ ရှိနေကြ
သလား။ ရှိနေလိမ့်မည်ဟု သူမ တစ်ခါမှ မတွေးဖူးခဲ့ပေ။

အဆင့်မြင့်ပညာကဏ္ဍမို့ နိုင်ငံခြားဇာတ်ကားတွေထဲကလို
ကျောင်းရောက်တာနဲ့ ဆရာပေးတဲ့သင်ခန်းစာအတွက် စာကြည့်
တိုက်မှာ စာသွားရှာ၊ သီလိုတတ်လိုသမျှကို မေးမြန်းစူးစမ်းရမည်
ဟု ‘မိုင်း’ သိထားခဲ့သည်။

ခုတော့...

ရုပ်ချောချော လူသုံးယောက် မျက်လုံးထဲတွင် ခုထက်ထိ
ဆင်းထင်းလင်းလင်း မြင်ယောင်နေမိသည်။

မိန်းကလေးက သူမနှင့်ဆာလျှင် အရပ်မြင့်သည်ဟု ဆိုရမည်။ အရပ်မြင့်မြင့် ခန္ဓာကိုယ်က ပြည့်ဖြိုးဖြိုး၊ ဂျင်းဘောင်းဘီ အနက်ကြောင့် ပြောင့်တန်းသော ပေါင်တံတို့ကို သိသာစေသည်။

နှစ်လက်မဒေါက်ပါသည်။ ရှူးဖိနပ်အနက်ကို စီးထားသည်။ အဖြူရောင်ဘလောက်အင်္ကျီပေါ်တွင် အပွင့်သေးသေးလေးတွေပါသည့် အပေါ်ထပ် ပွပွလှလှကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ မျက်နှာမှာလည်း အဖုအပိန့် အစက်အပျောက်များ ကင်းစင်နေသည်။ ခါးမရောက်တရောက် ဆံပင်များက wave ရွှေအိုရောင်။ တက္ကသိုလ်တွင် ဤသို့ ပြင်ဆင်ခြယ်သ၍ရသည်ဟု မှိုင်းမှ မသိ။

မမကြီးနှင့်မမလတ်လည်း ဘာမှ ထူးထူးထွေထွေ ပြင်ဆင်မနေဘဲ ကျောင်းသို့သွားသည်။ ကျောင်းပြီးတော့မှသာ လုပ်ငန်းခွင်သို့ရောက်ပြီမို့ ပြင်ဆင်လာသည်။

နောက်...ကောင်လေး (၂)ယောက်။
တစ်ယောက်က သူမကို အထင်တသေးနှင့် လမ်းစရိတ်ပေးရမှာလားတဲ့။

နောက်ပြောင်မှန်းသိပေမယ့် သူစိမ်းမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ထိုသို့ နောက်ပြောင်အထင်သေးတာမျိုး မှိုင်း သိပ်မှန်းသည်။ သူပြောသည့်စကားနှင့် သူဟန်ယန်က ဆန့်ကျင်ဘက်။

ပထမနှစ်ပင်ရှိမည်ထင်ရသော်လည်း အရွယ်နဲ့မမျှအောင်လူက ရင်အုံကျယ်၍ ထွားကျိုင်းလှသည်။ အားကစားသမားတစ်ယောက်၏ ခန္ဓာကိုယ်မျိုး ဖြစ်သည်။

သူက ကိုယ်တွင် ကပ်နေသည့် ဆွဲသားရှုပ်အင်္ကျီ နီညိုရောင်လက်စကကို စတိုင်လ်ဘောင်းဘီ မြင်းချေးရောင်နှင့် တွဲဝတ်ထားသည်။

နောက်...မိန်းကလေးဘေးက နောက်တစ်ယောက်။ သူကတော့ ဘာဆိုဘာမှ ပြောလည်းမပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာ လက်ဝိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

သူက နီညိုရောင်ဝတ်ဆင်ထားသူလောက် မထွားကျိုင်းပေမယ့် အရပ်အမောင်းကတော့ မတိမ်းမယိမ်း။ လက်တိုရှုပ်အင်္ကျီအစင်းကြားက ဂျင်းဘောင်းဘီအရောင် ခပ်မှိုင်းမှိုင်းနှင့် တွဲဝတ်ထားသည်။

ဘာစကားမှ မပြောသော်လည်း တခြား (၂)ယောက်လို သူမကို ချောက်ချခြင်းမရှိသော သူ့ကို မှိုင်း ကျေးဇူးအနည်းငယ် တင်ခဲ့ရသည်။

နောက်...အတန်းတက်သောရက်တွေ ကြာလာသောအခါမှ မှိုင်းကို မနောက်ပြောင်သော တစ်ယောက်သည် မှိုင်းတို့ ရူပဗေဒမေဂျာကမှန်း သိရသည်။

အစတန်းကတော့ မေဂျာတူမှန်း မသိခဲ့ပါ။ မှိုင်းတို့မေဂျာတွင် လူဦးရေ အလွန်များပြားသဖြင့် တစ်ခန်းကို (၆၀) နှုန်းနှင့် Section ခွဲသည်။

ပထမနှစ်တွင် Section(၃) ခုရှိ၍ မှိုင်းက အမှတ်ကောင်းသူမို့ Section (A)၊ သူက Section (B) ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ Section (B) က မိုင်နာဆရာမ မအားလျှင် Section (A),(B) (C) သုံးခုစလုံးသည် စုပေါင်းသင်ရသည်။

တစ်ခန်းတည်းတွင် လူ (၂၀၀) နီးပါး ထိုင်ရသည်။ မဆုံဘူးဆင်ရသော်လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပူးကပ်ထိုင်လိုက်တော့လည်း ဆုံသွားသည်။

မိုင်နာချိန်တွင် သူမတို့၏အတန်းတွင် မသင်ရဘဲ 'သီရေတာ'

တွင် သွားသင်ရသည်။
 ပုံမှန်စာသင်ခန်းနှင့်ဆို လူ (၂၀၀) မည်သို့မှ မဆုံးနိုင်ပေမယ့် သိရေတာထဲတွင်တော့ အသာလေးဆုံးသည်။
 'သိရေတာ' ဆိုသည်မှာ ရှေ့ဆုံးခုံမှတစ်ဆင့် နောက်ဘက်ခုံ တွေ တဖြည်းဖြည်း မြင့်သွားသော စာသင်ခန်းပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။
 မိုင်နာဆရာမဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်ဆရာမက ဤ (၂၀၀) ကြား အောင် ပင်ကိုသံနှင့် မပြောနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် မိုက်နှင့်ပြောသည်။ ပရိုဂျက်တာနှင့် သင်သည်။
 ဤသို့ စုပေါင်းသင်ရခါမှသာ သူ့ကို မိုင်းတို့မေဂျာကမှန်း သိတော့သည်။ မိုင်းမှာ မသိစိတ်ထဲတွင် အံ့ဩဝမ်းသာစိတ်တွေ ဖြစ်သွားရသလို သိစိတ်ထဲတွင် (၃) ယောက်သား ဘယ်လိုပညာ ပေး၊ ဗရုတ်ကျကြဦးမလဲအတွေးနှင့် ကျန် (၂)ယောက်ကို အမော တကော့ ရှာမိသည်။
 နောက်တော့မှ သူ့အကြောင်း မိုင်း သေချာစွာ သိရတော့ သည်။ သူ့အကြောင်း မိုင်းကို ပြောပြသူမှာ အခြားသူ မဟုတ်ပေ။ မိုင်းနှင့် တစ်ခုံတည်းတွင် အတူတူထိုင်သော လင်းလက်က ပြောပြ ခြင်း ဖြစ်သည်။
 လင်းလက်သည် အ.ထ.က (၁) ထွက်မို့ သူတို့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိသည်။ မိုင်းကမူ အ.ထ.က (၅) ထွက် ဖြစ်သည်။
 ထို့ကြောင့် သူတို့အားလုံးကို ခုမှ မြင်ဖူးတွေ့ဖူးတာ မဆန်းကြယ်ပေ။
 "မိုင်းတို့ကတော့ တကယ့်ဇော်တွေနဲ့မှ တွေ့ခဲ့တာထင်တယ်"
 "ဇော်တွေ...ဟုတ်လား"

လင်းလက်ရဲ့စကားကို မိုင်း တအံ့တဩလေး မေးလိုက်မိ သည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ့်စာနှင့်ကိုယ်သာ တိတ်တိတ်ဆိတ် ဆိတ် နေတတ်သူမို့ 'ဇော်' ဆိုသည့်အသုံးအနှုန်းနှင့် စိမ်းလှသည်။ လင်းလက်က ခေါင်းညိတ်ပြပြီး...
 "ဟုတ်တယ်...သူတို့ (၃)ယောက်စလုံးက ဇော်တွေလေ။ မိုင်းကျောင်းမှာဆိုရင် (၃)ယောက်စလုံးက တော်လည်းတော်တယ်။ ပြောလားလည်း ဖြစ်တယ်။ ဆရာ၊ ဆရာမတိုင်းကလည်း ချစ် ကြတယ်လေ"
 "ဪ..."
 "နွေးနွေးထွေးက စာတော်တယ်။ နေပြည့်နဲ့စိုးရသူက အကစားမှာ ထူးချွန်ကြတယ်"
 "နေပြည့်နဲ့ စိုးရသူ"
 Physics မှာတက်သူက နေပြည့်လား။ Maths မှာတက်နေ သူက စိုးရသူလား။ မသဲကွဲသဖြင့် မေးမိပြန်သည်။
 ဪ...မိုင်းဟာ ခုတော့လည်း စပ်စုနေတတ်ပါလား။ အရင် ကျန်းကန်ဆိုရင် ဘယ်သူ့အကြောင်းမှ စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိဘဲ စာမှစာ။ ကိုယ့်ကို သူများအကြောင်း လာပြောလျှင်တောင် အလိုလို စိတ်ရှုပ် ခြင်း မောင်းထုတ်ခဲ့သူ။
 ခုတော့ ကိုယ်ကပဲ လိုလိုချင်ချင် စပ်စုနေမိတာ မထူးဆန်း တော့လား။ အံ့ဩလေစွ။
 နွေးနွေးထွေးနဲ့ နေပြည့်က Maths ယူတယ်ထင်တယ်။ ဟို ကျန်းကန်က Maths စာသင်ခန်းမှာ တွေ့လိုက်တယ်။ စိုးရသူနဲ့အစ်မ က Physics ကထိကလေ။
 "ဟင်...ဟုတ်လား...ဘယ်ဆရာမလဲ"

“တီချယ်မေသူဇော်လေ”

“အို...ဟုတ်လား”

မိုင်းမှာ ဘာတစ်ခုမှကို မသိရသူမို့ သိရသမျှအရာတိုင်းသည် အသစ်အဆန်းဖြစ်လို့နေသည်။ မျက်လုံးလေးပြုံး၊ နှုတ်ခမ်းလေးပိုင်းကာ အံ့ဩနေပုံက တကယ်လျှို့ဝှက်သည်းဖိုဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို နားထောင်နေရသူလို။

တီချယ်မေသူဇော်ကို သူမတို့ သိသည်။ သူမတို့ ပထမနှစ်တွင် တီချယ် မသင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒုတိယနှစ်တန်းသည် သူမတို့ အတန်းနှင့်ကပ်လျက်မို့ တီချယ် စာသင်သံများကို ကြားဂုသည်။

ကျောင်းသားများကို နားလည်လွယ်အောင် သင်ကြားပြသတတ်သော တီချယ်အချိန်တွင် ကျောင်းသားကျောင်းသူများ အစဉ်ပြည့်နေတတ်သည်။

စိုးရသူ အရပ်မြင့်ခြင်းသည် တီချယ်ဆီက အမွေရထားပုံမျိုး မဟုတ်ပေ။ တီချယ်သည် ခပ်တုတ်တုတ်၊ ပုဝဝနှင့် ဖြူဖွေးသော မျက်နှာက ရယ်လိုက်ပြုံးလိုက်တိုင်း မျက်နှာချိုသည်။

ကျောင်းသူကျောင်းသားများနှင့်လည်း လိုက်လျောညီထွေနေတတ်သည်။

ဪ...တီချယ်ရဲ့သားက စိုးရသူကိုး။

မိုင်းလည်း စကားကြုံတုန်းမို့ ဟိုတစ်ခါတုန်းက သူမကို အရူးလုပ်သည့်အကြောင်းအား ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။ လင်းလက်က သေချာနားထောင်နေသည်။

နောက်...မလုံနိုင်ဟန်နှင့်...

“ငါ သိသလောက်တော့ သူတို့ (၃)ယောက်က ဗရုတ်တော့ မကျတတ်ဘူး။ အင်း...ဒါပေမဲ့ ပြောလိုတော့ မရဘူးပေါ့လေ။

ဒါပေမဲ့ ငါ တစ်ခုတော့ သတိပေးရဦးမယ်...မိုင်း”

“အင်း...ပြောလေ...ဘာလဲ”

“နင် သူတို့ (၃)ယောက်နဲ့ မပတ်သက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဟင်...ဘယ်လို”

“.....”

မထင်မှတ်သောစကားကြောင့် မိုင်း လင်းလက်ကို ပြန်မေးသည်။ လင်းလက်က ဘာမှမဖြေဘဲ “သူတို့နဲ့ မပတ်သက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ” ဟု ထပ်ပြောသည်။

မိုင်းတို့က အောက်ဘက်မှာမို့ အပေါ်ဘက်တွင် ထိုင်နေသော သူကို မသိမသာ စောင်းကြည့်ပြီး မိုင်း ခေါင်းကုပ်လိုက်သည်။ လင်းလက် ဘာအဓိပ္ပာယ်နှင့် ပြောသလဲ မသိရ။ သူကတော့ ရှေ့မှာ စာသင်နေတာကို စိတ်ပါလက်ပါ နားထောင်နေသည်။

မိုင်းကသာ...။

အနန်း ၂၄

“ဟယ်လို”

“ဟေ့...စိုးရ နှင့် မလာသေးဘူးလား။ ဒီမှာ ငါတို့အားလုံး လူစုံနေပြီ”

“နေပြည့်ကော”

“တွေ့လား... နင်တို့နှစ်ယောက်ကို ငါ ကြည့်လို့မရတာ အဲဒါကြောင့်ပဲ။ နေပြည့်ကို ဖုန်းဆက်တော့လည်း နေပြည့်က နင့်ကို မေးတယ်။ နင့်ကို ဖုန်းဆက်တော့လည်း နင်က နေပြည့်ကို မေးတယ်။ ပြီးရင် တည့်ကြတာလည်း မဟုတ်ဘူး”

နှုတ်ခမ်းတဆူဆူနှင့် ပြောမှာကို မြင်ယောင်နေတာမို့ စိုးရသူ ဟွန်းခနဲ အသံထွက်ရယ်ပြီး...

“မတည့်စရာလား... နင်ကလဲ။ ပြောပုံက ငါတို့နှစ်ယောက် တွေ့လိုက်တာနဲ့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဝက်သတ်နေသလိုပဲ”

“ဟေ့... ဒီမှာ ဘာမှအပိုတွေ ပြောမနေနဲ့။ နင်တို့နှစ်ယောက် တွေ့ရင် ဖက်သတ်တာထက်ကို ဆိုးတယ်။ လာခွဲတော့နော်... ဒါပဲ”

“အေးပါ”

နွေးထွေးဘက်က ဖုန်းချသွားလေသည်။ စိုးရသူ ဖုန်းစခရင် မပိတ်ဘဲ စားပွဲပေးသို့ ဖုန်းကို လှမ်းတင်လိုက်သည်။ ခေါင်းတွင် စိုရွှဲနေသော ရေစက်များကို မျက်နှာသုတ်ပဝါနှင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း လေး ပွတ်သုတ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ လက်မောင်းနှင့်ရင်ဘတ်တွင် တင်ကျန်နေသော ရေစက်များကိုလည်း တဘက်စောင်နှင့် ခပ်သွက်သွက် သုတ်လိုက် သည်။

အဝတ်စီရီဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ဒီနေ့က နွေးနွေး ထွေး၏ (၁၈)နှစ်ပြည့်မွေးနေ့ ဖြစ်သည်။ သူတို့ (၃)ယောက်စလုံး သည် လကြီးလငယ်၊ တစ်ခုနှစ်တည်းဖွားသူများ ဖြစ်ကြသည်။

နွေးထွေး၏မွေးနေ့နှင့် နေပြည့်၏မွေးနေ့မှာ သိပ်မကွာပေ မယ့် သူ့မွေးနေ့နှင့် လအတန်ကွာသည်။ သွားရင့်ရောင်ကိုယ်ကျယ် ဆွဲသားဘောင်းဘီနှင့် တီရှပ်လက်ရှည် နက်ပြာရောင်ကို တွဲဝတ် လိုက်သည်။

“သား... အပြန်အရမ်းဖောက်ကျမနေနဲ့နော်။ တိုင်းရေးပြည့် ရေးက သိပ်ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး”

အိမ်ကထွက်ခါနီး မေမေက စိုးရိမ်တကြီး မှာနေသည်။

နွေးထွေး၊ သူနှင့်နေပြည့် (၃)ယောက်ဆုံလျှင် ဘယ်တော့မှ အိမ်ပြန်မစောတတ်မှန်း မေမေ သိသည်။ သို့သော် အဟန့်သဘော ပြင့် တားခြင်းဖြစ်သည်။

နယ်စပ်ဒေသမြို့မို့ ည (၈)နာရီ၊ (၉)နာရီဝန်းကျင်တွင် ဤမြို့

၌ လူခြေတိတ်ကာ တစ်မြို့လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိသည်။
စိုးရသူ၏ပုံစံမှာ ဆိုင်ကယ်မြင့်နှင့် လန်းနေသည်။ ဤ
ဆိုင်ကယ်သည် ဒီတီဆိုင်ကယ် မဟုတ်သော်လည်း ဒီတီဆိုင်ကယ်
ကဲ့သို့ ခပ်မြင့်မြင့် ဖြစ်သည်။ သူ ဆယ်တန်းအောင်၍ ဖေဖေ
လက်ဆောင်ဝယ်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

နေပြည်တော်မှာ ပထမ ပညာသင်ကာလတွင် သူကဲ့သို့
ဆိုင်ကယ်နှင့် ကျောင်းတက်သည်။ ဒုတိယပညာသင်ကာလတွင်
မီးခိုးရောင်ဟွန်ဒါကားနှင့် ကျောင်းတက်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ အကြံလိုက်တတ်သော နွေးထွေးက သူ
ဆိုင်ကယ်အမြင့်တွင် လိုက်မစီးရဲဟုဆိုကာ နေပြည်ကားနှင့်သာ
လိုက်တတ်သည်။

ပါရမီလမ်းထဲတွင်ရှိသော နွေးထွေးတို့အိမ်သို့ရောက်တော့ ည
(၇)နာရီပင်ရှိနေပြီ။

“နောက်ကျလှချည်လား”

“အဆိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့ နေပြည်ရယ်...နှင့် ဘယ်အချိန်
တုန်းကရောက်သလဲ စိုးရကို ပြောလိုက်ပါဦး”

မြင်မြင်ချင်းပင် စကားနှာထိုးဖို့ ကြိုးစားသော နေပြည်၏
အကြံကို သိသလိုနှင့် သူများကို စဉ်ခံနေသော နွေးထွေးက လှမ်း
ပြောသည်။

ရှုံ့မဲ့သွားသော နေပြည်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး စိုးရသူ သဘော
ကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။

နေပြည်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်တော့
စားစရာတွေ ရောက်လာသည်။ ဒံပေါက်နှင့်အချိုရည် ဖြစ်သည်။

“ဒီ semester မှာ ဘတ်စကတ်ဘောပြိုင်ပွဲရှိတယ်တဲ့

သားကြီး”

ဒံပေါက်စားဖို့ ခရင်းကိုင်လိုက်သောသူကို နေပြည်ကို လှမ်း
ပြောသည်။ သူ အစားအသောက်မပျက်။

“ဟုတ်လား” ဟု လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“မင်း ပြိုင်မှာလား”

“မင်းကော”

“ကြာသလားလို့ကွာ”

“မင်းပြိုင်တဲ့ပွဲမှာ ငါမပြိုင်တဲ့ပွဲရှိလို့လား နေပြည်ရာ...
စိမ်လိုက်စမ်းပါ။ လက်ရည်မသွေးရတာတောင် ကြာပြီ”

“ငါတောင် ကစားကွင်းမှာ သွားကျင့်နေပြီ”

“ဟာ...”

အပြုံးမပျက်ပြောနေသော နေပြည်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး စိုးရသူ
မျက်နှာပျက်သွားသည်။

နေပြည်မျက်နှာထက်တွင် အသာစီးရထားဟန်၊ ဝှက်ဖဲ
တစ်ချပ်ရထားဟန်နှင့် ဝုံကြွားကြွားရှိနေသည်။

အဖြူရောင်ရှုပ်အင်္ကျီနှင့်အပြိုင် လင်းနေသော နေပြည်၏
မျက်နှာကို စိုးရသူ ဆွဲထိုးချင်စိတ်ပေါက်သွားသည်။ ဒီကောင်ကို
မကြိုက်သည့်အကျင့်ထဲမှာ ဒီရဲ့အကျင့်ဆိုးကို သူ မကြိုက်ဆုံး
ဖြစ်သည်။

သူများထက်ဦးအောင် ဆောလျှင်စွာ လုပ်ထားလေ့ကျင့်ထား
ပြီးမှ ဒီကောင်က ဖွင့်ပြတတ်သူ။

မင်းက ဘော်ဒါစိတ်မရှိတဲ့ကောင်လို့ ပြောပြန်လျှင်...

“ပြိုင်ပွဲတစ်ပွဲမှာ နိုင်တဲ့သူရဲ့အားသာချက်က ဘာလဲ မင်း
သိလား။ နိုင်တဲ့သူတိုင်းဟာ ရှုံးတဲ့တိုင်းထက် ပီရိယာပိုတယ်ဆိုတာ

မင်း သိလား...စိုးရ၊ ဒီပြိုင်ပွဲကို မင်းကော ငါကော ပြိုင်ချင်ကြတယ်။ ဆန့်ကျင်ဘက်ပြိုင်ဘက်နော်...ငါ့မှာ ရထားတဲ့အနိုင်ဖဲကို ငါက မင်းကို ထုတ်ပြစရာလားကွ”

“.....”

“ဒီမှာ...စိုးရ...နပိုလီယံက ဝါတာလူးစစ်ပွဲမှာ အချိန် (၂)နာရီ နောက်ကျခဲ့လို့ စစ်ရှုံးခဲ့ရတာ။ တစ်နည်းပြောရရင်တော့ ဒီရိယ မရှိခဲ့လို့ပေါ့ကွ”

လူနှင့်၊ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် စကားကြီးစကားကျယ်ပြော တတ်သော နေပြည့်ရဲ့စိတ်ဓာတ်တချို့ကို စိုးရသူ မကြိုက်ပါ။

သူ့ရဲ့စိတ်ဓာတ်အရဆိုလျှင် လက်ရည်တူတိုက်သည့်ပွဲဆိုလျှင် ကိုယ့်၌ သူ မမြင်အောင် ဝှက်ထားစရာ ဘာလက်နက်မှ မရှိစေရဟု တွေးမည်။

လက်မဲ့ဖြစ်နေသူကိုတော့ ဘယ်တော့မှ စားနှင့် အနိုင်မယူပါ။ ကိုယ့်ဆီတွင်ရှိသောစားကို ပစ်ချ၍ လက်လက်ချင်းသာ တုံ့ပြန်မည်။

“ဟေ့...နင်တို့ (၂)ယောက် ဘာဖြစ်နေကြပြန်တာလဲ... ဒါက”

နွေးထွေး သူတို့ဝိုင်းသို့ရောက်သည့်အချိန်ထိ သူတို့နှစ်ယောက် စကားမဆိုမိကြပေ။ နေပြည့်က စားသောက်ပြီးပြီမို့ ဖုန်းပွတ်နေ သလို သူကလည်း ဒံပေါက်ကိုပဲ စိတ်ဝင်စားသလိုနှင့် အရသာခံစား နေခြင်း ဖြစ်သည်။

နွေးထွေးအသံကြားတော့ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး နွေးထွေးကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း မော့ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ဝတ်ထားသော ခဲရောင်ဝတ်စုံသည် ဖြူဝင်သော နွေးထွေး၏ အလှအပကို ပို၍ ပေါ်လွင်စေသည်။ အရပ်မြင့်သလို အသားအရည်

လှပသော နွေးထွေးသည် ဆုတောင်းကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ် သည်။

“ဘာလို့ ငါ့ကို ဒီလောက်ထိ ကြည့်နေကြတာလဲ။ ဘာလဲ ငါ လှလို့လား။ ကုန်အောင်စား...ကျန်ရင် ထပ်မှာပေးမယ်”

နွေးထွေးက အရွန်းဖောက်စကားပြောခြင်းဖြစ်သော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး မရယ်မိကြပါ။

နေပြည့်က လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော ဖုန်းကို စားပွဲပေါ် လှမ်းတင်လိုက်သည်။ နောက်...ကိုယ်ကိုကိုင်ပြီး စားပွဲအလယ်တွင် ဝန်ခွက်ရှည်ဖြင့်ထည့်ထားသော တစ်ရှူးစတစ်ရွက် လှမ်းယူသည်။ ပြီးတော့ နှုတ်ခမ်းထက်သို့သုတ်ရင်း...

“နင် လှလားဆိုလို့ ငါ ပြောရဦးမယ်...မိနွေး”

“အင်း...ပြောလေ”

နွေးထွေးနှင့် သူ့အကြည့်က နေပြည့်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ နေပြည့်က နွေးထွေးကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်၍ပြုံးပြီး...

“ငါတို့ Flasher wellcome မှာ နင် Queenအရွေးခံပါ လား။ ခု ငါ ကျောင်းမှာ မြင်တွေ့ရသလောက်ဆိုရင် နင့်လောက် လှတဲ့သူ ငါ ဘယ်သူမှ မမြင်သေးဘူး”

“ကောင်စုတ်...နင် အတန်းစုံအောင် ပတ်ကြည့်လိုက်သေး ဘယ်ပေါ့...ဟုတ်လား”

“ငါတော့ သဘောမတူဘူး...နေပြည့်”

“သဘောတူလား...မတူလား...မင်းကို မေးတာမှ မဟုတ် တာ။ ပြီးတော့ မင်း ပြိုင်မှာလည်း မဟုတ်ဘူးလေ”

“နေပြည့်...နင်ကလည်း အချင်းချင်းကို ရန်စကားမပြောနဲ့ လေဟာ”

“ငါက ဘာမှမပြောဘူး။ သူ ဝင်ပြောတာ၊ နင် မကြားဘူးလား”

“ကျွတ်...နင်ကလဲနော်”

အပြုံးအရယ်မရှိ၊ ခပ်တည်တည်နှင့် စိုက်ကြည့်နေသော စိုးရသူကို ကြည့်ပြီး နွေးနွေးထွေး ထွေး နေပြည့်ကို လှမ်းမာန်လိုက်သည်။ သူများမကျေနပ်အောင် မထိတထိလုပ်နေသော နေပြည့်၏အမူအရာမှာ ဟန်မပျက်ပေ။

“ငါ ပြန်တော့မယ်...နွေးထွေး”

“နင်ကလည်း အစောကြီးရှိသေးတာကို”

“နင်တားလည်း အပိုပဲ နွေးထွေးရေ...သူ့အမေက သာစောစောပြန်ခဲ့လို့ သေချာပေါက်မှာလိုက်ပုံရတယ်။ အမေချစ်သားဆိုတော့လေ”

“ဟိတ်ကောင်...နေပြည့်၊ မင်းရဲ့ မိန်းမလို မိန်းမရစကားတွေ ပြောမနေနဲ့။ နွေးထွေးရဲ့မွေးနေ့ပွဲမှာမို့ မင်းနဲ့ငါ ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး။ နွေးထွေး...ငါ ပြန်မယ်”

စိုးရသူ နေပြည့်ကို ခပ်ကျိတ်ကျိတ်ပြောပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ သူ့ဘေးတွင် နွေးထွေးက လိုက်ပါလာသည်။

စိုးရသူ ဆိုင်ကယ်ဘက်ခံမှန်တွင် အုပ်ထားသော ဟိတ်မတ်ကို ယူလိုက်သည်။

“နေပြည့်ကို စိတ်မဆိုးစမ်းပါနဲ့။ စိုးရရယ်...နင် သူ့အကြောင်း သိတယ်မဟုတ်လား။ သူက ဒီလိုပဲ၊ အနိုင်ရရင် ပြီးရော...ဘာမှစိတ်ထဲရှိတာ မဟုတ်ဘူး”

“နေပြည့်ပြောတဲ့စကားကို ငါ သဘောမတူဘူးနော် နွေးထွေး”

“ဟင်...ဘာကိုလဲ”

ဟိတ်မတ်ကို စွတ်ပြီးပြောသောကြောင့် နွေးထွေး နားမလည်ဘဲ ပြန်မေးလိုက်သည်။ စိုးရ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မတက်ခင် ဒီဘက်သို့ နေပြည့်ကြည့်နေသော နေပြည့်ကို ကြည့်ပြီး...

“Queen အရွေးခံဖို့ကိစ္စကိုလေ...ငါ လက်မခံဘူးနော်”

“အို...နင်က တမောင့်”

“ဝူး...ဝရော”

နွေးထွေး၏ မကျေနပ်ပြောသံမှာ စိုးရသူ၏ဆိုင်ကယ်စက်သံအောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အတူတူ တွဲလာခဲ့ကြသည့် သူငယ်နှစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ မတည့်တာလည်း ဒီနှစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်သည်။

ဒီနှစ်ယောက်တည့်အောင် မည်သို့ လုပ်ရမည်နည်း။

အခန်း ၂၅

“ခုကွပါပဲ...အဲဒီလင်းလက်ကလဲ”

လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေသည့် ကန်တင်းသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း မိုင်းညည်းညူလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မိုင်း ‘မှုန်ပြာရီမိုင်း’ တစ်ယောက် ပထမနှစ်ကျောင်းသူဘဝတောင် ပြီးဆုံးတော့မည်။ ခုထက်ထိ ကန်တင်းသို့ တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးခဲ့ပေ။

လင်းလက်နှင့် အတန်းအားချိန် တစ်ခုခုစားမည်ဆိုလျှင် ကျောင်းပြင်သို့ ထွက်စားတတ်သည်။

သူမ ပြောစာတတ်သော ဆင်ခြေစကားတစ်ခုက ကန်တင်းမှာ အစားအသောက်တွေက ဘာတစ်ခုမှ မယ်မယ်ရရ အရသာရှိတာ မရှိဘူး။ ဒါကို လူတွေ ပြည့်ကျပ်နေအောင် တိုးဝေ့လှယက်ဝယ်စားနေတာ စိတ်ပျက်စရာကြီးဟယ်။ အပြင်မှာဆို ဈေးတော့ကွာတာ

သတိ...အချစ်သည် သွေးဆောင်ခြားယောင်းတတ်သည်

ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အရသာကောင်းကောင်းနဲ့ နားအေးပါးအေး စားလို့ ရတယ်မဟုတ်လားဟု ဆွဲဆောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုတော့ သူမ တစ်ခါမှ မသွားခဲ့ဖူးသည့် ကန်တင်းသို့ သွားရတော့မည်။ ဆိုရတော့ကာ လူတစ်ဆူတစ်မကြီးကို ပြတ်၍ ကန်တင်းထဲသို့ဝင်ရန် ဖြစ်သည်။ ထိုကန်တင်းထဲတွင် သူမ၏ သူငယ်ချင်းလင်းလက် ရှိသည်။

“နင့်ကို ကန်တင်းခေါ်ရတာလည်း သေမင်းခံတွင်းဝထဲ ခေါ်ရသလိုပဲ မိုင်းရာ...တွန့်ဆုတ်ဆုတ်လုပ်မနေပါနဲ့”

အမှန်တော့ လင်းလက်လည်း သတ္တိမရှိပါ။ သို့သော် မိုင်းနှင့် စာလျှင် သတ္တိရှိသူဟု ပြောရမည်။

ကန်တင်းထဲ ဘာမဝင်ရဲစရာရှိလို့လဲ။ ခိုးစား၊ တောင်းစားတာလည်း မဟုတ်။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံနှင့်ကိုယ် စားတာ ရှက်စရာ၊ ကြောက်စရာ ဘာမှမလို...လင်းလက် တွေးထားသည်။

အပြင်မှာသွားစားတယ်ဆိုတာက အပြောလွယ်သလောက် လက်တွေ့တွင်ခက်သည်။ အတန်းတစ်ချိန်နှင့်တစ်ချိန် အကူးအပြောင်းမှာ သူမတို့ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေက နားချိန် (၁၅)မိနစ်သာ ရသည်။

ဒီ (၁၅)မိနစ်က ကျောင်းပြင်သို့ပင် မရောက်သေး။ အချိန်က ကုန်သွားသည်။ ဒီတော့ နီးနီးနားနား ကန်တင်းတွင် ကြိုက်လည်း စား၊ မကြိုက်လည်းစား စားရမည်။

ခုလည်း စာကူးနေသော မိုင်းကို တမင်ထားခဲ့ပြီး လင်းလက် တစ်ယောက်တည်း ကန်တင်းဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့ခင်း ဖြစ်သည်။

ကန်တင်းထဲမှာတောင် မိုင်း မြင်သာသည့်နေရာတွင် မထိုင်။

မိုင်း မမြင်နိုင်သည့် ကန်တင်းအတွင်းထောင့်ဆုံး၌ ထိုင်လိုက်သည်။
ဟော...လာပါပြီ မယ်မင်းကြီးမ။

မဝံ့မရဲနှင့်လျှောက်လာသော မိုင်းကိုကြည့်ပြီး လင်းလက်
သဘောကျသလို ရယ်လိုက်သည်။ နောက်...သိပ်မကြာခင်
ဖုန်းမြည်သံကြားတော့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

မိုင်းဆီကမို့ တမင်မကိုင်ဘဲထားလိုက်သည်။ မိုင်း အကျပ်
ရိုက်၊ လင်းလက် တမင်အကျင့်ယုတ်တာတော့ မဟုတ်ပေ။

ဘာမှကြောက်စရာမရှိ၊ အရာရာကို ကြောက်ရွံ့နေတတ်သော
မိုင်းကို လင်းလက် အားမလိုအားမရ ဖြစ်မိသည်။

မိုင်း အလည်ခေါ်သဖြင့် မိုင်း၏အိမ်သို့ လင်းလက် အကြိမ်
ကြိမ်အခါခါ ရောက်သွားဖူးသည်။ ခုဆို မိုင်းရဲ့အိမ်ဟာ လင်းလက်
အတွက် စားအိမ်သောက်အိမ်တောင် ဖြစ်လို့နေပြီ။

မိုင်းကို သာမန်မိသားစုထဲကဟု လင်းလက် ထင်ထားခဲ့
သည်။ သို့သော် မိုင်း၏အိမ်ရောက်တော့မှ အထင်နှင့်အမြင်
လွဲသွားသည်။

မိုင်း၏အိမ်မကြီးက ဆရာဝန်မ၊ အစ်မလတ်က အင်ဂျင်နီယာ၊
ထိုအရာတွေအပေါ်မှာ ကြားဝါမနေတတ်ဘဲ လျှို့လျှိုဝှက်ဝှက်
နေတတ်သော မိုင်းကို လင်းလက် တကယ် ခင်မင်သွားရပါသည်။

ကိုယ်သာ မိုင်းနေရာမှာဆိုရင် မြောက်ကြွမြောက်ကြွနှင့်
ထောင့်မကျိုးပုံစံ ဖြစ်နေမလားမသိ။

“ဪ...လင်းလက်ရယ်...မမကြီးတို့...မမလတ်တို့
ဆရာဝန်၊ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်တာနဲ့ပဲ မိုင်းက မြောက်ကြွမြောက်ကြွ
နေစရာလား။ တကယ်တော့ ကိုယ်ပိုင်တာမှ တိုယ့်အရည်အချင်း
မဟုတ်လား”

“အမလေး...မိုင်းရယ်...ပြောပုံကလဲနော်။ အသံတောင်
ယားတယ်။ အန်တီပြောပြလို့ မိုင်း ဆေးလိုင်းမီတာ ဂုဏ်ထူး (၃)ခု
ရတာတွေက မိုင်းရဲ့အရည်အချင်းမဟုတ်လို့ ဘယ်သူ့အရည်အချင်း
လဲ...မိုင်းရဲ့”

“အို...မေမေကလဲ...ဘာတွေ လျှောက်ပြောထားမှန်းလဲ
မသိဘူး”

အနေခက်သလို ညည်းညူလိုက်သော မိုင်း၏မျက်နှာသည်
တကယ့်ကို ရိုးသား၍ အပြစ်ကင်းစင်လှပါသည်။

ကျောင်းတွင်လည်း မည်သူက အထင်သေးသေး၊ အမြင်သေး
သေး ဂရုစိုက်တတ်သူမဟုတ်ပေ။

သူ့ဘာသာသူ အားလျှင်စားဖတ်နေတတ်ပြီး ဆရာမစာသင်
လျှင် သေချာလိုက်နားထောင်သည်။ ဘယ်ကိုမှ ခြေမရှည်တတ်သူ
ဖြစ်သည်။

မိုင်းရဲ့ပုံစံကို ကြည့်ရတာ ဆယ်တန်းအောင်၍ တက္ကသိုလ်သို့
ရောက်လာသော်လည်း ဆယ်တန်းကျောင်းသူနှင့်မခြား အမြဲတမ်း
တစ်စာတည်း စာနေတတ်သည်။ မိုင်းတွင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ
ဘဝ၏ အနစ်သာရ ပျောက်ဆုံးနေသည်။

ပြောမိသောအခါ...

“လင်းလက်ရယ်...မိုင်းက တက္ကသိုလ်ကို အပျော်သက်
သက် ရောက်လာတာမဟုတ်ဘူးလေ”

“အမလေး...မိမိုင်း...ရှင်ပြောတာနဲ့ပဲ ကျုပ်တို့က ဘာဖြစ်
သွားပြီလဲ”

စိတဆိုးသလို အော်လိုက်တော့လည်း လက်တကာကာနှင့်
တောင်းပန်ရှာသည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ...လင်းလက်ကို မှိုင်း ဘာမှမပြောပါဘူး။ မှိုင်းပြောချင်တာ မှိုင်းရဲ့ဘဝက တက္ကသိုလ်မှာ ပျော်သလိုနေလို့မရ တဲ့အကြောင်း ပြောတာပါ။ ဒီလိုပြောတဲ့အခါ ဘယ်သူ့ကိုမှ ထိခိုက် နစ်နာလို့စိတ် မှိုင်းမှာ မရှိပါဘူး”

“.....”

ပျာပျာသလဲ ရှင်းပြနေတာကလည်း တော်တော်နှင့်မပြီးနိုင်။
“ပျော်သလိုနေလို့မရတော့ ရှင် နောက်ဆံတင်းစရာ ဘာတော့ ရှိနေလို့လဲ။ အဖေ အမေကလည်း ကျန်းမာလိုက်တာ ဒေါင်ဒေါင် မြည်လို့၊ ဒဲလုပ်နဲ့အကိုင်နဲ့။ အစ်မနှစ်ယောက်ကလည်း အလုပ်နဲ့ အကိုင်နဲ့။ ဒီလောက် ထောက်ပံ့နေတာ ပျော်ပျော်မနေတော့ ဘယ်လို နေမလို့လဲ”

“ဒါက လင်းလက်အထင်ကိုး...တကယ်တမ်း မှိုင်းရဲ့တာဝန် က အားလုံးပြီးပြည့်စုံသွားတာနဲ့ ထင်သလိုနေလိုက်တာမျိုး မဖြစ် သင့်ဘူးလေ။ ဒါက ဘယ်သူမှ ချမှတ်ထားတဲ့ စည်းမျဉ်းမဟုတ် ဘူး။ မှိုင်းဘာသာမှိုင်း ချမှတ်ထားတဲ့စည်းမျဉ်းပဲ”

“အယ်...”

“ဟုတ်တယ်...စောစောက လင်းလက်ပြောသလိုပေါ့။ မမကြီးက ဆေးကျောင်းတက်စေချင်တယ်။ မမလတ်က အင်ဂျင် နီယာကျောင်း တက်စေချင်တယ်။ အဲဒါတွေကို သွေဖယ်ပြီး မှိုင်းက ဒီတက္ကသိုလ်ကို ရွေးခဲ့တယ်”

“အင်း”

“ဒီတက္ကသိုလ်ကို ရွေးခဲ့တဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း မှိုင်း တက္ကသိုလ်ဆရာမ ဖြစ်ချင်တယ်။ မမတို့တွေကလည်း မှိုင်း ကတိ စကားကိုယုံကြည်လို့ ဒီမှာတက်ခိုင်းတာ။ ပညာရပ်တစ်ဝက်

တစ်ပျက်နဲ့ လမ်းမှားရောက်သွားမှာ မှိုင်း အကြောက်ဆုံးပဲ လင်းလက်ရယ်”

“မှိုင်းရယ်”

လူချင်းတူလျှင်တောင် အသက်ရှူပုံချင်းမတူနဲ့တာလား။ ကိုယ်တွေ တက္ကသိုလ်သို့ရောက်ခဲ့ပေမယ့် ဘာရည်မှန်းချက်မှ မရှိ။ ဘွဲ့ရလျှင် တော်ရောပေါ့ဆိုသည့်အတွေးကလွဲလျှင် ဘာမှမရှိ။

“ဒါတော့ဒါပေါ့ မှိုင်းရယ်...တက္ကသိုလ်မှာလေ အတန်း ကျောင်းလို တစာတည်းစာလုပ်စရာ မလိုတော့ဘူး။ မှိုင်းသာ ပုံမှန် ကြိုးစားသွားရင် တက္ကသိုလ်ဆရာမ မလွဲမသွေဖြစ်မှာ သိလား... မှိုင်းရဲ့”

“ဟုတ်လို့လား”

ဟု မယုံမရဲပြောပုံကိုလည်း မချင်မရဲ ဖြစ်မိခဲ့သေးပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လင်းလက်အတွက် မှိုင်းနှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်ရတာ ဂုဏ်ယူစရာကောင်းပါသည်။

“ဟဲ့...”

“အို...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ဒီမှာ လူတွေထိုင်နေတာကို မမြင်ရအောင် မျက်လုံးက ဘယ်ကို ရောက်နေတာလဲ”

“အံ့...ဒါပဲဟယ်...ဒီလိုမိန်းမမျိုးကို”

“ဟင်”

“မှိုင်း”

အသံဗလံတွေ ကြားနေရတာမို့ ဘာရယ်မဟုတ် ရုတ်ရုတ် သံသံဖြစ်နေသည့်နေရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လူတစ်ယောက်ကို ငါးစိမ်းသည်တွေလို ကက်ကက်လန်

အောင် ရန်တွေ့နေသော မိန်းမများကြောင့် လင်းလက် စိတ်ပျက် လက်ပျက် ဖြစ်သွားသည်။

ဘယ်သူ့ကို ဒီလောက်ထိ ပြောနေရသလဲ လှမ်းကြည့်လိုက် တော့...

... မိုင်း...

မျက်နှာပျက်၍ ပြေးပေါက်ရှာနေသလို ဟိုကြည့်ဒီကြည့် ဖြစ်နေသော မိုင်းကြောင့် ထိုင်ရာမှ အလိုလို မတ်တတ်ထရပ်လိုက် သည်။

သို့သော်...

မိုင်းအနီးသို့ ရောက်သွားသော တစ်စုံတစ်ယောက်ကြောင့် လင်းလက် ရှေ့မဆက်မိတော့ပေ။

မိုင်းအနီးသို့ ရောက်သွားသူမှာ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ထား သည့် စိုးရသူ ဖြစ်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

စိုးရသူ မိုင်းဘေးသို့ ရောက်သွားခြင်းမို့ လင်းလက် မသွား ဖြစ်တော့ဘဲ သူတို့ ဘာတွေပြောကြဆိုကြမလဲ စိတ်ဝင်စားသွား သဖြင့် ရပ်နေလျက်နှင့် နားထောင်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ...နင်လုပ်လိုက်လို့ ငါ့အပေါ် အအေးခွက်မှောက်ကျ သွားတာ။ အဲဒါ နင် ဘယ်လိုလုပ်ပေးမလဲ...ပြောစမ်း”

“အို...မိုင်း...မိုင်း...တောင်းပန်ပါတယ်နော်။ မတော်လို့ ခိုက်မိတာပါရှင်”

“ဘာ...မတော်...”

“ဟေ့...ဒီမှာ...မင်းရဲ့ကိုယ်ပေါ် အအေးခွက်မှောက်တာ ဘယ်သူလဲ...မင်း သိတယ်။ ငါလည်း မြင်လိုက်တယ်။ တမင် နောက်မှာရှိတဲ့သူကို အပြစ်ပြောနေတာ။ သူနဲ့မင်းအနေအထားက

တိုက်မိဖို့ ဝေးရော...လှမ်းပုတ်ရင်တောင် မထိဘူး...နားလည် လား”

ဝင်ပြောလိုက်သူကြောင့် ပြဿနာရှာနေသော မိန်းကလေးမှာ ရှူးရှူးရှဲရှဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကိုယ်အသုံးမကျလို့ ကိုယ့်ပေါ် အအေး ခွက် မှောက်ကျသွားတာ တစ်စုံတစ်ယောက်မြင်၍ ရှမ်းရမ်းရမ်းကာ

“ဒီမှာ...နင်က သူနဲ့ ဘာဆိုလို့ ဝင်ပါရတာလဲ”

“မတရားတာ မမြင်ချင်လို့ ဝင်ပါတာလေ။ ဟေ့...ဟိုမှာ မင်းသူငယ်ချင်း မဟုတ်လား။ ဟေ့...ဒီကိုလာလေ...အဲဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ဒီမှာ မင်းသူငယ်ချင်း မတရားသက်သက်ခံနေရ တာကို မင်းလည်း အရသာခံပြီး ကြည့်နေရသလား”

“အို...မဟုတ်ဘူး”

“သွားတော့”

သူက ရန်တွေ့နေသော အမျိုးသမီးကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ပေးသည်။ ကျောင်းသားကျောင်းသူအားလုံးမှာ တကြည့်ကြည့်။ ဘာမှဆက်မဖြစ်တော့ ကိုယ့်အာရုံနဲ့ကိုယ် ပြန်ဖြစ် သွားသည်။

အခန်း [၆]

“အဲဒီ စိုးရကတော့လေ...သူနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘဲ ဝင်ပါသေး ကိုလျှာရှည်...ငါတို့က ဒီမှာ ပွဲကြီးပွဲကောင်းကြည့်ရတော့မယ် မှတ်တာ”

“အလကား...ဟီးရီးဝင်လုပ်တာ၊ ဟိုက ကျေးဇူးတင်စကား တောင်မပြောဘဲ လှည့်ထွက်သွားတာ။ မင်း ဟီးရီးမဖြစ်ဘဲ စီးရီး ဖြစ်သွားတယ်မဟုတ်လား”

နွေးထွေးနှင့်နေပြည့်ရှိရာသို့ သူ လျှောက်လာတော့ နွေးထွေး သည် မကျေနပ်သလို နှုတ်ခမ်းစုပြေသည်။ နေပြည့်က သူ့ထုံးစံ အတိုင်း ခန်းခနဲ ပြောသည်။

စိုးရ ကျေးဇူးတင်စကားမပြောဘဲ လှည့်ထွက်သွားသော ကောင်မလေးကို လှည့်မကြည့်ဘဲ အအေးခွက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက် သည်။

အအေးခွက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော သူ့ရဲ့လက်ချောင်းတွင် အကြောတွေ အဖြိုင်းဖြိုင်း ထနေတာမို့ သူဒေါသကို ခန့်မှန်းနိုင် သည်။

သို့သော် နှစ်ယောက်စလုံးသည် ကိုယ့်သူငယ်ချင်း အရင်း ခေါက်ခေါက်ကြီးတွေမို့ လေသံက ထိန်းရင်း...

“ငါ ဟီးရီးဖြစ်ချင်လို့ ဝင်ကူညီနေတာ မဟုတ်ဘူး... နေပြည့်။ ဘယ်သူက မှန်သလဲ၊ ဘယ်သူက မှားသလဲ...သိသိကြီးနဲ့ ငါ မှားတဲ့လူဘက်ကနေ မသိသလို နေမပေးနိုင်ဘူး”

“ဟ...ဟ”

“ပြီးတော့ နွေးထွေး...နင်နဲ့ အဲဒီတစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာရန်ငြိုးရန်စတွေရှိနေလို့ နင် သူ့အပေါ် ဒီလောက်ထိ ထိခိုက် နှစ်မှာစေချင်စိတ် ပြင်းထန်နေရတာလဲ။ မိန်းကလေးချင်း ကိုယ်ချင်း ဗာကြည့်စမ်းပါ”

“ဘာ...နင် ငါ့ကို ဘာပြောလိုက်တာလဲ...စိုးရ”

သူများဒုက္ခရောက်နေတာကို စိမ်ပြေနပြေနှင့် ဟားဖို့ အဆင် သင့်ဖြစ်နေသော နွေးထွေးမှာ စိုးရထံက အပြစ်တင်စကားတစ်ခွန်း ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ရန်ပုံမီးကျသွားတော့သည်။

“ဒီမှာ...စိုးရ...သူနဲ့ငါက နှိုင်းပြီး နင် ဘာမှပြောစရာ မလိုဘူး။ ဘာလို့လဲ သိလား...ငါဟာ သူ ဘယ်တော့မှ ဖြစ်မှာ မဟုတ်လို့ပဲ”

“တွေ့လား...အဲဒါပဲ...နင်ကိုပြောလိုက်ရင်”

“တော်စမ်းပါ စိုးရရာ...မင်း ခုမှ တရားဟောဆရာ လုပ်မနေနဲ့။ ပြောမနေနဲ့ နွေးထွေးရာ...ဒီကောင်က ငါတို့ဘက် ဘယ်ပါပါမလဲ။ ငါတို့က Physics မေဂျာမှ မဟုတ်တာ။ ဒီကောင်

က မေဂျာချစ်စိတ်နဲ့ဆိုတော့ သူမေဂျာဘက်က..."

"မဆိုင်တာတွေ မပြောစမ်းနဲ့ကွာ...တော်ပြီ...ငါ အတန်း သွားတက်တော့မယ်။ ဟေ့...နွေးထွေး မျက်နှာဆူပုတ်မနေနဲ့။ နှုတ်ခမ်းကလည်း ဝက်ဖင်နဲ့တူနေပြီ"

"ကောင်စုတ်...သွားသေပါလား။ အချိုးက တစ်စက်မှမပြေဘူး"

သူ ဆိုင်ထဲကထွက်လာတဲ့အထိ နွေးထွေးက မကျေမနပ် လှမ်းအော်ကာ ရန်တွေ့လိုက်သေးသည်။

စိုးရသူ နောက်သို့လှည့်မကြည့်ဘဲ လက်တစ်ဖက်မြောက်ကာ သူတို့စာသင်ခန်းရှိရာဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

ကောင်မလေး ကန်တင်းဘက်သို့ ယောင်လည်လည်လျှောက်လာခဲ့ကတည်းက တစ်ခုခုဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ သူ သေချာသိနေခဲ့သည်။

သူနည်းတူ လှမ်းမြင်လိုက်သော နွေးနွေးထွေးက...

"ဟိုမှာ အူတူ အတတ ကောင်မလေး ဘာတွေ ပရမ်းပတာဖြစ်ဦးမလဲတော့ မသိဘူး"

ဟု မှတ်ချက်စကားပြောသည်။

(၃)ယောက်သား ပြောလက်စ စကားကိုရပ်ကာ သူမဆီသို့ အကြည့်ရောက်သွားကြသည်။

ခေါင်းလျှော်လာပုံဟန်နှင့် သူမ၏ပါးလှလှဆံ့နွယ်တွေကို ဖြန့်ချထားသည်။ အဖြူပေါ်တွင် ခရမ်းရောင်၊ အဝါရောင်၊ အနီရောင်ဆေးခက်တွေ ရောင်စုံကျဲဖြန့်ထားသလို ရှုပ်သောလုံချည်နှင့် ခရမ်းရင့်ရောင် ကော်လံထောင် ရုပ်အင်္ကျီလက်စကကို ဝတ်ထားသည်။

လက်တစ်ဖက်တွင် စာအုပ်တွေ ပွေ့ပိုက်ထားပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်က ဖုန်းခေါ်လာသည်။ ပခုံးတွေ ကြိုးတန်းလန်းနှင့် ကျောပိုးအိတ်ကို တစောင်းလွယ်လာသည်။

ပြဿနာက ကန်တင်းအဝင်တွင် စခြင်းဖြစ်သည်။ ဘယ်သူက မှန်သလဲ၊ ဘယ်သူက မှားသလဲ သူတို့ သေချာသိနေခြင်းမှာ သူမကို သေချာစိုက်ကြည့်နေကြခြင်းမို့ သိရခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမ ထိုင်နေသော အမျိုးသမီးနားသို့မရောက်ခင် အအေးခွက်က မှောက်နှင့်ပြီ။ သူမအနားသို့ရောက်တော့ ဟိုတစ်ယောက်က ရှက်ရမ်းရမ်းလေသည်။

အဝါရောင်လုံချည်ပေါ်တွင် အအေးတွေ မှောက်နေပုံက မသိလျှင် သေးတွေရွဲစိုနေသလား ထင်မှတ်ရ။

အစကတော့ သူထသွားဖို့ အစီအစဉ်မရှိပါ။ သို့သော် တစ်ဖက်က ရန်တွေ့တာကို ပြန်ပြီးချက်ကျလက်ကျ မပြောတတ်။ သူကပဲ လက်နှစ်ဖက်ပူးယက်ကာ တောင်းပန်ပါတယ် တာတွတ်တွတ် ပြောနေတာမျိုးကျတော့ ကြည့်မကောင်းတော့ပေ။ ထိုသို့ တစ်ဖက်သတ်ဆန်သော မြင်ကွင်းမျိုးကို သူလည်း မမြင်ချင်ပါ။

သူထိုင်ရာမှ ထလိုက်တော့...

"စိုးရ ဘယ်လဲ"

"ဟိုမှာ မမြင်ဘူးလား"

"အဲဒါ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲဟ...ထားစမ်းပါ။ ကြည့်လို့ ကောင်းတယ်။ ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ ကြည့်ရအောင်ဟ"

သူများဒုက္ခရောက်နေတာကို လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးချင်သော နွေးထွေးကို စိုးရ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ကောင်မလေးဆီ ထွက်ခဲ့သည်။ နောက်ဘက်တွင် နွေးထွေး၏ ဟန်တားသကြားသော်လည်း

သူ လှည့်မကြည့်မိပေ။

အတန်းထဲသို့ရောက်တော့ သူ ရှေ့ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မိုင်နာချိန်မို့ သူတို့ သီရေတာတွင် သင်ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။

သူက သီရေတာခန်း၏နောက်ဘက်မှာ ဝင်ခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး၏ ရွေ့တစ်တန်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သီရေတာတွင် နောက်ဆုံးကနေ ရှေ့ဆုံးထိ ခုံတန်းရှည် နှစ်ဆယ်အစိတ်ရှိရာ ရှေ့နှင့်နောက် အတော်လှမ်းသည်ဟု ဆိုရမည်။

လင်းလက်နှင့် ခေါင်းချင်းဆိုင်နေကြသည်။ သူ အသာလေးပဲ ကြည့်လိုက်သည်။ သူရောက်နေတာကိုလည်း မြင်ပုံမရ။ ကောင်မလေးက ဆရာမ စာသင်တော့လည်း ခေါင်းတင့်ငုံ့နှင့် ဖြစ်သည်။

ခါတိုင်း ဆရာမ စာသင်လျှင် သူမက အတန်းကျောင်းကလေးတစ်ယောက်လို အသားကုန်အော်ပြောသည်။ အော်ဖြေသည်။

ထိုစဉ်ကတော့ စိတ်ထဲ ကျိတ်ဟားရသည်။

ခုတော့ သူမ ဘာသံမှမထွက်။ ကြည့်ရတာ ငိုနေပုံရသည်။ ဆရာမ မရိပ်မိအောင် ခေါင်းကြီးအတင်းငုံ့ထားပုံက လူလည်း ခုံအောက်ထဲဝင်တော့မည်။

အတန်းချိန်ပြီးတော့ ကျောင်းသားအယောက် (၂၀) နီးပါးက ရှေ့ပေါက်၊ နောက်ပေါက်ကနေ တရုန်းရုန်း ထွက်ကြသည်။

လူတိုးနေရင်း သူ့အကြည့်အောက်ဘက်သို့ ရောက်သွားသလို အောက်ဘက်ကနေ သူ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော သူမရဲ့အကြည့်နှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။ သူမတစ်မျက်နှာကို ကပျာကယာ လွှဲသည်။ သူကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုနှင့် သီရေတာထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။

အနန်း [၇]

“ဟေ့...မိုင်း Flasher welcome မှာ နင် သီချင်းတက်ဆို ပါလား။ နင် အိမ်မှာဆိုတာ ငါ နားထောင်ဖူးတယ်။ နင်က လူသာ သေးတာ။ အသံကျတော့ ကြီးတယ်။ ဖြူဖြူကျော်သိန်းသီချင်းတွေ နင် ရသားပဲ”

Channel 7 မှလာသော ဖိလစ်ပိုင်ဇာတ်လမ်းတွဲကို အတူတူ ထိုင်ကြည့်ရင်း လင်းလက်က ဘာစိတ်ကူးပေါက်သလဲ မသိ။ ထိုသို့ ပြောလေသည်။ မိုင်း ခေါင်းကို ကပျာကယာ ယမ်းကာ...

“အို...မဆိုပါဘူးဟယ်...စင်ပေါ်ရောက်တာနဲ့ ငါ သတိလစ်မှာဟ”

ဒါတော့ အဝီမဟုတ်တာ လင်းလက် ယုံကြည်သည်။ လူလူ ချင်း ကြောက်စရာအကြောင်းမရှိဘဲ ကြောက်တတ်လွန်းသော သူမလေးကို သူလည်း သူ့နည်းသူ့ဟန်နှင့် ကြိုးစားနေပါသည်။

မိုင်း၏မိဘများကိုလည်း ပြောပြမိသေးသည်။ မိုင်း လူကြောက်တတ်ပုံက သြချလောက်ပါရဲ့။

“ပြောတော့ လင်းလက်ရေ...သမီးရဲ့သူငယ်ချင်းကို သမီးကူညီပါဦး။ ဒီကလေးမလေး သူ့အစ်မတွေနဲ့ တခြားစီပဲ။ အစ်မနှစ်ယောက်က အသွက်လွန်နေတာ။ သူကဖြင့်...အဲဒါကြောင့်လည်း သူ့အစ်မနှစ်ယောက်က သူ့ကို အဝေးမှာ ကျောင်းတက်ခိုင်းဖို့ စိတ်မချကြတာလေ။ ခု...ဒီမှာကျတော့ သမီးလင်းလက်နဲ့ ကံကောင်းလို့တွေ့တာ။ မိုင်းကို ကူညီပေးမပါကွယ်”

ဟု သူမအမေကလည်း အပ်ရှာသည်။ ခက်တာက မိုင်း... ဟုတ်တယ်...မိုင်းဟာ တော်တော်ခက်တဲ့ မိန်းကလေး။

ဟိုတစ်ခါဖြစ်ကြသည့်ကိစ္စအတွက်ကြောင့် ကန်တင်းဘက်သို့ ဘယ်သောအခါမှ မသွား။ သွားဖို့ခေါ်လျှင် သေခန်းပြတ်ဟု ရာဇဝတ်ပေးတော့ လင်းလက်မှာ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်ရသေးသည်။

“အဲဒီတုန်းကလေ သူသာ ရောက်မလာရင် ငါတော့ ပါးရိုက်ခံရတော့မှာပဲ”

တိဗ္ဗိကြည့်နေကြရင်း အတွေးက ဟိုရောက်ဒီရောက်လင်းလက် တွေးနေသောအရာကို မိုင်းလည်း တွေးနေပုံနှင့် ထပြောသည်။

“ဟာ...လာပြန်ပြီ မိုင်းရာ...အဲဒီတုန်းက နင့်မှာ အပြစ်မရှိပါဘူးဆို။ နင်သာ တကယ်အပြစ်ရှိကြည့်ပါလား၊ ဟိုကောင်မငြိမ်ပြီး ကျန်နေခဲ့ပါ့မလား”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ...ငါ...ငါလေ စိုးရကို သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ...သိလား”

“အမယ်...မယ်...စိုးရသူကို စိုးရတဲ့...ဟွန်း...ဘယ်တုန်းက စကားပြောဖူးလို့ အဲဒီလောက် ရင်းနှီးနေရတာလဲ...ပြောခမ်းပါဦး”

“နင်ကလဲ”
မိုင်းက ရင်ခွင်တွင် ပွေ့ပိုက်ထားသော ပိုက်ခေါင်းအုံးနှင့် လင်းလက်ကို ရှက်ကိုးရှက်ကန်း လှမ်းရိုက်လေသည်။

မိုင်း၏မျက်နှာမှာ နီရဲနေသည်။ သို့သော် ပြုံးတော့ ပြုံးနေခဲ့သည်။

အဲဒီတုန်းက သူ မိုင်းဘေးသို့ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ အိပ်မက်တောင် မမက်ခဲ့ဖူးပေ။ သူများ၏ ရန်တွေ့ခြင်း၊ ဆဲဆိုခြင်းကို တစ်ခါမှ မခံခဲ့ရဖူးသဖြင့် ရန်တွေ့ခံလိုက်ရတော့ တစ်ကိုယ်လုံး သူပူကာ ရှက်ရွံ့သွားခဲ့သည်။

ကန်တင်းထဲတွင်ရှိသော လူအားလုံးရဲ့အကြည့်ကလည်း မိုင်းထံသို့ ကျရောက်နေသလို ခံစားရကာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေခဲ့သည်။

တောင်းပန်ရုံကလွဲလျှင် ဘာမှမလုပ်တတ်ခဲ့ဘဲ ထိုနေရာက ကိုယ်ပျောက်ပညာနှင့် ပျောက်သွားချင်လောက်အောင် ရှက်ခဲ့ရသည်။

သူမက ပင်လယ်ပြင်တွင် ဒုက္ခရောက်နေသော ဇနကာမင်းသားဆိုလျှင် သူက ဇနကာမင်းသားကို ကယ်တင်သော ခေတီမေလောနတ်သမီး။

“အဟီး...”
“ကောင်မစုတ်...တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေသဘောကျပြီး ပြုံးနေတာလဲ”

မယုံသင်္ကာသလိုကြည့်၍ မေးသော လင်းလက်ကို ပြုံးပြီးပြီးနဲ့ ခေါင်းပဲယမ်းပြလိုက်သည်။ လင်းလက်က မယုံကြည်သော်လည်း ဘာမှထပ်မံအစီအစဉ်နဲ့ တော်သေးသည်။

Flasher welcome ပွဲတွင် သူက ကိုကိုမောင်၏ နိရာ သီချင်း တက်ဆိုသည်။

ဩဂျူ သူ့အသံက 'နိရာ' သီချင်းသံနှင့် လိုက်ဖက်ကာ နားထောင်၍ကောင်းလှသည်။ မိုင်းမှာ လက်ခုပ်တီးဖို့ပင် မေ့နေခဲ့သည်။

ဘေးနားတွင် ယှဉ်တွဲထိုင်နေသော လင်းလက်ကိုတောင်...
"ဒီလိုမှန်းသိရင် ငါလည်း သီချင်းတက်ဆိုပါတယ်"

ဆိုတော့ လင်းလက်က ဘယ်လိုမှန်းသိရင်လဲဆိုပြီး သိသိကြီး နှင့် လိုက်စနောက်နေသေးသည်။ မိုင်း ရှက်ရယ်ရယ်မိသည်။

Flasher welcome ပွဲဖို့ ကျောင်းသူကျောင်းသားများ အားလုံး ပြင်ကြဆင်ကြပုံမှာ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းနှင့်ပင် မှားယွင်း လောက်ပေသည်။

ကောင်မလေးတွေကိုကြည့်လိုက်ရင် မျက်နှာ၌ ရောင်စုံ ကာလာများ၊ မျက်တောင်တုများ၊ ဆံထုံးတွေထုံး၊ ပန်းတွေပန်း၊ ချိတ်ဝမ်းဆက်တွေ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

လင်းလက်တောင် ပန်းခရမ်းရောင်ချိတ်ဝမ်းဆက်နှင့် ရောင်စုံ မျက်နှာနှင့် လှနေသည်။ ပြင်ရဆင်ရတာ ဝါသနာလည်း မပါ။ ပြင်လည်းမပြင်တတ်သော မိုင်းမှာ ဘယ်တော့မှ သနပ်ခါးမတင် သောမျက်နှာတွင် နို့ရည်လေးလိမ်းကာ တူးဝေးလေးပုတ်လိုက် သည်။

မမလတ် ဝယ်ပို့ပေးလိုက်သော အနီအနက်အကွက် ဒူးကျ

စကတ်နှင့် လည်ထောင်အင်္ကျီလက်ရှည်ကို ဝတ်ဆင်သည်။ အင်္ကျီ ခါးက ရှည်နေတာမို့ အင်္ကျီအောက်နားစကို စကတ်ထဲ ထိုးထည့်ဝတ် ရသည်။

မျက်နှာမှာ သူ့များတွေလို ခြယ်သထားခြင်းမရှိတာမို့ သက်သောင့်သက်သာနှင့် နေသာထိုင်သာ ရှိပါသည်။

စင်ပေါ်တွင် သီချင်းဆိုနေသော သူ့ကိုလည်း တစ်ချိန်လုံး ကြည့်နေမိသည်။

လင်းလက်က "မိန်းမချော်" ဟု တဟင်းဟင်း သတိပေးစေ မယ့် မိုင်း လှည့်မကြည့်ပေ။ မိုင်း၏စိစားချက်ကို လင်းလက် ရိပ်မိ လေသည်။

ထို့ကြောင့်...

စိုးရသူနဲ့ မပတ်သက်ပါနဲ့ဟု ဒုတိယအကြိမ် ပြောလာပြန် သည်။ ဘာကြောင့် မပတ်သက်ခိုင်းတာလဲ။ အကြောင်းပြချက် မပေးနိုင်သဖြင့် မိုင်း လင်းလက်ရဲ့စကားကို နားမထောင်ပေ။

လူတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်ထက်ပို၍ စိတ်ဝင်စားမိလိမ့်မည်ဟု မိုင်း ဘယ်တုန်းကမှ မတွေးခဲ့ဖူးပေ။

ထုံးစံအတိုင်း ဂျင်းဘောင်းဘီအရောင်ဖျော့ဖျော့နှင့် ရှက်အင်္ကျီ လက်ရှည်အနက်ရောင်ကို လက်ခေါက်ဝတ်ဆင်ထားသော သူ့ပုံစံက လင်းလက်နေသည်။

ရှမ်းကြိုက်တော့ နွားချောဟု ဆိုရမည်။ ကိုယ်က သဘော ကျနေတော့ သူ ဘယ်လိုဝတ်ဝတ်၊ သူ ဘယ်လိုနေနေ ကြည့်လို့ ကောင်းသည်။

"သူ ကင်းရမယ်လို့ နင် ထင်လား...လင်းလက်"
သီချင်းဆိုပြီးလို့ စင်ပေါ်က သူ ဆင်းသွားပြီး မကြာခင်

အခမ်းအနားများက မကြာခင် King & Queen ရွေးချယ်တော့မည် ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလေသည်။

မျက်မှန်ကိုဖြုတ်ပြီး ပိတ်စနှင့်အသာသုတ်ရင်း မှိုင်းမေးတော့ လင်းလက်က နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်။ ဟိုဘက်ဘေးသို့ ကြည့်လိုက်။ ဒီဘက်ဘေးသို့ ကြည့်လိုက်ရှိနေသဖြင့်...

“လင်းလက်...ငါပြောတာ နင်ကြားလား”

“ကြားသားပဲ”

“ကြားတာကို ဘာလို့ စကားမပြန်တာလဲ”

“ဘယ်သူ ကင်းရန်ခံသလဲ လျှောက်ကြည့်တာလဲ။ ကောင်လေးတွေအကုန်လုံးက ကြည့်ကောင်းနေတော့ အဟီး...ဘယ်သူ ကင်းရမလဲဆိုတာတော့ ငါလည်း မပြောတတ်ဘူး...မှိုင်းရေ”

“နင်ကလဲ...သူ့လောက် ဘယ်သူမှ ကြည့်မကောင်းပါဘူး နော်”

ဘေးကတစ်ယောက် မကြားအောင် ခပ်တိုးတိုးပြောတော့ လင်းလက်က မျက်စောင်းအကြီးကြီးထိုးသည်။

ကင်း၊ ကွင်း ရွေးခံမည့် ကောင်လေး၊ ကောင်မလေးများ အားလုံး စင်ပေါ်ရောက်တော့ သူ့ကို မမြင်ရချေ။ စင်ပေါ်တွင် နေရာ ယူပြီးသော ကောင်လေး၊ ကောင်မလေးများမှာ အကုန်လုံး အချောအလှများ ဖြစ်ကြသည်။

“ဟဲ့... သူ့ အရွေးမခံဘူးနဲ့တူတယ်။ သူ့သာ ဝင်အရွေးခံရင် သေချာပေါက်ရမှာဟ...သိလား”

ကင်းနေရာကို နှမြောသလိုနှင့် မှိုင်းပြောတော့ လင်းလက်ကလည်း ခေါင်းညိတ်သည်။ ကံတရားသည် မှိုင်းတို့ဘက်မှာပဲ ရှိနေသလားမသိ။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့်တွဲဖို့ ကောင်လေး

တစ်ယောက် လိုနေသောအခါ သူ့သူငယ်ချင်းအားလုံးက သူ့ကို စင်ပေါ်သို့ အတင်းတွန်းတင်သဖြင့် သူ စင်ပေါ်သို့ ရောက်သွားလေသည်။

ကင်း၊ ကွင်း ရွေးခံရမည့် ကောင်လေး၊ ကောင်မလေးများ တစ်ယောက်ချင်းစီ ရှိုးလျှောက်ပြကြရသည်။ ကောင်လေး၊ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်တွဲ၍ ရှိုးလျှောက်ပြရသည်။

သူနှင့်တွဲလျှောက်သော ကောင်မလေးမှာ ဖြူဖြူချောချောလေးမှို မှိုင်းမှာ သူတို့နှစ်ယောက်တွဲကို မကြည့်ရဲသဖြင့် မျက်နှာလွှဲမိသည်။ စိတ်ထဲတွင်လည်း ဘယ်လိုမှန်းမသိ။ ကျေနပ်သောခံစားချက် မျိုး မဟုတ်ပေ။

လင်းလက်က ကရော်ထိုး၍ လှောင်လေသည်။ မတတ်နိုင်ပေ။

နောက်ဆုံးတွင် မှိုင်း မျှော်လင့်ထားသလိုပင် သူသည် Physics မေဂျာ၏ ကင်းဘွဲ့ကို ရရှိသည်။ သူနှင့်အတူ ကွင်းဘွဲ့ရသော ကောင်မလေးမှာမူ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ရေဆေးငါးကြီးဟု ယောက်ျားတွေခေါ်သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်မျိုး ဖြစ်သည်။ နှုတ်ခမ်းတွင် ညှိုးအားပြင်းသောအပြုံး ရှိသည်။

ကျောင်းသူကျောင်းသားများသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို ညှိုးဆဲကာ အမျိုးမျိုး သရုပ်ဆောင်ခိုင်းသည်။

စင်ပေါ်တွင် သူက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်နေသလောက် ကောင်မလေးကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်။

စင်ပေါ်တွင် သူ့လက်မောင်းကို လက်ချိတ်၍ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းရုပ်နေတာကို မှိုင်း မကြည့်ချင်။ ဒါ တကယ်မဟုတ်မှန်းသိပေမယ့် ဤသို့ သရုပ်ဆောင်ခိုင်းသောလူတွေကို မုန်းသည်။

ကိုယ့်ရည်းစားလည်း မဟုတ်ဘဲနှင့် ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဖက်တွယ် ထားသော ကောင်မလေးကိုလည်း အမြင်ကတ်ပါသည်။

“ဟဲ့... မှိုင်း... သူကကော နင့်ရည်းစားမလို့လား”

“ပြန်မယ်ဟာ”

ကို” “နေပါဦး... မှိုင်းရဲ့၊ ဂိမ်းကစားတဲ့အစီအစဉ်တွေ ရှိသေးတာ

“တော်ပြီ... နင် ကြည့်ချင်ရင်နေခဲ့၊ ငါတော့ ပြန်ပြီ”

“နင်ကလည်း ဧတိပဲ”

တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားခြင်းမို့ လင်းလက် ချန်မနေရဘဲ နောက်ကလိုက်ရင်း အတင်းတုတ်လိုက်သည်။ ပြောတော့ ကင်းရစေ ချင်သလေး ဘာလေးနဲ့၊ ကင်းရလျှင်တော့ ဤသို့ တွဲပြုလုပ်ပြုရတာ ဒင်းလေး မသိဘူးလား အံ့ဩပါ။

အခန်း ၈

မှိုင်းရဲ့ဆတ်ဆော့မှုကြောင့်ပဲလား မသိ။ သူနှင့် နီးစပ်ဖို့ မမျှော်လင့်သော အကြောင်းတရားတစ်ခု မှိုင်းဆီသို့ ရောက်ရှိလာ သည်။

ထိုအကြောင်းတရားကို လိုလိုချင်ချင်ရယူခဲ့သော မှိုင်းကိုယ် မှိုင်းလည်း အံ့ဩမိပါသည်။

‘မှိုင်းပြာရီမှိုင်း’ ဆိုသည့် မိန်းကလေးသည် ကျောင်းသင်ခန်း စာကလွဲလျှင် မည်သည့်ကစားခုန်စားလုပ်ခြင်းကိုမှ ဝါသနာမပါ သောသူ ဖြစ်သည်။

အားကစားဆိုတာ အသာထား။ ကြိုးခုန်၊ ဂေါ်လီထုတာ တောင် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝက ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် ဆော့တတ် သူ မဟုတ်။

သူများတွေ ကြီးခုန်လို့ မှိုင်း ဝင်ကစားသည်။ တစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင် တစ်ယောက်တည်း ရှုံးသည်။ အဖွဲ့လိုက်ဆိုလျှင် မှိုင်း ပါသောအဖွဲ့တွင် ဘယ်လောက်ပဲ တော်တဲ့သူပါပါ သေချာပေါက် ရှုံးသည်။

ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေက မှိုင်း ပါဝင်ကစားမည်ဆိုလျှင် ကြောက်ကြသည်။ နောက်တော့ မှိုင်းသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားကစားတွင် ဖြစ်မြောက်မှုမရှိသူဟု ခံယူပြီး ကျောင်းစာမှာ ထူးချွန်ဖို့ကလွဲလျှင် တခြားဘာမှ စိတ်မဝင်စားတော့ပေ။

အသက်ကြီးမှ ဝက်သက်ပေါက်ရသလား ပြောရအောင်လည်း မှိုင်းအသက်က (၁၈)နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ သို့သော်...

“ဘတ်စကတ်ဘော ကစားချင်တယ်” ဟုပြောသောစကား ကတော့ အနောက်အရပ်မှ နေထွက်ခြင်းပင် ဖြစ်မည်။

ဖေဖေနှင့်မေမေက မှိုင်းကို တအံ့တဩ ကြည့်သည်။ ခရီး ထွက်ရာမှပြန်လာသော မမကြီးကတော့ ဟုတ်မှလည်း လုပ်စမ်းပါ။ မယ်မှိုင်းရာပုံစံနှင့် ကြည့်သည်။

ယခုနေ မမလတ်နှိုင်းသာရှိလျှင် မှိုင်း အရှက်ရသွားအောင် ခပ်ဟက်ဟက်ကလေး ရယ်ပေးပေလိမ့်မည်။

တစ်ယောက်တစ်မျိုး စူးစမ်းကြည့်နေပုံတွေကြောင့် မှိုင်း တစ်ယောက် နေရထိုင်ရ ခက်လာသည်။ သို့သော် တောင်းဆိုချက် ကိုတော့ နည်းနည်းလေးမှ မလျော့။

“နော်...မေမေ...မှိုင်း ဘတ်စကတ်ဘော ကစားချင်တယ်”

“ကစားချင်တာများ...အလွယ်လေး၊ ကိုယ့် ဘာသာ ဘတ်စကတ်ဘော ဘောလုံးတစ်လုံးဝယ်ပြီး ကစားလေ”

အရယ်မျက်နှာနှင့် လှောင်သလိုပြောနေသော မမကြီးစကား

ကြောင့် မှိုင်းရဲ့မျက်နှာ ညိုပုတ်သွားသည်။

မေမေမျက်နှာမှာ ပြုံးစိစိ။ ဖေဖေကတော့ သမီးဖြစ်သူ၏ မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး...

“ဘတ်စကတ်ဘောဆိုတာ သေချာစနစ်တကျ လေ့ကျင့်မှ ရမှာ သမီးရဲ့။ သမီးမှာ ဘတ်စကတ်ဘောကစားနည်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အတွေ့အကြုံ ဘာရှိလို့လဲ။ ဘတ်စကတ်ဘော ကစားတာကော အစအဆုံး ပွဲပြီးတဲ့အထိ ဆော့ဖူးသလား”

ဖေဖေမေးခွန်းများက ကြောင်းကျိုးဆီလျော်မှုရှိသော မေးခွန်း များဖြစ်သောကြောင့် မေးခွန်းတိုင်းကို မှိုင်း ဟင့်အင်းသာ ဖြေမိ သည်။

ဒါပေမဲ့...

“စာရင်းက ခုမှပေးရတာလေ ဖေဖေရဲ့။ ပြိုင်ပွဲက ရှေ့လ ထဲမှာတဲ့။ တစ်လလောက် လေ့ကျင့်ရင်တော့ ရမှာပါ”

“ဘတ်စကတ်ဘောဆိုတာ တစ်လလောက် လေ့ကျင့်ရုံနဲ့ တတ်တဲ့ပညာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်ကစားတဲ့ ကလေးတွေကို ကြည့်ကြည့်...သူတို့ကိုယ်တိုင်က အဲဒီဘတ်စကတ်ဘော လေ့ကျင့် ခို့အတွက် အချိန်တမင်ပေးထားကြတာ။ ရှေ့လပြိုင်မယ်။ ခုမှ ပြေးလေ့ကျင့်လို့ ရတာမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒီလောက်ထိလည်း မပြောပါနဲ့ အစ်ကိုရယ်...အားကစား မှာ အဖေကြီးသမီး စိတ်ပါလာတယ်ဆိုကတည်းက ကောင်းတဲ့ လက္ခဏာလို့ ပြောရမှာပဲမဟုတ်လား”

“ဒါတော့ အမှန်ပဲ မေမေရေ...လှိုင်းနဲ့မှိုင်းက အသက် ဝက်မီးမယ်မီးဆိုတော့ ငယ်ငယ်တုန်းက အသေဆော့ခဲ့တာ။ မှိုင်း ပါဝင်ခွင့်မရတဲ့ ကြိုးခုန်မှာဆို လှိုင်း ဖိုလ်ခွဲခဲ့တာချည်းပဲ။ အဲဒါ

ကြောင့် ကြည့်ပါလား...ဖေဖေလည်း အရပ်မပု၊ မေမေလည်း အရပ်မပု၊ လှိုင်းတို့လည်း အရပ်မပုဘဲ မယ်မှိုင်းတစ်ယောက်မှ လူစဉ်မမိဖြစ်နေတာနော်”

“မမကြီးနော်...မမကြီး ထစ်ခနဲဆို မှိုင်း အရပ်အမောင်းကိုပဲ လာလာလုတ်တိုက်နေတာ။ ဒီမှာ မှိုင်းက ပုချင်လို့ပုနေတာ မဟုတ်ဘူး။ မမကြီးတို့...မမလတ်တို့က မေမေဆီက နို့ချိုအာဟာရတွေ အားရပါးရ သောက်သုံးပြီး ကျွန်တို့အရသာတွေပဲ မှိုင်းက မှီဝဲရလို့ လူစဉ်မမိရတာ။ အဲဒါ...မမကြီးနဲ့မမလတ်ရဲ့ အပြစ်ပဲ”

“ဟား...ဟား...ဖြစ်ရမယ်”

မထိတထိရယ်နေသော မမကြီး၏လည်ပင်းကို ဝင်ဖက်ကာ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ခပ်တင်းတင်း ဖိညှစ်ထားသည်။

ခြေထောက် ရှစ်ချောင်းကလည်း မမကြီး၏ကျောဘက်ကနေ ခါးကို ခွဲထစ်ထားလိုက်သည်။ ကြည့်လျှင် ဇာခြည်လှိုင်းတစ်ယောက် ကျောနောက်ဘက်တွင် ကလေးလေးတစ်ယောက် ပိုးထားတာနှင့် တူနေသေးသည်။ ထိုလောက်ထိကို မှိုင်းက သေးသွယ်ပါသည်။

အဖေနှင့်အမေမှာ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံး ထွေးနေတာကို ကြည့်ပြီး တပြုံးပြုံး ရှိနေလေသည်။ လှိုင်းပြောခဲ့သလိုပင် လှိုင်းနှင့် မှိုင်းက အသက် (၂)နှစ်သာကွာပြီး လှိုင်းနှင့်မှိုင်းကျတော့ (၇)နှစ် ကွာသည်။

ဒီကြားထဲ လှိုင်းက အရပ်မြင့်မြင့်၊ ခပ်တောင့်တောင့်။ မှိုင်းက ခပ်သေးသေးဆိုတော့ အသက် (၁၀) နှစ်၊ (၁၅) နှစ်ကွာတယ်လို့ တောင် ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် ထင်ရသည်။

ထို့ပြင် အစ်မနှစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရဲရင့်တက်ကြွထက်မြက်သော သူ မဟုတ်သဖြင့် တစ်အိမ်လုံးက မှိုင်းအတွက် စိတ်ပူသည်။ စိုးရိမ်

ကြသည်။

“မှိုင်း တကယ်ဆော့မှာလား”

ကျောနောက်ဘက်ကနေ သိုင်းဖက်ထားသော မှိုင်းရဲ့လက်ကို မမကြီးက ရှေ့မှာ ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း မေးသည်။

မှိုင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သော ဖေဖေနှင့်မေမေကို ကြည့်ပြီး

“ဟုတ်...မှိုင်း တကယ်ကစားချင်တာ။ အဆုံးစွန်တွေ့ထားတယ်။ ဒီနှစ် မှိုင်း ညွှဲလို့မရရင် ဘာဖြစ်လဲ...အလှူအကျင့်တစ်ခု ရတာပေါ့။ နောက်နှစ်မှာ ဆုရဖို့ မှိုင်း ထပ်ကြိုးစားမယ်”

“ကြားရတာတော့ မယုံနိုင်စရာပဲ။ ဘတ်စကတ်ဘောကို သမီးငယ် စိတ်ဝင်စားအောင် ဆွဲဆောင်တဲ့သူက အဖော်မင်တဲ့ လင်းလက်လား”

တွေးဆဆနှင့်မေးလိုက်သော မေမေစကားကြောင့် မှိုင်း ခေါင်းယမ်းပြကာ မမကြီး၏ကျောပြင်တွင် ပါးအပ်ပစ်လိုက်သည်။ လေသံဖြင့်...

“ဒီလိုပဲ...ကျောင်းက အားကစားပွဲတစ်ခုခုမှာ ပါကိုပါရမယ်လို့ တိုက်တွန်းလို့ပါ မေမေ”

ဟု ခပ်တည်တည် ဖြေလိုက်သည်။

တကယ်တမ်းက...

“စိုးရက ဘတ်စကတ်ဘော ချန်ပီယံလေ။ ငါတို့ကျောင်းမှာ ကတည်းက သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပြည်နယ်နဲ့တိုင်းအဆင့်ထိ ပါခဲ့ဖူးကြတာ။ သူတို့နှစ်ယောက်ဆိုတာ နေပြည်တိုင်းရသူကို ပြောတာ”

သူတို့နှစ်ယောက်က တခြားသော ယောက်ျားလေးတွေလို ဘောလုံးအပေါ် ရူးသွပ်ကြတာမဟုတ်ဘူး။ ဘတ်စကတ်ဘော အပေါ်မှာ ရူးသွပ်ကြတာ။

“နင် ကြည့်နေ...သူတို့များ ဘတ်စကတ်ဘောများ ကစား ပြီဆိုရင် ဘယ်တော့မှ ကွင်းအပြင် ဘောလုံးမထွက်စေရဘူး။ ဘောလုံးကို သိပ်အထိန်းအကွပ် တော်တာ။ သူတို့လက်ထဲ ဘောလုံး ရောက်ပြီဆိုလို့ကတော့ ကော်နဲ့ကပ်ထားသလား မှတ်ရတယ်။ ဘယ်သူလာလုလု မရတော့ဘူး”

လင်းလက်၏ အမွမ်းတင်စကားတော့ မဖြစ်နိုင်။ သူက နေပြည့်လောက် မထွားပေမယ့် အရိုးငေါ့လောက်အောင် မပိန်။ လက်မောင်းတွင် မာဆယ်များ ကျစ်လစ်နေသည်။

ဘယ်တော့မှ အားကစားကို စိတ်မဝင်စားခဲ့သော မိုင်း ဘတ်စကတ်ဘော ကစားမည်ဆိုတော့ အကြောင်းသိတဲ့သူတွေ အံ့ဩတကြီးဖြစ်ကြတာ မဆန်းပေ။ အကြောင်းမသိသော လင်းလက်ကတော့ မိုင်းကို အထင်ကြီးနေသည်။

နင်သာ ကစားလို့ကတော့ ငါ့အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ကို အားပေး မှာတဲ့။

အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ အားပေးမလား၊ အသံကျယ်ကျယ်နဲ့ ဆဲဆို မလားဆိုတာကတော့...။

အခန်း [၉]

နွေးထွေးတို့နှင့် နေ့လယ် (၂)နာရီတွင် ကန်တင်း၌ ချိန်းထား ခြင်မို့ စိုးရ အတန်းပြီးတာနှင့် ထွက်ခဲ့သည်။ ကန်တင်းတွင် သူ ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် နွေးထွေးနှင့်နေပြည့်ကို လှမ်းတွေ့လိုက် ရသည်။

သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်အပါအဝင် သူတို့ရဲ့ အခြားသော အတန်းဖော်များကိုပါ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စိုးရသူ ခြေလှမ်း ဆက်လှမ်းရမလိုလို၊ မလှမ်းရမလိုလို ဖြစ်သွားသည်။

မေဂျာမတူတော့၍လား မသိ။ အရင်တုန်းကလောက် မခွဲတမ်း တတွဲတွဲတော့ မရှိကြတော့ပေ။ နွေးထွေးနှင့်နေပြည့်က တော့ အတန်းဖော်၊ အခန်းဖော်များမို့ ပို၍တွဲကြသည်။ ဒါ့အပြင် အခြားသောသူများနှင့်ပါ အတွဲများလာသည်။

သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အတန်းချိန်ခြင်းက မတူပေ။ နှိုင်း အတန်းချိန်လွတ်လျှင် နေပြည့်တို့ Pradical ချိန် ရှိနေတတ်သည်။ ဤသို့ဤနှယ် အလွဲများဖြစ်တတ်ကာ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ပိတ်ရက်မှသာ မတွေ့လျှင် ကျောင်းတွင် သိပ်မခံနိုင်ပေ။ ဒီနေ့တော့ နေပြည့်တို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်သည့်အချိန်နှင့် သူ့အတန်းချိန်ပြီးတဲ့အခါက ကွက်တိဆိုတော့ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟေး...စိုးရ...လာခဲ့လေ”

တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ဖြစ်နေသော သူ့ကို နွေးထွေးက မြင်ပုံ၊ မတ်တတ်ထရပ်ပြီး လက်ယက်ခေါ်သည်။ တခြားသူများက လှည့်ကြည့်လာသဖြင့် စိုးရသူ ကန်တင်းဆီသို့ ဆက်လှမ်းသွားသည်။

“အတန်းချိန်ပြီးခဲ့တာလား”

“အင်း”

“ကဲ...ထိုင်”

အရင်ရောက်နှင့်ပြီးသားလူများက သူ့ကို နေရာပေးသည့် စားပွဲထိုးရောက်လာသဖြင့် စိုးရ နက်စ်ပလိန်တစ်ခွက် မှာလိုက်သည်။

နေပြည့်က ပြုံးပြရင်း စကားပြောနေသည်။ သူ့လူများသည် တစ်စုံတစ်ရာကို အာပေါင်အာရင်းသန်သန်နှင့် ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။

တခြားသောသူအချို့က သူ့ကို အားတုံ့အားနာဟန်နာ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။ ဘာအကြောင်းအရာကို ပြောနေမှ မသိသဖြင့် စိုးရသူ အသာလေးငြိမ်ပြီး နားထောင်နေသည်။

“ဟေ့ကောင်...စိုးရ...ဒီတစ်ခေါက်တော့ မင်း ငါ့ကို ဆရာ ခေါ်ရမယ်...ဘယ်လို”

“ဘယ်လို...ဟား...ဟား...ပြောလည်းပြောတတ်တဲ့ကောင် ကွာ...ဆုတောင်းလေ။ ငါ မင်းကို ဘယ်တုန်းက ဆရာခေါ်ခဲ့ရဖူး လို့လဲ”

စိုးရ ကော်ဖီထုပ်ကို ခွက်ထဲသို့ ဖောက်ထည့်မွှေနှောကပ်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံးပြောတော့ နေပြည့်မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်။ ဒါသည်ပင် သူ စိုးရသူကို ဘယ်တုန်းကမှ မနိုင်ခဲ့ပါဘူး ဆိုတာ သူငယ်ချင်းတွေကြားထဲမှာ သိအောင်ပြောလိုက်တယ်လို့ ခံစားမိတော့ စိတ်ထဲတွင် ပျင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ကိုယ်က သူများကို ရန်သွားစေဥ့်က ဘာမှမဖြစ်ဘဲ သူများက ကိုယ့်ကို သာသာတေးလေးနှင့် နာနာနက်လိုက်သောအခါ နေပြည့် ခံရခက်သွားလေသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ မင်းတို့မေဂျာက ခံလိုက်ရပြီလေ။ အဲဒါ မင်း ဘာငြင်းချင်သလဲ”

“ဟဲ့...နေပြည့်”

မျက်နှာ တည်ခနဲဖြစ်သွားသော စိုးရသူကိုကြည့်ပြီး နွေးထွေး နေပြည့်ကို ဟန်တားလိုက်သည်။

အကြောင်းမသိသော သူငယ်ချင်းများကို ပြုံးပြပြီး...

“သူတို့နှစ်ယောက်ကလေး ဒီလိုပဲ...သိလား။ ကျောင်း ကတည်းကလေး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အနိုင်ရအောင် ပြောနေကျဟ...ဪ...သွား...ဒီအတန်းချိန်ကို နင်တို့ တက်ကြ မယ်မဟုတ်လား။ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ Roll call ထိုးပေးလေ... နော်။ ဒီမှာ ငါတို့သူငယ်ချင်း (၃)ယောက် ပြောစရာရှိလို့ဟ”

“ဪ...ရပါတယ်ဟာ။ ပြောနေရမယ့်သူတွေမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဆို သွားတော့မယ်နော်”

“ကိုစိုးရသူ...သခွာတို့ သွားပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားသောသူများကို စိုးရသူ အလိုက် အထိုက် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ အားလုံး ရှင်းလင်းသွားမှ စိုးရသူ၏ အကြည့် နေပြည့်ဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

နေပြည့်...ဒီကောင် ခုတလော ဘာဖြစ်နေသလဲ။

သူနှင့် ဘာရန်ငြိုးရန်စမှမရှိဘဲ ဒီကောင် သူ့ကို မြင်ပြီဆိုလျှင် ပါးစပ်နှင့် တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု တိုက်ခိုက်လိုက်ရမှ ကျေနပ်သွားတတ်သည်။

အရင်တုန်းကတော့ စိုးရသူ သတိမထားမိပေ။ ဒါဟာ နေပြည့်ရဲ့အကျင့်ဆိုတာ သူ စောစောကတည်းက သိထားခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်း တိုက်ခိုက်တာမျိုးကျတော့ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးမကျေနပ်ချက်များ ပါဝင်လာသလိုလို။

နွေးထွေးက...

“နေပြည့်...နင်တော့နော်...စိုးရတို့ မတွေ့ရင် တတွတ်တွတ် မေးတာလည်း နင်ပဲ။ တွေ့ပြန်တော့ မတည့်အောင်ပြောတာလည်း နင်ပဲ”

ဒီကောင် စနေတယ်လို့ ငါ မထင်ဘူး...နွေးထွေး။ သူ့မှာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုခုတော့ ရှိရမယ်။ ပြောပါဦး...မေ့ကုန်ချီပြီ”

မေးဆတ်ပြောလိုက်သော စိုးရသူကို နေပြည့်က မထိတထိ နှင့်ကြည့်ကာ...

ထိ...အချစ်သည် သွေးဆောင်ပြားယောင်းတက်သည်

“ငါပြောတာ မမှားဘူးလို့ ထင်တယ်။ တံခွန်စိုက်ဖလားကို ငါတို့မေ့ကျောက် ရလိုက်တာလေ”

“အဲဒီတော့...”

“အဲဒီတော့ မင်း ငါ့ကို ဆရာခေါ်သင့်တာပေါ့...မဟုတ်တာ”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဟ...ဟာ...ဆိုင်တာပေါ့ကွ။ မင်းနဲ့ငါ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မယှဉ်ပြိုင်ရတာလည်း ကြာပြီ။ ပထမဆုံး ပွဲဦးထွက်တာ ငါက မင်းကို နိုင်လိုက်တယ်ဆိုတော့...”

“နေဦး...နေဦး...နေပြည့်...မင်းရဲ့စကားကို ပြန်ပြင်ပြောမယ် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ မင်းက ငါ့ကို နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ အသုံးနှုန်း...”

စိုးရသူ အမှားပြင်ပေးတော့ နေပြည့် တဟားဟား အော်ရယ်သေသည်။ စိုးရ၏မျက်နှာတွင်မူ အပြုံးမရှိပေ။ နွေးနွေးထွေးကမူ တစ်ယောက်မခံချင်အောင် တစ်ယောက်က တဟားဟားရယ်နေသော သူငယ်ချင်းနှင့် လုံးဝ အပြုံးအရယ်မရှိသော သူငယ်ချင်းယောက်ကြားတွင် ဗျာများသွားခဲ့သည်။

နှစ်ယောက်စလုံးက ကိုယ်ထင်ရာ မှန်တယ်ဟု တစ်ယူသန့်ခေါင်းမာစိတ်ရှိသူများဖို့ တော်ပါတော့ဟု တားဖို့တလည်း ခပ်ခက်ခက်။

ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့ကိစ္စတွင်တော့ နေပြည့် ဖောင်းနေသည်ဟု နွေးထွေး ထင်သည်။ နေပြည့်ပုံစံက စိုးရသူ မခံချင်အောင် ဒေါသထွက်ထွက်အောင် နှိုးဆွနေသည်ဟု ထင်၏။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖောက်ထွက်တော့မတတ်

စိုက်ကြည့်ရင်း ဘေးဘီသို့ မေ့လျော့နေကြသည်။

“တံခွန်စိုက်ဖလား မင်းတို့မေဂျာ ရလိုက်ပေမယ့် မင်းတို့ ယောက်ျားလေးအသင်း ပထမရတာမှ မဟုတ်တာ။ ငါတို့အသင်း ပထမရတာလေ။ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးအသင်းက ဆီမီးဖိုင်နယ် တက်သွားတာ၊ တံခွန်စိုက်ဒိုင်ဆု သူတို့ကို လွှဲပေးရတာနဲ့ပဲ မင်းတို့ က ငါတို့ကို နိုင်ရရောလား”

“ငါပြောချင်တာ အဲဒါ...သူငယ်ချင်း။ မင်းတို့ Physics အသင်းက ဟိုကောင်မလေးလေ...ဘယ်သူ...သူသူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်နေသံ ငါ ကြားခဲ့ပါတယ်။ ဘာတဲ့...မိုင်း...ဟုတ်လား”

“.....”

ဘာကိုပြောတော့မလဲဆိုတာ သိနေသော စိုးရသူ ဘာမှမပြော သေးဘဲ နေပြည့်ကို အကြည့်မပျက်။

“အဲဒီကောင်မလေးသာ မလျှော်ရင်တော့ မင်းတို့မေဂျာ သေချာပေါက် ဒိုင်ဆုရနိုင်တယ်လို့”

“အဲဒီတော့...”

“ဟာ...မင်းကလည်း ငါပြောတာ ရှင်းရှင်းလေးပဲ။ မင်းတို့ Physics မေဂျာမှာ ဒီလောက်ထိ လူအများကြီးရှိတာ၊ ဒီမကစား တံတံတုံ ကောင်မလေး ဝင်ကစားခိုင်းတယ်ဆိုတော့”

“ဒီမှာ...နေပြည့်”

စိုးရသူ ယခုထက်ထိ မသောက်ရသေးသော နက်စ်ကော်ဖီ ခွက်ကို ဘေးသို့ တွန်းရွှေ့လိုက်သည်။ နေပြည့်နှင့် မျက်နှာချင်း နီးအောင် ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်ပြီး...

“မင်း ဘာကို ပြောချင်နေသလဲ။ ခုထက်ထိတော့ ငါ သဘောမပေါက်သေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့

အချစ်သည် သွေးဆောင်ကြားယောင်းတတ်သည်

...ည်းချက်ကို လှောင်ပြောင်သရော်တဲ့ မင်းအကျင့်ကတော့ တော်လေးစားစရာပဲ”

“ဘာကွ”

“ဟဲ့...နေပြည့်...တော်တော့။ စိုးရသူ...နင်ကလည်း...နင်ပုံစံကြည့်ရတာ ရန်သိပ်လိုနေတဲ့ ခြင်္သေ့နဲ့ တူနေပြီ။...တွေက သူငယ်ချင်းအရင်းခေါက်ခေါက်တွေပါ။ အရင်...နည်းက ဒီလိုပဲ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မခံချင်အောင် ပြော...ကြတာလည်း ရှိတာပဲ။ ခုမှ နင်က ဘာဖြစ်ရတာလဲ။ ဘာလို့...မိန်းကလေးကနေ ကာပြောပေးရတာလဲ”

“နွေးထွေး...နင် နေပြည့်ဘက်ကို ကာမာလိုက်ပေးချင်တာနဲ့...မိန်းကလေးကို အပြစ်မတင်နဲ့။ မိန်းကလေးချင်း ကိုယ်ချင်း...မိန်းပါ။ တတ်တာမတတ်တာ အပထား။ သူလိုလူ အများကြီး...အင်ကြည့်နေတဲ့ကြားထဲ တိုးဝင်ရဲတာကို နင် အသိအမှတ်ပြုရ...အရှုံးဆိုရင်လည်း သူ ရှုံးတာ ရိုးရိုးသားသား ရှုံးတာမို့ ငါ...အားတယ်။ အနိုင်ဂိုးတစ်ဂိုးရဖို့အတွက် သူများ ဂိုးမသွင်းနိုင်...ခွတ်ယိုခွတ်တားတာထက်စာရင်တော့ အများကြီးသာပါတယ်”

“နင်”

“ကဲ...ငါ သွားမယ်။ နင်ပြောသလိုပဲ ငါလည်း ငါတို့...သူငယ်ချင်း (၃)ယောက်ဆိုတဲ့အခါ သူစိမ်းလူကို ထည့်မပြောချင်...ဘူး။ နေပြည့်ကို နင် သင်ပေးလိုက်စမ်းပါ”

မကျေနပ်သလို မျက်လုံးလှန်ကြည့်သော နေပြည့်ကို မျက်လုံး တစ်ချက်မှိတ်ပြပြီး စိုးရသူ ကန်တင်းထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။

အခန်း | ၁၀ |

မိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ရှက်မိသည်။

ဒီတစ်နှစ် ဆုမရလည်း နောက်တစ်နှစ်အတွက် အတွေ့အကြုံ ရှိတာပေါ့ဟု ဖေဖေတို့ကို ပြောခဲ့ပေမယ့် ဒီတစ်နှစ်အတွေ့အကြုံနဲ့ တင် မိုင်း ကြောက်သွားသည်။

“စိုးရကလည်း ဘတ်စကတ်ဘော သိပ်တော်တာ” ဆိုတဲ့ လင်းလက်ရဲ့စကားကြောင့် ဘတ်စကတ်ဘောဆော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ သည်။ တကယ်တော့ ဝါသနာအရင်းခံခဲ့ခြင်း မရှိ။ စိတ်ဝင်စားခဲ့ဖူး ခြင်း မရှိ။ ရေနံကုန်ပြောရလျှင် ဖေဖေ ပြောခဲ့သော ဘတ်စကတ် ဘောပြိုင်ပွဲတောင် ပွဲစဉ်တစ်ခုပြီးအောင် စောင့်ကြည့်ခဲ့ဖူးခြင်းမရှိ။

ကြည့်တော့ကြည့်မိပါသည်။

ပွဲစဉ်အစတွင် Physics ယောက်ျားလေးနှင့် Zoology ယောက်ျားလေးပွဲစဉ်ကို ကြည့်ခဲ့သည်။

ထိုပွဲကို ကြည့်ခဲ့တာလည်း သူပါသောကြောင့် ကြည့်မိခြင်း ရယ်ပါ။

အနီရောင်အားကစားဝတ်စုံနှင့် နဖူးတွင် အနီရောင် Nike တံဆိပ် နဖူးစည်းကို တပ်ထားသော သူပုံစံက မိုင်းအတွက် ခင်းသားတစ်ပါးလို။

ဖျတ်လတ်တက်ကြွကာ သူ့အာရုံသည် ဘောလုံးပေါ်တွင်သာ ရှိသည်။ သူနှင့် အချိတ်အဆက်မိမိ ကစားသူမှာ နံပါတ် (၈) ဖြစ်သည်။

သူ့လက်ထဲရောက်လျှင် ဘောလုံး စိတ်ချရသဖြင့် ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုရှာပြီးပေးသည်။ သူကလည်း သူများလက်ထဲ ဘောလုံးပစ်ပေးပြီးလျှင် နေရာပြောင်းကာ လက်ခုပ်တီးကာ အချက် ပေးသည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဤသို့ အချိတ်အဆက်မိမိ ကစားနေပုံက ရင်သပ်ရှုမောဖွယ်ကောင်းလှသည်။

သူတစ်ကိုယ်လုံးတွင် ချွေးတွေရွဲရွဲစိုနေခဲ့သည်။ ချွေးတွေ ကြောင့် သူ့အသားအရေသည် ဝင်းလက်ပြောင်လက်နေသည်။

လူတိုင်းလူတိုင်းရဲ့ ပါးစပ်ဖျားတွင် Physics ယောက်ျားလေး ပွဲက တော်လိုက်တာ။ Teamwork ရှိတယ်ဟု ချီးကျူးစကားပြော ကြသည်။

Physics ကစားသည့်ပွဲဆိုလျှင် သိပ်ကြည့်လို့ကောင်းတာပဲ ဆိုပြီး တခြားသော မေဂျာကတောင် Physics ကို လာရောက် အားပေးကြသည်။

ဒီလောက်ထိတော်သော Physics မေဂျာတွင် မိန်းကလေး အသင်းက တတိယဆုတောင် ရအောင် မယူနိုင်ဘူးဆိုတော့

ရှက်စရာကောင်းလှသည်။

အဆိုးဆုံးက အမျိုးသမီးအသင်းက ဆုမရသဖြင့် တံခွန်စိုက်ဖလားကို Mathis အမျိုးသားအသင်းက ရသွားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ရှုံးသည့်နေ့ကဆိုလျှင် မှိုင်း သူများတွေရဲ့ ကဲ့ရဲ့စကားတွေတော့ မကြောက်။

တကယ်ပဲ မှိုင်းမှ ဘတ်စကတ်ဘောဆိုတာ ဆော့မယ်စားရင်းပေးခါမှ ဘောလုံးကို မြင်ဖူးခဲ့ခြင်းရယ်ပါ။ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းမှာလည်း ဆော့ရင်း၊ ကစားရင်းနှင့်မှ သိတော့သည်။

လက်သီးဆုပ်၍ ခါးထောက်ပြလျှင် လူတွန်းတာ၊ တွန်းခံရသူသည် ပြစ်ဒဏ်ဘော (၂)လုံး သွင်းခံရသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဘီးလိုလည်ပြလျှင် ဘောလုံးကိုပုတ်ပြီး မယူဘဲ သယ်ပြေးခြင်းကို ဆိုလိုသည်။

ဘတ်စကတ်ဘော ကစားလျှင် ဘောလုံးကို ကြမ်းပြင်တွင် ထောက်ထောက်ပုတ်ပြီးမှ သယ်ယူရည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လက်ဆင့်ကမ်းလိုလျှင် အနည်းဆုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တစ်ချက်တော့ ထောက်ပုတ်ရသည်။

ဝိုးပေါက်ထဲ ဝိုးမဝင်အောင် ဝိုးသွင်းမည့်သူကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကာနိုင်သော်လည်း ထိုလူကို လုံးဝ မတွန်းရ၊ မတိုက်ရ။

ဒါတွေသည် ဆော့ရင်း၊ ကစားရင်းနှင့်မှ တဖြေးဖြေး နားလည်လာသော စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းများ ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်လုပွဲတောင် မတက်ရဘဲ အုပ်စုပွဲစဉ်နှင့်တင်ပြုတ်တော့ စည်းကမ်းစည်းမျဉ်းဆိုတာလည်း ကိုယ်တိုင်သိရတာ သိပ်မရှိ။ သူများပွဲစဉ်တွေကို ကြည့်ရင်းမှ သိရတာမျိုး ဖြစ်သည်။

“အဲဒီနေ့က သူ ငါ့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပုံကလေး တော်တော်

ကို စိတ်ပျက်အထင်သေးသွားတဲ့ပုံပဲ လင်းလက်ရယ်”

မှိုင်းမှာလည်း ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ရင်ဖွင့်စရာဆိုလိုပဲ လင်းလက်တစ်ယောက်တည်းသာရှိတော့ လင်းလက်ကိုပဲ ပြောပြမိသည်။

ပွဲကြည့်စင်အပေါ်ဘက်မှာ သူရှိနေတယ်ဆိုတဲ့အသိ မှိုင်းကို ဝို်၍ ကယောင်ကတန်း ဖြစ်စေသည်။ နဂိုကတည်းကမှ ကောင်းကောင်းကန်းကန်း ကစားတတ်သူ မဟုတ်။ ကိုယ့်သဘောကျတော့ ဝါရင့်ချန်ပီယံက စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေတော့ အယောင်ယောင် အမှားမှား ဖြစ်ပြီပေါ့။

ဘယ်တော့မှ ကိုယ်လက်လှေကျင့်ခန်းလုပ်ဖူးသူ မဟုတ်သဖြင့် သက်လုံလည်းမကောင်းပေ။ ကွင်း၏ ဟိုဘက်ဒီဘက် အခါခါပြေးနေရတော့ လူက မောဟိုက်လာပြီ။

(၁၀) မိနစ်ပြည့်လို့ တစ်ခါနားတိုင်း ပြန်မထနိုင်တော့။ လူလည်း ချွေးတွေတပြိုင်ပြိုက်နှင့် ဟောဟဲလိုက်လျက်ရှိသည်။ အိမ်သို့ရောက်ပြီဆိုမှ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲနာကျင်ကာ ငိုချင်မိသည်။ ကိုယ်ရှာထားသော ဒုက္ခဆိုတော့ မည်သည့်ညှုရဲပေ။

ဒါတောင် မမကြီးက အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးတွေ တိုက်သည်။ သူတို့လည်း တစ်ခါမှ ချွေးထွက်အောင် လှေကျင့်ခန်းမလုပ်ဘူးသော သူတို့ညီမအကြောင်း သိမည်။ မမေးတာက မေးလျှင် သည်းညှုမဆုံး ရှိနေမည်စိုးသောကြောင့် ဖြစ်ပုံရသည်။

ဒီနှစ်မှ ကစားသောကြောင့် မှိုင်း ဝိုးတိုင်ထဲသို့ ဘောလုံးပစ်တိုင်း ဘယ်တော့မှ ဝင်သည်မရှိ။ ထို့ကြောင့် မှိုင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပေးအယူလုပ်သည်။

လူကာပေးသည်။ ကိုယ့်လက်ထဲ ဘောလုံးရောက်ပြီဆိုလျှင်

ရင်ထဲ ကတုန်ကယင် ဖြစ်လာသည်။ ကိုယ်နှင့် ဂိုးတိုင် ဘယ်
လောက်နီးနီး ဘယ်တော့မှ မထည့်ရဲ။ မဖြစ်မနေ ထည့်ပြန်သော်
လည်း ကြက်ကန်းဆန်အိုးတိုးလို့မှ တစ်လုံးမဝင်ပေ။

ဒီတော့ တစ်ဖက်မေဂျာသည် မှိုင်း၏အားနည်းချက်ကို
ကောင်းကောင်းသိလေပြီ။ မှိုင်းလက်ထဲ ဘောလုံးရောက်ပြီဆိုလျှင်
ဘယ်တော့မှ မဂိုးဘူးဆိုတာ သူတို့ စိတ်ချလက်ချ ယုံကြည်ကြ
သည်။

ဤသို့ဖြင့် မှိုင်းတို့အသင်း လှလှပပကြီး ရုံးတော့သည်။
မှိုင်း၏အားနည်းချက်ကြောင့်ဟုပင် မှိုင်း ယုံကြည်သည်။

အသင်းအဖွဲ့ထဲ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကူဖော်လောင်ဖက်မရဘဲ မှိုင်း
ကြောင့်ပဲ ဂိုးတွေက ပျက်နေရသည်။

“နင်ကလည်းဟာ...ဘာလို့ ဆဲဒီလောက်ထိ စိတ်ထဲထည့်
နေရတာလဲ။ ပြိုင်ပွဲဆိုတာ အနိုင်နဲ့အရှုံး နှစ်မျိုးတည်းပဲရှိတာ။
မနိုင်ရင် ရှုံးမှာပေါ့။ ဒါ...ဆန်းမှမဆန်းတာ။ နင်လည်း အကောင်း
ဆုံး ကြိုးစားခဲ့တာပဲ။ တစ်ခုမှ ထိတွေ့မှုမရှိဖူးတဲ့ အားကစားပွဲ
မပျက်အောင် ဆော့နိုင်တာပဲ တော်လှပြီ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ဟာ...ဒါပေမဲ့ ငါ ဒီအားကစားကို ဆော့
တာလေ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် သူ့ရှေ့မှာ မျက်နှာသာရချင်လို့
ဆော့ခဲ့တာ။ ခုကျတော့ မျက်နှာသာမရဘဲ ငါ ပိုတောင် အမှန်းခံရ
ပြီ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဟာ... နင်ထင်တာတွေပဲ ဇွတ်ပြောမနေနဲ့
မှိုင်းရာ”

“ငါထင်တာ မဟုတ်ဘူး။ မြင်တာ...ဟီး...ဟီး...ဟီး”
မှိုင်း လင်းလက်ကို မရှက်နိုင်တော့ပါ။ အသံထွက်အောင်ကို

ငိုခဲ့မိသည်။ သူ့ရဲ့အကြည့်တွေကို မြင်ယောင်တိုင်း ညတိုင်းညတိုင်း
အိပ်မပျော်ပေ။

သူ ကစားတာကို အားပေးလျက်ရနေသည့်ကိစ္စကို လျှာရှည်
ဇွာရှည်ဖြင့် ဝင်ကစားခဲ့သည်။ ကစားတော့လည်း သူ တော်တော်
စိတ်ပျက်သွားသည်အထိကို ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူက တကယ်ချန်ပီယံမို့ မှိုင်း၏အမှားများကို တစ်လျှောက်
လုံး တွေ့မြင်နေခဲ့ပေလိမ့်မည်။ တွေ့မြင်လာရတာနှင့်အမျှ စိတ်ပျက်
ပျက်လေ ဖြစ်နေပေမည်။

ခုတော့...ခုတော့။

မှိုင်း ဘတ်စကတ်ဘော ဘောလုံးကို စိတ်နှာနာနှင့် စိုက်ကြည့်
မိသည်။ ခု...မှိုင်း မိုးလုံလေလုံ အားကစားကွင်းထဲမှာ တစ်ယောက်
တည်းရောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂိုးတိုင်အောက်မှာ သွားရပ်ကာ ဘောလုံးထည့်သည့်ခြင်းကွင်း
ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ စိတ်နှာနာနှင့် စူးစူးရဲရဲ ကြည့်မိသည်။
ဒီလောက်ထိ အမြင့်ကြီးမဟုတ်တဲ့ ဂိုးတိုင်ထဲ ဘာလို့
ဘောလုံးကို တစ်ခါမှဝင်အောင် မပစ်နိုင်ခဲ့ရတာလဲ။ တော်တော်ကို
ညံ့လွန်းလို့သာ ဖြစ်မည်။

ဟုတ်တယ်။ သူမ တော်တော်ကို ညံ့ခဲ့သည်။ ခုတော့ ကိုယ်
သိပ်ကို မျက်နှာသာလိုချင်သောလူရဲ့တွင် မျက်နှာမရဘဲ
ခြေထောက်သာ ရခဲ့သည်။

မှိုင်း ဘတ်စကတ်ဘောကိုငင်ထားသော လက်နှစ်ဖက်ကို
မြှောက်လိုက်သည်။ လူက စည်းဝိုင်းအပြင်ဘက်သို့ တိုးရပ်လိုက်
သည်။

မြင်ကွင်းကို နာနာကြည့်ကြည့်ကြည့်ပြီး တောလုံးကိုငင်ထား

သော လက်နှစ်ဖက်ကို အားရပါးရ မြှောက်ကာ မြင်ကွင်းဘေးက မှန်ဆီသို့ လှမ်းပစ်လိုက်သည်။

“ဒန်း”

“ဖြောင်း...ဖြောင်း”

မှန်ထိပ်ကို ရိုက်ကာ ပြန်ကန်ထွက်တော့မည်ထင်သော ဘောလုံးသည် မြင်ကွင်းထဲသို့ တိုက်ရိုက်ဝင်ကျသွားတာကို ကြောင် ကြည့်နေစဉ် လက်ခုပ်တီးသံကြောင့် မှိုင်း ကျော့နောက်ဘက်သို့ ကပျာကယာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

အခန်း [၁၁]

အားကစားခန်းမဝင်ပေါက်နေ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာ သော သူ့ကိုမြင်တော့ မှိုင်း ပထမ ကြောင်ငေးနေသည်။ အံ့ဩနေ တာလည်းပါသည်။

သူ မှိုင်းဆီသို့ ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု မှိုင်း တစ်ခါမှ အိပ်မက် မမက်ခဲ့ဖူးပေ။ သူ့ရှိရာအနီးသို့ မှိုင်းသာ တစ်လှမ်းချင်းနှင့် တရွေ့ ရွေ့ ချဉ်းကပ်ရလိမ့်မည်ဟု မှိုင်းကိုယ်မှိုင်း ယူဆခဲ့သည်။

တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသောအခါ မှိုင်း အသိတရား ဝင်လာသည်။ ပြုတ်ကျနေသော ဘောလုံးကို ပြေးကောက်လိုက် သည်။

နောက်...ကျောပိုးအိတ်ရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွား သည်။ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ...မှိုင်း သူနှင့် ရင်ဆိုင်ရမှာ ကြောက် သည်။ ဘာကြောက်စရာရှိလဲ၊ သူလည်းလူ၊ ကိုယ်လည်းလူဆိုပေ မယ့် ကိုယ်က သူ့အပေါ် မရှိမသားစိတ်ရှိသူဆိုတော့ ကြောက်တာ မဆန်းပေ။

“ဟေ့...”
 “.....”
 “ဟေ့...မင်းကိုခေါ်တာ”
 “.....”

ဟေ့ဆိုတဲ့ခေါ်သံကြားပေမယ့် လှည့်မကြည့်။ အားကစားခန်းမထဲတွင် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းရှိနေတာ မဟုတ်။ ဒုတိယအကြိမ် ဟေ့လို့ခေါ်ပြီး ရှေ့သို့ရောက်လာသည်။ ကိုယ့်ရှေ့သို့ ရောက်လာသောသူကို မျက်လုံးဝိုင်းကြီးတွေနှင့်ကြည့်ရင်း မိုင်းရဲ့ခြေလှမ်းနောက်သို့ ဆုတ်သွားသည်။

“မင်းနာမည် အပြည့်အစုံ ဘယ်လိုခေါ်လဲ။ ငါခေါ်နေတာမင်းကို”

စကားမပြောတတ်သူလို မိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လက်ညှိုးနှင့်ညွှန်ပြတော့ သူက ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြောသည်။

မိုင်းက အားကစားဝတ်စုံ အဝါနှင့်အနီစပ်ကြားကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခြေထောက်တွင် ဘွတ်ဖိနပ်စီးထားသည်။ ဆံပင်တွေကို ထုံးစံအတိုင်း ပိုနီတေးစီးထားပြီး ကျောတွင် အနက်ရောင် ကျောပိုးအိတ်ကြီးကို ကပိုကရို လွယ်ပိုးထားသည်။

“မိုင်း...မိုင်းနာမည်အပြည့်အစုံက မှန်ပြာရီမိုင်းပါ”
 “မှန်...ပြာ...ရီ...မိုင်း”

သူက မိုင်းရဲ့နာမည်အပြည့်အစုံကို တစ်လုံးချင်း ပီပီသသခေါ်ကြည့်သည်။ နောက်...မိုင်း ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ထားသော အရာကို သူက လုပ်ဆောင်လေသည်။

လက်တစ်ဖက်နှင့် ပွေထားသော ဘောလုံးကို သူက ပိုင်ဦးပိုင်နင်း ဆွဲယူလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မိုင်း ကြောင်အမ်းနေစဉ် သူက ဘောလုံးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်ပစ်လိုက်ပုတ်လိုက်ရှိရင်း...

“အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ မင်းကို စကားပြောစရာရှိတယ်။ ဟိုမှာ သွားထိုင်ရအောင်”

စကားပြောခွင့်ပြုပါဟု ခွင့်တောင်းသည့်ပုံစံမျိုးမဟုတ်ဘဲ ဝိုင်နိုးပိုင်နင်းဆန်စွာ အမိန့်ပေးသောလေသံနှင့်တူသည်။

ပွဲကြည့်စင်ဘက်သို့ ဘောလုံးကို ပုတ်လိုက်ဖမ်းလိုက်ရှိသော သူ့ကျောပြင်ကို မိုင်း နားမလည်စွာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သူက အားကစားခန်းမထဲသို့လာသော်လည်း အားကစားဖို့ ရောက်လာခြင်းမဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် အားကစားဝတ်စုံကို သူတိုယ်ပေါ်တွင် မတွေ့ရပေ။

အပြာဖျော့ဖျော့ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် တီရှပ်အနီရဲ့ရဲ့ကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ ပခုံးတစ်ဖက်ပေါ်တွင် ကျောပိုးအိတ်ကို လျော့ရဲရဲ ချိတ်တွဲထားသည်။

ခန်းမထဲတွင် ဘောလုံးရိုက်သံ တစ်ခုစုံစုံက မြည်ဟီးနေသည်။ မိုင်း နောက်သို့လှည့်မကြည့်သော သူ့နောက်သို့ တို့ဆေးမိနေသူလို လိုက်သွားသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် လှမ်းလျှောက်လို့ လျှောက်နေမှန်း မသိပေ။

အရင်ရောက်နှင့်နေသော သူက အုတ်ခုံထက်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ထိုင်ရင်း လျှောက်လာသော မိုင်းထံသို့ လှမ်းကြည့်သဖြင့် မိုင်း ခြေလှမ်းမှားချင်သွားသည်။

သူ့ထံအကြည့်မရောက်အောင် ထိန်းပြီး သူနှင့် အနည်းငယ် လှမ်းသည့်နေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

သူ ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ။

ရှိတယ်။

ဟုတ်တယ်... သူ့မှာ မှိုင်းကို ပြောစရာစကားတစ်ခွက် ရှိသည်။

ထိုပြောစရာစကားသည် မှိုင်း ပျော်ရွှင်ဖို့စကားမဟုတ်။ မှိုင်းကို ဖြစ်တင်ဖို့စကားဆိုမှာလည်း မှိုင်းသိနေရာ တုန်ယင်နေသော လက်ချောင်းတွေကို သူ သတိမထားမိအောင် အခြားလက်တစ်ဖက်နှင့် နာနာတင်းတင်း ဖိဆုပ်ထားမိသည်။

ပြိုင်ပွဲတွင် ခွက်ခွက်လှန်အောင် ရှုံးခဲ့သော မှိုင်းကို သူ အပြစ်တင်ဖို့ကလွဲလျှင် တခြားဘာဖြစ်နိုင်ဦးမှာလဲ။

မှိုင်းရဲ့အပြစ်တွေကို သူ တွေးကြည့်လေလေ မှိုင်းရဲ့ မကျွမ်းကျင်မှု၊ မှိုင်းရဲ့အသုံးမကျမှုတွေကို သူ သေချာစွာ သိမြင်ခဲ့လိမ့်မည်။

သူ ဆူချင်လျှင်လည်း ဆူချင်စရာ။ စိတ်ဆိုးချင်လည်း စိတ်ဆိုးချင်စရာ။ ထိုမျှလောက်အထိ မှိုင်းက အသုံးမကျ ညံ့ဖျင်းခဲ့သည် မဟုတ်လား။

သူထံမှ ဘာစကားမှ ထွက်မလာ။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော အချိန်ကာလက ကြာလာလေလေ မှိုင်း အနေခက်လာလေလေ။

ထို့ကြောင့်...

“မှိုင်း...ဟို...မှိုင်း တောင်းပန်ပါတယ်နော်”

“ဘာကိုလဲ”

သူက မှိုင်းဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး နားမလည်သလို မေးသည်။

မှိုင်း သူ့မျက်နှာကို ရင်ဆိုင်မကြည့်ရ။ ထို့ကြောင့် သူ့ခြေရင်း

တွင် ငြိမ်သက်နေသော ဘောလုံးဆီ အကြည့်ပို့ထားကာ...

“မှိုင်း...မှိုင်းကြောင့် ပြိုင်ပွဲရှုံးခဲ့ရတာကိုပါ။ မှိုင်း... တကယ် ညံ့ပါတယ်။ မှိုင်းကိုယ်မှိုင်းလည်း သိပါတယ်”

“ထားပါတော့... နောက်နှစ်အတွက်ကော”

“.....”

ရှုံးခဲ့သည့်ကိစ္စကို အရေးမပါသလိုနှင့် ထားပါတော့ဟု ဆိုသည်။ နောက်နှစ်အတွက် မေးတော့ မှိုင်း ဘာဖြေရမလဲမသိ။

မျက်မှန်ကို အကြောင်းမဲ့ချွတ်ပြီး ရှေ့သို့ မျက်နှာလှည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မျက်မှန်ကို ပြန်တပ်လိုက်သည်။

ပိုက်ခြင်းထဲသို့ ဘောလုံးကို အပြိုင်သွင်းဖို့ ကြိုးစားနေသော ကျောင်းသားနှစ်ယောက်ဆီ အကြည့်ပို့ထားရင်း...

“မှိုင်း...မှိုင်း မပြောတတ်ဘူးရှင့်”

“မပြောတတ်ဘူး...ဟုတ်လား”

“ဟင်”

ငေါက်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်သောလေသံကြောင့် မှိုင်း သူ့ထံသို့ ကပျာကယာ ကြည့်လိုက်သည်။

သူသည် မှိုင်းကို စိတ်တိုဒေါသထွက်နေသည့်မျက်နှာနှင့် ရှုတည်တည်ကြီး ကြည့်သည်။

ဒေါသဖြစ်နေသော သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး မှိုင်း မျက်နှာပျက်သွားကာ နေစရာနေရာမရှိသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ အားကိုးရမဲ့နေသော ကလေးတစ်ယောက်နယ် တစ်ယောက်ယောက်ကို တမ်းတမိသည်။ မှိုင်းဘက်ကကူ၍ ပြောပေးတတ်မည့် လင်းလက်လို သူငယ်ချင်းမျိုး ဖြစ်သည်။

ဘုရားရေ...

သူက ဘာလို့ မှိုင်းကို အခြောက်တိုက် ဒေါသဖြစ်အော်ဟစ်နေရသနည်း။

ရုံးခုံတာလည်းပြီးပြီ။ နောက်နှစ်တွင် မှိုင်း မကစားလွှဲပြီးရောမဟုတ်လား။ သူ ဘာဒေါသထွက်စရာလိုသနည်း။

တကယ်ဆို စောစောကတည်းက မင်းလိုအရည်အချင်းနဲ့ နောက်တစ်ခါ ဘတ်စကတ်ဘော ဘယ်တော့မှ မကစားနဲ့ဟု ပြောလျှင်လည်း ဒါနည်းလမ်းကျသည်။

တကယ် မကစားတတ်သောကြောင့် သူ့စကားသည် မှိုင်းကို စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်စရာ ဘာမှမရှိ။ အသာတကြည် လက်ခံလိုက်ဦးမည်။

“မှိုင်း... မှိုင်းကို မကစားစေချင်ဘူးဆိုရင်လေ မှိုင်း နောက်နှစ်ကျရင် မကစားတော့ပါဘူး စိုးရရယ်။ ဒီ အခုဖြစ်သွားတဲ့ အရုံးအတွက်လေ... မှိုင်း စိုးရ ကျေနပ်လောက်တဲ့ အထိ တောင်းပန်ပါတယ်... မှိုင်း... မှိုင်းကြောင့် မှိုင်းတို့မေဂျာ အရှက်ခံခဲ့တာ”

“တော်စမ်း”

“အို...”

ဇွတ်ကြီး... မျက်နှာထိမျက်နှာထားနှင့် အော်ငေါက်နေသောကြောင့် မှိုင်း ပြေးပေါက်မှားသော ကလေးငယ်လို ခံစားရသည်။ ဒီရုံးနိမ့်မှုသည် သူနှင့် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရလောက်အောင် အပြစ်ကြီးလိမ့်မည်ဟု မှိုင်းကိုယ်တိုင်တောင် မသိခဲ့။

ခုတော့...

သူ... မှိုင်းကို အမြင်ကတ်နေပြီ။ မုန်းနေပြီ။ အတွေးနဲ့တင် မှိုင်း မျက်ရည်ဝဲချင်လာသည်။ ဝမ်းနည်းစိတ်က ရင်ထဲ လိုက်ခံ

ကတ်လာသည်။

ငိုချင်စိတ်ကို ထိန်းသည့်အနေနှင့် မျက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်၊ မှိုင်းကို ပြုလုပ်နေမိသည်။

“ဒီမှာ... မှိုင်း... မင်း ထင်ရာတွေ ဇွတ်ပြောမနေနဲ့။ နောက်နှစ်မှာ ရှိတယ်။ လူတကာ လိုက်တောင်းပန်တဲ့ မင်းရဲ့အကျင့်က ပြီးစမ်း။ ဒီလောက်ထိ ပျော့ညံ့တဲ့စိတ်ရှိနေရင် မင်း ဘယ်တော့မှ အောင်မြင်မှုရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“.....”

“ပြိုင်ပွဲတစ်ပွဲမှာ အနိုင်အရုံး (၂) မျိုးပဲ ရှိတယ်။ နိုင်ရင်နိုင်မယ်။ ရုံးရင်ရုံးမယ်။ နိုင်တဲ့အချိန်မှာ မော်ပြီး ရုံးတဲ့အချိန်မှာ မော်တစ်တာမျိုး ငါ သိပ်မုန်းတယ်။ ငါ့ဘဝမှာလည်း ဘယ်တော့မှ မရှိဘူး။ ရှိတဲ့လူလည်း ငါ အထင်သေးတယ်”

သင်ခန်းစာတစ်ခု ပို့ချခံနေရသူလို မှိုင်း စိတ်ပါလက်ပါ ထောင်နေမိသည်။ နားထောင်တာတောင် ရိုးရိုးနားထောင်တာမျိုး မဟုတ်ပေ။ သူ့မျက်နှာတွင် စာတွေရှိသလိုပုံစံမျိုး သူ့မျက်နှာကို ဖုံးကွယ်ပါလက်ပါ ကြည့်ကာ ငေးနေခြင်းမျိုး ဖြစ်သည်။

သူကလည်း ပြောနေရင်း အရှိန်ရနေခြင်းမို့လားမသိ၊ မှိုင်း ကြည့်ကို သတိမထားမိပေ။

သူနှင့် စကားတစ်ခါမှ မပြောဖူးဘဲ မှိုင်းနှုတ်ဖျားက သူ့ကို မဟုတ်ဟု ရှော့ရှော့ရှုရှု ထွက်သွားခြင်းကို မှိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အောင် သတိမထားမိလိုက်ပေ။

မှိုင်း သတိမထားမိသလို သူလည်း သတိထားမိပုံမရပေ။

“ဒီမှာ ငါ ပြောမယ်... မှန်ပြာရီမှိုင်း။ အားကစားသမား နယ်လောက်ရဲ့စိတ်ဓာတ် မင်း ကိုယ်စိတ်နှလုံး (၃) ပါးထဲမှာ မသွင်း

ထားနိုင်ရင် မင်း ဘယ်တော့မှ အားကစားသမားကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါ ကျိန်ပြောရဲတယ်။ အားကစားသမားတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ဓာတ်ဆိုတာကော ဘာလဲ ဆိုတာ မင်း သိလား။”

“ဟင့်အင်း”

မိုင်း ခေါင်းယမ်းပြလိုက်သည်။ သူက မိုင်းဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်သည်။ သူ့မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိသော မိုင်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် မျက်နှာ ကပျာကယာ လွှဲလိုက်သည်။

မရွှေ့လင့်ဘဲ သူနှင့် နှစ်ယောက်တည်း စကားအတူ ထိုင်ပြောခွင့်ရနေတာကိုပဲ မယုံမရဲ ရှိနေသည်။

ထို့ကြောင့် သူ မမြင်အောင် ကိုယ့်ပေါင်ကိုယ် ဆွဲဆိတ်ပစ် လိုက်သည်။

“အ...”

နာသွားသောပေါင်ကို ဖိပွတ်ရင်း ဒါအိမ်မက်မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ လက်ခံလိုက်မိသည်။

“အားကစားသမားတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ဓာတ်ဆိုတာ နိုင်ရ မယ်၊ ရှုံးရမယ်ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ မကစားရဘူး။ နိုင်လို့လည်း မမော် ရဘူး။ ရှုံးလို့လည်း မအော်ရဘူး။ နိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ တစ်ဖက်လူကို အကောက်ကြံတာလည်း ကစားသမားကောင်း တစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ဓာတ် မဟုတ်သလို ရှုံးလို့ တစ်ဖက်လူကို စကား မပြောနိုင်တာလည်း ကစားသမားတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ဓာတ် မဟုတ် ဘူး။ ကစားသမားကောင်းဆိုတာ ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်အပေါ်မှာ ရိုးသားရမယ်။ အကောင်းဆုံးကစားမယ်ဆိုတဲ့စိတ်ပဲ ထားရမယ်။ ဒါဟာ ကစားသမားကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ ရှိသင့်တဲ့အရည်အချင်း

ပဲ။ အနိုင်အရှုံးကို ဦးတည်ပြီး မကစားရဘူး။ နောက်...ကိုယ့် အရည်အချင်းကို လျှိုပြီးလည်း မကစားရဘူး။”

သူ ဘာကြောင့် ဒီစကားတွေ မိုင်းကို လာပြောနေတာလဲ။ ရုံးခုံတဲ့ မိုင်းကို အပြစ်တင်ချင်တာလား။ ရုံးခိုခိုမှအတွက် အားပေး ချင်တာလား။ ဘာလဲဆိုတာ မိုင်း နားမလည်။ သူ့စကားတွေကပဲ ဝံ့ရင်းမရောက်တာလား။ မိုင်းကပဲ လိုက်မမို့လောက်အောင် ထိုင်း နေသလားဆိုတာ မတွေးတတ်တော့ပေ။

“အကယ်၍ မင်းကိုသာ နောက်တစ်ကြိမ် ကစားခွင့်ပေးမယ် ဆိုရင် မင်း ဘယ်လိုကစားမလဲ”

“မိုင်း...နောက်တစ်ကြိမ်သာ ကစားခွင့်ရမယ်ဆိုရင် မိုင်း အကောင်းဆုံး ကြိုးစားမယ်။ ဒါပေမဲ့...”

“တော်...”

ဒါပေမဲ့ဆိုပြီး အကြောင်းပြချက်ပေးဖို့ကို သူက လက်ကာ ပြကာ တော်ဆိုတာပဲ တစ်လုံးတည်း ပြောသည်။

မိုင်း ပါးစပ်ပိတ်ပြီး သူ့ဘက်သို့ မဝံ့မရဲ ကြည့်လိုက်သည်။ သူက မိုင်းကို မကြည့်ပေ။ ထိုင်ရာမှ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ရင်း ဘောင်းဘီနောက်ဘက်သို့ ဖဲ့ခါသည်။

ပြန်တော့မည့်ဟန်ပြင်နေခြင်းကြောင့် မိုင်း သူ့ရှေ့က ဘောလုံး ကို ယူဖို့ပြင်လိုက်ချိန်...

“မင်းသာ နောက်တစ်ကြိမ် ကစားချင်စိတ်ရှိဦးမယ်ဆိုရင် မင်းကို ငါ ဘတ်စကတ်ဘော ကစားနည်းသင်ပေးမယ်။ ဒီနေ့ ဒီချိန် ကစပြီး ငါဟာ မင်းရဲ့ ဘတ်စကတ်ဘောနည်းပြပဲ မှန်ပြာရုံမိုင်း”

အခန်း ၁၅

“ဒါ လုံးဝ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး”

“ဘာကိုလဲ”

“နေပြည်ကို မကျေနပ်တာတစ်ခုတည်းနဲ့ နှင် ဒီလို ဆုံးဖြတ် လိုက်တာမျိုးကို ငါ လုံးဝ လက်မခံနိုင်ဘူး...စိုးရီ”

ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေသော နွေးနွေးထွေးကို စိုးရီသူ လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။ နွေးထွေးသည် သူ့ကို ကျောခိုင်းပြီး ဝရံတာ လက်ရန်းပေါ်တွင် လက်နှစ်ဖက်ကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ စုံထောက် ထားသည်။ သူက သစ်စေးရောင်သုတ်ထားသော ကြိမ်ကုလားထိုင် ပေါ်တွင် ထိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

‘မှုန်ပြာရီခိုင်း’ ဆိုသည့် ကောင်မလေးကို သူက ဘတ်စကတ် ဘောပုတ်နည်း သင်ပေးမည်ဆိုသောကိစ္စသည် ဒီလောက်ထိ ခါးခါး သီးသီးနှင့် ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်ရမည့်ကိစ္စဟု သူ မထင်ပေ။

ကောင်မလေးသည် ဘတ်စကတ်ဘောပညာနှင့်ပတ်သက် လျှင် သုညအဆင့်သာ ရှိသည်။ ဘာဆိုတာမှ နားမလည်။ သိလည်း မသိ။ ကောင်းစွာ ဆော့ကစားတတ်သူလည်း မဟုတ်။

ကိုယ့်မေ့ရှာပွဲခွဲ သူ ကြည့်မိခဲ့သည်။ မိန်းကလေးများသည် ယောက်ျားလေးတွေလောက် မဖျတ်လတ်၊ မတက်ကြွ၊ အကျေ အခိုက် ပရိယာယ် မလုပ်တတ်တာကိုလည်း သူ နားလည်သဘော ပေါက်သည်။

ဘောလုံး ကိုယ့်လက်ထဲရောက်ပြီဆိုရင် သူများလက်ထဲ မဲသွားမည့် ကိုယ့်ရည်းစားလို ကျစ်ကျစ်ပွေ့ပိုက်ထားတာကိုလည်း မိန်းကလေးသဘာဝမို့ လက်ခံနိုင်သည်။

ယောက်ျားလေးအားနှင့် မယှဉ်သာသဖြင့် ပိုက်ခြင်းထဲ ဘောလုံးပစ်တိုင်းမဝင်ဘဲ ရံဖန်ရံခါမှ ဝင်တတ်လည်းရသေးသည်။

ဘောလုံးလည်း မပုတ်တတ် ၊ ပိုက်ကွင်းထဲလည်း မထည့် တတ်၊ သူများလက်ထဲကလည်း လိုက်မလှတတ်သော ကောင်မလေး ရဲ့အသုံးမကျမှုကိုတော့ မမြင်ချင်ဘဲ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

ဒီလောက်တောင် တုံးရသလား။ အ၊ရသလားဆိုပြီး နားရင်း ခါးရင်း တီးပစ်ချင်စိတ်တောင် အဟုတ်ပေါ့ခဲ့သည်။

သို့သော် ဟိုတစ်နေ့က သူမနှင့် စကားပြောတော့မှ သူမ ဘတ်စကတ်ဘောကို ပထမဆုံးအကြိမ် ကစားဖူးခြင်းဆိုတော့လည်း နားလည်ပေးမိပြန်သည်။

တစ်ခါမှ မကစားဖူးဘဲ ကွင်းထဲဝင်ရဲသည်ကိုပဲ ချီးကျူးရ ပေဦးမည်။

ဒီကောင်မလေးကို ကစားနည်းသင်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကောင် စိုးရီသူ နားမလည်ခဲ့မိပေ။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်။

ကမ်းပါးများ ပဲ့ကျခြင်းသည် ရေလှိုင်းတို့၏ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် ဆိုလျှင် သူ ကောင်မလေးကို ကစားနည်းသင်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း

သည် နေပြည်ကြောင့်ဆိုလျှင်လည်း မမှားချေ။

နေပြည်၏ ခန်းခနဲစကားနှင့် မထိတထိ စကားများကို သူ ယခင်ကတည်းက ရင်းနှီးနေခဲ့သည်။ အောင့်သက်သက်ဖြစ်ရုံမှအပ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်တာမျိုးနည်းသည်။

ယခုတော့ လူကိုသာမက တစ်မေဂျာလုံး အသုံးမကျသူပုံစံ မျိုး ပြောတာတိုတော့ သူ နည်းနည်းလေးမှ သည်းမခံနိုင်ပေ။

သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ဤသို့သောစိတ်မျိုး မထားသင့်ပေ မယုံ ထားခဲ့သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လှောင်ပြောင်သရော် သောကြောင့် ထိုမိန်းကလေးဘက်မှ မခံချင်စိတ်ဖြစ်မိခြင်းသည် တရားနည်းလမ်းကျသည်ဟု သူ ထင်ပါသည်။

"Might is Right" ဆိုသည့် ခွန်အားကြီးသူသာ အနိုင်ရစေခြင်း ဆိုသောစကားကို သူ ဘယ်သောအခါမှ လက်မခံခဲ့ပေ။

အထူးသဖြင့် နေပြည်လို ယောကျ်ားရင့်မာကြီး ဘာမှမသိ မတတ်သော မိန်းကလေးကို သရော်တာမျိုးတော့ သူ အထင်လည်း မကြီး၊ ရှုတ်လည်းချသည်။

မတတ်သူကို သင်ပေးခြင်းမို့ သူ့မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး ဆိုတာ သူ ယုံသည်။ သူ့လိပ်ပြာ သူ့သန့်သည်။

နွေးထွေးတောင် ဒီလောက်ထိ ဒေါသထွတ်နေသည်ဆိုလျှင် နေပြည်လည်း မည်သို့ပြောမည်နည်း။ နွေးထွေးနည်းတူ အဓိပ္ပာယ် မရှိတာလုပ်နေတာလေဟူ၍ စွပ်စွဲမလား။

“ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အတူပေါင်းသင်းခဲ့တဲ့ ငါ့ကို တောင် ဘတ်စကတ်ဘောဆော့နည်း သင်ပေးမယ်လို့ နင် ဘယ် တုန်းက ပြောခဲ့ဖူးလို့လဲ စိုးရဲ”

ကျောခိုင်းနေရာမှ ရုတ်တရက် သူ့ဘက်သို့လှည့်၍ အော်လေ

သည်။

နွေးထွေး ဒီလောက်ထိ ဒေါသဖြစ်နေတာမျိုးကို စိုးရသူ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးခဲ့ပေ။ လှပသော နွေးနွေးထွေးရဲ့မျက်နှာမှာ ဒေါသကြောင့် ပို၍ခက်ထန်နေသည်။

နီရဲသော ကိုယ်ကပ်ဘလောက်အင်္ကျီနှင့်အပြိုင် နွေးထွေးရဲ့ မျက်နှာများ နီရဲနေသည်။ ဒေါသကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မည်။

“နင်ကိုယ်တိုင်ကော သင်ပေးပါလို့ ပြောလို့လား”
“သူ့ကိုယ်တိုင်ကော နင်ကို သင်ပေးပါလို့ ပြောလို့လား”
“ဒါကတော့...”

နွေးထွေးရဲ့မေးခွန်းကို စိုးရသူ မည်သို့ဖြေရမန်း မသိဖြစ်သွား သည်။

နွေးထွေးသည် ဝရံတာနားမှခွာကာ သူ့အနီးသို့ စိတ်လိုက်မာန် ပါ လျှောက်လာသည်။ သူ့ဘေးတွင် လွတ်နေသော ကြိမ်ကုလား ထိုင်တွင် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဆောင့်အောင့်ထိုင်ချလိုက်သည်။

ပြီးတော့ သူ့ဘက်သို့လှည့်ကာ...

“နင် သူ့ကို သဘောကျနေလို့ သင်ပေးတယ်ဆိုရင်လည်း ငါ လက်ခံနားလည်ပေးနိုင်သေးတယ်။ သူ့ကို နင် မကြိုက်ဘူး ဆိုတာ ငါ သိတယ်။ ဒါကို ဘယ်လိုစိတ်ကူးပေါက်ပြီး သင်ပေး မယ် ဖြစ်ရတာလဲ။ အဓိပ္ပာယ်ကို မရှိဘူးဟာ”

“.....”

“နေပြည်သိရင်ကော လက်ခံမယ်လို့ နင် ထင်နေသလား။ နင်ပဲပြောတော့ နေပြည် မထိတထိနဲ့ ရဲသဲ့သဲ့ပြောတာမျိုးကို မခံချင် ဘူးဆို...ခု နင်လုပ်ပုံမျိုးဆိုရင်လေ သူက စပယ်ရှယ် အကြိုက်တွေ့ ပြီး လှောင်လိမ့်မယ်၊ ပြောင်လိမ့်မယ်...စိုးရ။ အဲဒါကော နင်

မကြောက်ဘူးလား။

“မကြောက်ဘူး...နင် ငါ့ကို အဲဒီလို ခြိမ်းခြောက်စကားမျိုး လာမပြောနဲ့။ နင့်စကားက ငါ့ယောက်ျားမာနကို ကောင်းကောင်း ကြီး ထိခိုက်စေတယ်ဆိုတာ နင် သိလား...နွေးထွေး”

တစ်ချိန်လုံး ဒေါသထွက်နေတဲ့သူမှာ နွေးနွေးထွေး ထွေး ဖြစ်သည်။ ယခု နေပြည့်က လှောင်ပြောင်မှာလေ။ နင် မကြောက်ဘူးလားဆိုတဲ့ စကားကြားတော့ စိုးရ ဒေါသက ပြုထွက်လာသည်။

နွေးနွေးထွေးရဲ့အိမ်မှာ ဧည့်သည်အဖြစ် ရောက်နေတယ်ဆို တာ စိတ်ထဲ သတိမထားမိတော့။

“ဒီမှာ နွေးနွေးထွေး...သူငယ်ချင်းအချင်းချင်းတူတာကို နင် အမြဲတမ်း နေပြည့်ဘက်ကို ဘက်လိုက်ပြောခဲ့တာကို ငါ အပြစ် မတင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ခုကိစ္စမှာ မိန်းကလေးအချင်းချင်း နားလည် မပေးဘဲ ယောက်ျားလေးတန်ခိုး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လှောင် ပြောင်သရော်နေတာမျိုး နင် အားပေးအားမြှောက်ပြုတာတော့ မဖြစ် သင့်ဘူး”

“ဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်သင့်တာ ငါ့ကို နင် လာပြောစရာမလို ဘူး။ အမြဲတမ်း နေပြည့်ဘက်က ရပ်တည်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့ နင့်ရဲ့ စွပ်စွဲ ချက်တွေကို အခု ပြင်လိုက်စမ်းပါ။ နေပြည့်ပေါ်မှာသာမယ်။ နင် အပေါ်မှာသာမယ်ဆိုတဲ့စိတ်မျိုး ငါ့မှာ ဘယ်တုန်းမှ မရှိဘူး။ နေပြည့် ကလည်း ငါ့သူငယ်ချင်း၊ နင်ကလည်း ငါ့သူငယ်ချင်း၊ ငါ ဘယ်သူ ဘက်မှ ဘယ်တော့မှ အလေးမသာခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့...”

“.....”

“နင်တို့နဲ့ တခြားသောသူစိမ်းတွေ ယှဉ်လာပြီဆိုရင်တော့ ငါက ငါခင်တဲ့ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေဘက်ပဲ အလေးသာမယ်။ နင်တို့

မှားမှားမှန်မှန် နင်တို့ဘက်ပဲ ငါ ရပ်တည်မှာ။ ဘယ်တော့မှ တခြား လူဘက်က မရပ်တည်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ နင်ကတော့ နေပြည့်ပေါ်မှာ မကျေနပ်တဲ့စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ငါ့တားမြစ်ချက်ကို လျစ်လျူရှုခဲ့ တယ်။ သူစိမ်းဘက်က ရပ်တည်ခဲ့တယ်”

မျက်ရည်ပဲလာသော နွေးနွေးထွေးကိုကြည့်ပြီး စိုးရသူ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိတော့ပေ။ သူများအပေါ် မခံချင်အောင် အမြဲပြောတတ်ဆိုတတ်ကြသော စိတ်ဓာတ်သည် နွေးထွေးနှင့် နေပြည့် (၂)ယောက်စလုံးတွင် ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ကျောင်းတွင် သူတို့ (၂)ယောက် ဘယ်တော့မှ ခံရတယ်ဆိုတာလည်း မရှိ။ မျက်ရည်ကျရတယ်ဆိုတာလည်း မရှိ။

ထိုအတွက်ကြောင့် နွေးထွေးရဲ့မျက်ရည်စတွေကို မြင်လိုက်ရ သော စိုးရသူ ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိ။ ဘယ်လိုဖြေသိမ့်ပေးရ မလဲ မသိ။ သူ့ကြောင့် နွေးထွေး တော်တော်ခံစားသွားရတာကိုတော့ သူ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လိုက်ရသည်။

ကြိမ်ကုလားထိုင်တွင် သက်သောင့်သက်သာထိုင်၍ မရတော့ ပေ။ နွေးထွေးရဲ့မျက်ရည်တွေကို မြင်လိုက်ရတော့ စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုး ဖြစ်သွားသည်။

ရင်ဘတ်ထဲရှိ နှလုံးကို တစ်ဦးတစ်ယောက်က ဖျစ်ညှစ်ထား သလို အသက်ရှူရမဝတာမျိုး ဖြစ်နေသည်။

“နင် အဲဒီလို ခံစားသွားစေဖို့ ငါ မရည်ရွယ်ပါဘူး... နွေးထွေးရယ်။ နင် အဲဒီလိုဖြစ်နေတော့ ငါလည်း ဘယ်ပျော်ပါ့မလဲ။ ဒါပေမဲ့...”

“ဒါပေမဲ့ နင်ပေးခဲ့တဲ့ ကတိကို မဖျက်နိုင်ဘူး...ဟုတ်လား။ ဒီစကားပဲ နင် ထပ်ပြောမယ်မဟုတ်လား။ သူက နင့်ကို ပိုက်ဆံ

ပေးငှားထားတာမို့ ဖျက်မရတာလား။ အဲဒါဆိုရင် တစ်လ ဘယ်လောက်နဲ့ ငှားလဲ... ပြောစမ်း။ အဲဒီ..."

"တော်စမ်း... နွေးထွေး၊ နှင် နေပြည့်ဆီ မကောင်းတဲ့အကျင့်တွေ ယူမလာနဲ့။ ငါဆိုတဲ့ကောင်းကင် ငွေကို အာသာငမ်းငမ်းရအောင် မမက်မောတတ်တာ သိသိကြီးနဲ့ နှင် ငါ့ပညာကို မစော်ကားနဲ့။ နှင့်ကို မသင်ပေးဘဲ သူ့ကို ဘာလို့ သင်ပေးသလဲ... သိပ်ရှင်းတယ်"

"ဘာလို့ သင်ပေးသလဲ"

မျက်မှောင်ကုတ်မေးလိုက်သော နွေးထွေးကို စိုးရသုတစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည်။

"သူ့မှာ သင်ယူလိုစိတ် ရှိတယ်။ ဒီကစားနည်းကို တကယ်ကစားချင်စိတ် ရှိတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာပဲလုပ်လုပ် အဓိကကလူတစ်ယောက်ရဲ့ သင်ယူလိုစိတ်ပဲ။ နှင် တကယ်တော်တယ်၊ တတ်တယ်၊ ငါတို့ထက် စာတော်တယ်။ ဉာဏ်ကောင်းတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှင် မကြိုက်တဲ့ပညာဆိုရင် သင်ယူလိုစိတ် လုံးဝမရှိဘူး။ မလေ့လာဘူး။ နှင်သာ သင်ယူချင်စိတ်ရှိရင် ငယ်ငယ်ကတည်းက နှင် ဘတ်စကတ်ဘော ကစားတတ်ပြီ။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ဆော့ရင် တောင် နှင်က နှာခေါင်းရှုံ့တယ်။ တစ်နည်းပြောရရင် ဒီကစားနည်းကို နှစ်သက်သဘောကျတဲ့စိတ် နှင့်မှာ မရှိဘူး။ သူ့မှာ သင်ယူလိုစိတ်ရှိတယ်။ ဤကယ် လုံးဝ မတတ်ထားလို့လည်း ငါ သူ့ကို သင်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ။ ဘာမှမတတ်တဲ့ သူ့ကို သင်ပြရတာ လွယ်တယ်။ တတ်သလိုလို့၊ သိသလိုလို့နဲ့... ပြီးတော့ ဘာမှမတတ်ဘဲ သူ့ကိုသင်တာဟာ အကျိုးမဲ့ပဲ။ ခု ငါလုပ်မယ့်ကိစ္စဟာ အကျိုးမဲ့ကိစ္စလို့ ငါတော့ မခံယူဘူး... နွေးထွေး"

"ဪ... ဪ"

ခန်းခန့်ပြောဖို့ စကားလုံးရှာနေသော နွေးထွေးကို စိုက်ကြည့်ပြီး...

"ငါ ဒီအားကစားကို ဘယ်လောက်အထိ ချစ်ခင်သလဲ နှင် သိပါတယ်။ ငါချစ်တဲ့ကစားနည်းကို တကယ်သင်ယူလိုစိတ်ရှိတဲ့ သူ့ကို မျှဝေပေးရတာကို ငါ ကျေနပ်တယ်။ နှင် ငါ့ကို တကယ်ခင်တယ်ဆိုရင် နားလည်ပေးပါ။ စိတ်မဆိုးပါနဲ့နော်... နွေးထွေး"

"ဆောရီးပဲ... စိုးရ၊ မှန်ပြာရီမိုင်းဆိုတဲ့မိန်းမ ဘာဆိုတာကို ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး။ ဒါပေမဲ့ နှင်ကိုတော့ ငါ သိပ်စိတ်ဆိုးတယ်။ ငါက မလုပ်ပါနဲ့လို့တားတဲ့ကိစ္စကို နှင် ရအောင်လုပ်တယ်။ အဲဒါ နှင်နဲ့နေပြည့်ပဲ ကွာခြားချက်ပဲ... စိုးရ"

"ဘာ..."

"ဟုတ်တယ်... နှင်နေရာမှာ နေပြည့်သာဆိုရင် ငါ မလုပ်နဲ့ ဆိုတဲ့အရာကို သူ လုပ်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ လုပ်ပါရစေလို့ ထပ်တောင်းဆိုမှာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ခု နှင်က..."

နွေးထွေး ဘာလို့ သူ မကြိုက်ဆုံးစကားကိုမှ ရွေးချယ်ပြောရသနည်း။

နေပြည့်နှင့်နှိုင်းယှဉ်ခံရတိုင်း သူ ဘယ်လောက်ထိ ဒေါသထွက်တတ်သလဲ နွေးထွေး မသိဘူးလား။ ဒါမှမဟုတ် သိလျက်နှင့် တမင်နာအောင် ပြောလေသလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နွေးထွေးရဲ့စကားကတော့ သူ့ကို ကောင်းကောင်းကြီးထိလေသည်။

စိုးရသူ ထိုင်နေရာမှ ဝန်းခနဲ ထရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကြိမ်ကုလားထိုင်တွင်ထိုင်နေသော နွေးထွေးအနီးသို့ လျှောက်သွား

သည်။

နွေးထွေးထိုင်နေသော ကြိမ်ကုလားထိုင် လက်ရန်းနှစ်ခုကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ပစ်လိုက်သည်။

နွေးထွေးသည် သူနှင့် ကြိမ်ကုလားထိုင်ကြားတွင် ရောက်နေသည်။ လူနှစ်ယောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လွန်စွာ နီးကပ်နေသည်။

ဒေါသဖြစ်နေချိန်မို့ စိုးရသူ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း မဖြစ်သေးပေ။ နွေးထွေးကသာ နီးကပ်လွန်းသောအနေအထားကြောင့် ရှက်ရွံ့တာကော၊ အနေခက်တာကို ရင်ခုန်တာကော ခံစားချက်ပေါင်းစုံနှင့် မျက်နှာက အမျိုးမျိုးဖြစ်လျက် ရှိသည်။

စိုးရသူက နွေးထွေးရဲ့မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ပြီး...

“နင် ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ နေပြည့်နဲ့ မနှိုင်းယှဉ်နဲ့ နွေးထွေး။ နှိုင်းယှဉ်လို့လည်း ဘယ်တော့မှမရဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ စိုးရသူဟာ ဘယ်တော့မှ နေပြည့် ဖြစ်လာမှာမဟုတ်လို့ပဲ။ နင့်ရဲ့တားမြစ်မှုကို ငါ နားလည်ပေးလို့ရပေမယ့် နင့်နှိုင်းယှဉ်မှုကိုတော့ ငါ ကျေးအေးပေးလို့ မရဘူး။ ငါက ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ရအောင်လုပ်တယ်။ နင် စိတ်ဆိုးတယ်ဆိုရင်တော့ ငါ တောင်းပန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ပြင်မှာမဟုတ်ဘူး”

“စိုးရသူ...”

ခြေလှမ်းမဲ့ကဲ့နှင့် လှည့်ထွက်သွားသော စိုးရသူကို နွေးထွေးထွေး လှမ်းခေါ်ပေမယ့် စိုးရသူ လှည့်မကြည့်ပေ။ သူ တော်တော်လေး စိတ်ဆိုးသွားတာကိုတော့ နွေးထွေး သိပါသည်။ သို့သော်...

အခန်း ၂၃

“နင် ငါ့ကို ဟာသ လာပြောနေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် မှိုင်း”

မယုံသလိုပြောနေသော လင်းလက်ကို မျက်စောင်းထိုးရင်း မှိုင်း ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်သည်။ ခုတလော မှိုင်း လေတိုက်လျှင် သစ်ရွက်လေးလှုပ်တာကိုပဲ ရယ်ချင်သည်။ ငှက်ကလေးနှစ်ကောင် ကျယ်ကျယ်ဖြစ်နေတာကို မြင်လျှင် ကြည်နူးမိသည်။

အချစ်သီချင်းချိုချိုလေးတွေကို ညည်းလိုက်သေးသည်။ တစ်အိမ်လုံးက မှိုင်း စိတ်မနှံ့တော့သည့်ဟန်နှင့် ကြည့်သည်။

ဟိုတစ်ခါ ဘတ်စကတ်ဘောပြိုင်ပွဲရုံးတော့ တင့်တို တရယ်ရယ် ဖြစ်ခဲ့သည်မဟုတ်လား။ အဖေလည်း နားအေးပါးအေး မနေရ။ အမေလည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မချက်ပြုတ်ရ။

ကလေးတစ်ယောက်လို တစ်စုံတစ်ခုနေသော မှိုင်းကို ချောကြသည်။ အားပေးကြသည်။ အဲဒါလည်း မရ။ ကြာလာတော့ မမကြီး ဓာခြည်လှိုင်းက မှိုင်းကို အမြင်ကတ်လာပုံရသည်။

“ဘယ်သူက ဆော့ခိုင်းလို့ ဆတ်ဆတ်ဆော့ဆော့ သွားကစားတာလဲ။ ရုံးတော့လည်း နားအေးရော။ နောက်တစ်ခါ ကစားချင်တယ် မပူဆာတော့...ကောင်းသေး”

“ဟဲ့”

“လှိုင်း...ဘာလို့ အဲဒီလိုပြောရတာလဲ။ သမီးညီမလေး ခုလိုလူထဲသူထဲ ရောရောနှောနှောချင်လာတာကိုပဲ သမီး ကျေးဇူးတင်ရဦးမယ်။ သမီးကိုယ်တိုင် ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပဲ။ လူတွေနဲ့ ရောနှောမနေတတ်တဲ့လူရဲ့စိတ်နဲ့ ရောနှောနေတတ်တဲ့လူရဲ့စိတ်ဓာတ် ဘယ်လောက်ကွာခြားသလဲ...သမီး မသိဘူးလား။ သမီးက အဲဒီလိုပြောတော့ မှိုင်း အရင်ခွဲခွဲဟောင်းထဲ ပြန်ဝင်သွားလိမ့်မယ်”

ဖေဖေက မမလှိုင်းကို ဆူသည်။

လူထူထူရှိပြီဆိုလျှင် အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်တတ်သော ပွဲလမ်းသဘင် ဘယ်ပွဲလမ်းသဘင်ကိုမှ လိုက်ခဲ့ပါခေါ်၍ မရသော သူငယ်ချင်းတွေ များများစားစား မထားတတ်သော စသော လက္ခဏာရပ်များနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သောသူသည် မှန်ပြာရီမြိုင်းသာ ဖြစ်သည်။

“လှိုင်း တောင်းပန်ပါတယ် ဖေဖေ။ အဲဒီလိုသဘောနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။ တင်တိုင် တရယ်ရယ်ဖြစ်နေတာကို မဖြစ်စေချင်လို့ပဲ။ ပြိုင်ပွဲတစ်ခုဆိုတာ နိုင်ခြင်းရှုံးခြင်း (၂)မျိုးပဲ ရှိတာလေ။ အဲဒါကို မှိုင်းက ပြိုင်တိုင်း နိုင်လိမ့်မယ်ယူဆနေတယ်”

“ဟင်အင်း...မဟုတ်ဘူး။ မမလှိုင်းပြောသလို မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ။ မှိုင်းကလည်း နိုင်ခြင်းရှုံးခြင်းကြောင့် ဝမ်းနည်းတာမဟုတ်ပါဘူး။ မှိုင်း တကယ်အသုံးမကျဘူး။ မှိုင်း တော်တော်ညှိတယ်ဆိုတာ ပြိုင်တော့မှပဲ သိတော့တယ်”

ဤသို့ဖြစ်နေရာမှ ရုတ်တရက် ရယ်လို့ရယ်၊ ပြုံးလို့ပြုံး၊ သီချင်းအော်ဆိုလို့ဆိုနေသော မှိုင်းကိုကြည့်ပြီး အားလုံး မျက်လုံးပြုံး၊ မျက်ခမ်းပြုံး ဖြစ်သွားကြသည်။ ဖေဖေက မမလှိုင်းကို မျက်စပစ်ပြသည်။ မမလှိုင်းက မေမေ့ကို မျက်စပစ်ပြလိုက်သည်။

ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဆိုသည့် သင်္ကေတမျိုး ဖြစ်မည်ထင်၏။

“ဖေဖေနဲ့မေမေ... မမလှိုင်းရေ...မှိုင်းကိုလေ မှိုင်းသူငယ် ချင်းတစ်ယောက်ကလေ ဘတ်စကတ်ဘောကစားနည်း သင်ပေးမယ်တဲ့။ သူ ကောင်းကောင်းလေ့ကျင့်ပေးမယ်တဲ့”

ဟု ဝမ်းသာအားရ သတင်းပေးတော့လည်း အားလုံး မယုံနိုင်သလို ကြည့်ကြသည်။

“ဘယ်လို...ဘယ်လို” ချိုးပြီး တအံ့တဩ ပြန်မေးကြသည်။

မှိုင်း ရှင်းပြ၊ ပြောပြတာတွေကို နားထောင်ပြီး နောက်ဆုံး မမလှိုင်းက...

“အပျက်စကားပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ။ ဘတ်စကတ်ဘော မကစားတော့ကော ဘာဖြစ်မှာလဲ။ ကျောင်းသား အယောက် (၂၀၀) ယောက်လောက်ရှိတဲ့ထဲမှာ မှိုင်းတစ်ယောက်တည်း ဝင်မကစားလို့လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ လှိုင်းကတော့ ဆက်မကစားစေချင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်...ကျိုးဟဲ့ပြုဟဲ့ဆိုရင် စိတ်ပူရမှာလည်း မေမေဘို့ပဲ။ ကျောင်းစာကိုပဲ ဖိဖိစီးစီးလုပ်ပါ မှိုင်းရယ်...ညည်းလေးအတွက် မေမေတို့ စိုးရိမ်လို့ပြောတာပါအေ”

“မေမေတို့ကလည်း မှိုင်း တကယ်စိတ်ဝင်စားတာပါဆို” တကယ်စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုတာ ဘတ်စကတ်ဘောကိုလား၊ ရိုးရသူကိုလားဆိုတာကိုတော့...

“ဟွန်...မျက်နှာက ရေညှိပင်ထိုင် ငါးရှည်ကိုင်ထားတဲ့ရုပ်နဲ့ ပြောင်ချော်ချော်...ငါတော့ မယုံချင်ပေါင်”

“ယုံခြင်း...မယုံခြင်းက နင့်အပိုင်းလေ။ ငါက နင် ယုံအောင် လိုက်ရှင်းပြမနေဘူး။ ဒုတိယနှစ်ပြိုင်ပွဲမှာ နင် ငါ့အစွမ်း အစကို မြင်စေရမယ်”

“နင့်အစွမ်းအစမြင်ဖို့များ နောက်နှစ်ကို စောင့်စရာလား မှိုင်းရာ...မနက်စောစောထပြီး နင်နဲ့ တစ်ပတ်လောက် လိုက်မြေး လိုက်ရင် သိနိုင်တာပဲ”

“အိုး...လင်းလက်နော်၊ မလိုက်ရပါဘူး။ နင့်ကို ဘယ်သူက လိုက်ခိုင်းမယ်ပြောလို့လဲ”

“ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း”

စနောက်တာတောင်မရဘဲ ကဲကဲဆတ်ဖြစ်နေသော မှိုင်းကို ကြည့်ပြီး လင်းလက် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ပျော်နေကြသည်။ ဒီနေ့သည် သူတို့ ပထမ နှစ်စာသင်နှစ်၏ စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့ ဖြစ်သည်။ မေဂျာနေ့နဲ့ အားလုံးဖြေလို့ကောင်းကြသည်။ လင်းလက်က စောစောထွက်ပြီး မှိုင်းက အခန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့ပြီး တကုပ်ကုပ် ဖြေနေသည်။

ရည်မှန်းချက်ကို ဘယ်တော့မှ အပျောက်ပျက်မခံနိုင်ဘူး ဆိုသော မှိုင်း၏နိယူချက်သည် ယိုင်လဲသေးပုံ မပေါ်သေးချေ။

“စိုးရသူ့ အပေါ် စိတ်ကစားနေသော်လည်း ကျောင်းစာကို တော့ လုံးဝ အလွတ်မပေးပေ။ မှိုင်းကိုကြည့်ပြီး (၁၀) တန်းတန်းက သင်ခဲ့ရသော ရေသည်ပြဇာတ်ကို သတိရမိသည်။

မြောက်ဘက်အုတ်ရိုးကြားမှာ ဝှက်ထားတဲ့ ငွေလေးရွေးလည်း ယူချင်ပါသည်။ အရှင်မင်းကြီးပေးသော မင်းစည်းစိမ်တစ်ဝက်ကို

လည်း ယူပါမည်ဟု ရေသည်ယောက်ျားက ဖြေသည်။

မှိုင်းသည်လည်း သူပန်းတိုင်ဖြစ်သော တက္ကသိုလ်ဆရာမ ဖြစ်ရေးတို့လည်း အထိခိုက်၊ အပွန်းပဲ့မခံ။ မင်းစည်းစိမ်တမျှ မက်မောဖွယ်ကောင်းသော စိုးရသူ၏ ဂရုစိုက်မှုကိုလည်း မက်မော နေသည်။

“နင် ထင်သလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူးဟာ”

“ဘာကိုထင်တာလဲ”

“နင်ထင်သလို သူက ငါ့ကို ဂရုစိုက်တယ်ဆိုတဲ့စကား မဟုတ်တာလေ။ သူက ငါ့ကို လှေကျင့်ပေးရုံသက်သက်ပါ။ ယောက်ျားတစ်ယောက်က မိန်းမတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စား သလား၊ မဝင်စားဘူးလားဆိုတာ ခန့်မှန်းတဲ့ပညာက မိန်းကလေး တွေမှာ ပင်ကိုကတည်းက ပါခဲ့တဲ့ပညာပါ...လင်းလက်ရယ်။ ငါ ကလည်း ထမင်းဆီဆမ်း ဗန်းပြပြီး လမင်းကို မျှော်ကိုးနေတဲ့ ကလေးငယ် မဟုတ်ဘူး။ သူ ငါ့ကို စိတ်ဝင်စားခြင်း၊ မစားခြင်းကို ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ငါ သူ့ကို သဘောကျမိတဲ့စိတ်က ဘာမျှော်လင့် ချက်မှ မပါပါဘူးဟာ”

‘ဟုပြောတော့လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသေးသည်။ သူက တော့ သူငယ်ချင်းကောင်းပီသစွာ စိုးရသူတို့အဖွဲ့နဲ့ မပတ်သက်ရ အောင်နေလို့ ဘယ်လိုပဲတားတား စိုးရသူက တိုက်ရိုက် လာပတ် သက်သောအခါ...

“ငါ ဘာကြောင့် မပတ်သက်ခဲ့သလဲ ငါ မသိဘူး။ သူက တော့ ငါ့နားရောက်လာပြီ လင်းလက်ရယ်”

“ဒါပေမဲ့ နင့်စိတ်ကို နင်ထိန်းပါ။ နင်က မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါနဲ့ မှိုင်းရာ...နင်ပြောခဲ့

သလိုပဲ ယောက်ျားလေးတွေ ကိုယ့်ကို ကြိုက်လား၊ မကြိုက်လား ခန့်မှန်းတဲ့အတတ်ပညာဟာ မိန်းကလေးတွေအတွက် မွေးရာပါပညာ ဆိုသလို ယောက်ျားလေးတွေကလည်း ဒီမိန်းကလေး ငါ့ကို သဘော ကျနေလား၊ မကျဘူးလားဆိုတာ သိကြတယ်။ အဲဒါကြောင့် နင့် ခံစားချက်တွေ စိုးရသူ မရိပ်မိအောင်တော့ ထိန်းချုပ်ပေါ့ဟာ”

“ငါ နားလည်ပါတယ်။ ကျေးဇူးလည်းတင်ပါတယ် လင်းလက်ရယ်”

“အင်း...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီ (၂)လကတော့ နင့်အတွက် ပျော်ရွှင်စရာနေ့ရက်တွေ ဖြစ်တော့မှာသေချာတယ်”

သူ့စကားကြောင့် မိုင်းက နှာခေါင်းရှုံ့ပြုသည်။ မျက်မှန်ရဲ့ နောက်ကွယ်က မျက်တောင်လေးတွေ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ရင်း စိုးရ ဖြေရသော (၃၀၅) အခန်းကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ပျော်ရွှင်ဖွယ်နေ့ရဲ့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ငါ သေချာပေါက် ပင်ပန်းမှာ သေချာတယ်။ မနက်ဖြန်ကစပြီး သူ့က ငါ့ကို ထရိုက်နင် ပေးတော့မှာ။ မနက်စောစော ထပြေးရတော့မယ်တဲ့လေ...သေပြီ ဆရာပဲ”

“နင့်အိမ်မှာ လာခေါ်မှာလား”

“ဘယ်ကလာ...အိမ်မှာ လာမခေါ်ခိုင်းရဲပါဘူး။ ငါ ဖေဖေ တို့ကို ကြောက်ပါတယ်ဟယ်...အားကစားကွင်းထဲမှာ ချိန်းလိုက် တာပေါ့”

“အောင်အန်းကွင်းမှာလား”

“အင်းလေ”

အခန်း ၁၃၇

မိုင်းတို့၏အိမ်သည် လေယာဉ်ကွင်းဘက်သို့သွားသည့်လမ်း နှင့် လားရှိုးကြီးသို့သွားသော လမ်းဆုံသည့်နေရာတွင် ရှိသည်။

မိုးလုံလေလုံ အားကစားကွင်းသို့ လမ်းလျှောက်လျှင် မိနစ် (၂၀) ခန့် ဆိုင်ကယ်စီးလျှင် (၅) မိနစ်ခန့်ကြာသည်။

မိုင်းက အားကစားကွင်းသို့ ဆိုင်ကယ်နှင့်သွားသည်။ စာမေးပွဲပြီးသည့် နောက်တစ်ရက်မှစ၍ စာကျက်ရ၍ ပင်ယန်း

သည်ဟုအကြောင်းပြကာ နေမြင့်အောင် အိပ်တတ်သော မိုင်း၊ အိပ် နေချိန်လာနှိုးလျှင် အာပြကြီးနှင့် အော်တတ်သော မိုင်းသည် စာမေးပွဲပြီးသည့် နောက်တစ်ရက်မနက် (၅)နာရီခန့် ထနေသဖြင့် အားလုံးက အံ့သြနေကြသည်။

ဘာမှတော့ မပြော။ မမလှိုင်းကတော့...

“မယ်မိုင်းရယ်...ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါအေ”

ဟု နောက်ခုံရာ တကယ်တမ်း စာမေးပွဲပြီးသည့် နောက် တစ်ရက်တွင် ဘယ်သူမှ မခိုးရဘဲ သူ့ဘာသာသူ ဖုန်းနှင့် Alam ပေးပြီး ထလာသော မိုင်းကို အံ့ဩတကြီး ကြည့်ကြသည်။

အပေါ်အောက် နှိုညှိရောင် ထရပ်စုနှင့် ဘွတ်ဖိနပ်နှင့် ကျော နေသော မိုင်းသည် ဆိုင်ကယ်သာ စီးခဲ့ရသည်။

သူ့ရောက်လာပါ့မလား စိုးရိမ်မိသည်။ ကွင်းထဲသို့ရောက် တော့ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်မိသည်။

ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်မိတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရပေ။ မနက် (၅) နာရီခွဲဖို့ အလင်းရောင် သိပ်မရသေးဘဲ မှောင်ရိပ်ရှိနေသေး သည်။

ကိုယ်ငယ်ငယ်က ဆော့ကစားခဲ့သည့်ရုပ်ဝန်းဖို့ ကြောက်ရွံ့ ခြင်းမရှိသော်လည်း ကွင်းကျယ်ကြီးထဲမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း အသိနှင့် နည်းနည်းစိုးထိတ်မိသေးသည်။

“မနက် (၅) နာရီခွဲဆိုရင် အားကစားကွင်းထဲအရောက် မင်း ရောက်နေရမယ်။ (၅) မိနစ်နောက်ကျရင် (၅) မိနစ် မင်းကို အပြစ် ပေးမှာ”

“မိုင်းက (၅) ခွဲ ကွင်းထဲအရောက်ဆိုတော့ အရမ်းမစော လွန်းဘူးလားဟင်...ရောက်ရင် ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ ငါက မင်းနည်းပြပဲ။ ငါခိုင်းတဲ့ကိစ္စ မှန်သမျှ မင်း လုပ်ရမှာပေါ့”

“ဟင်...”

ခပ်တည်တည်နှင့်ပြောလိုက်သောကြောင့် မိုင်းမှာ လည်နှင့်

သွားရသည်။ ဘယ်သူမှမခန့်ဘဲ သူ့ဘာသာသူ နည်းပြတက်လုပ် သောသူက အာဏာစတင်ပြလေပြီ။

ကိုယ်က သူ့ကို သဘောကျနေသူမို့ သူ ဘာခိုင်းခိုင်းလုပ်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေသော်လည်း သဘောမကျဘူးဆိုလျှင် ဤသို့ ဩဇာနှင့် မာလကာနှင့် လာပြောလျှင် သည်းမခံနိုင်ဘဲ ပွဲသိမ်းပေ လိမ့်မည်။

“ဟင်...ဒုက္ခပါပဲ။ (၆)နာရီတောင်ထိုးတော့မယ်။ သူ မေ့နေတာလား။ သူ ဘာလို့မလာတာလဲ။ ကျွတ်...ငါ သူ့ဆီက ဖုန်းနံပါတ်လေးဖြစ်ဖြစ် တောင်းထားသင့်တာ။ ခုကျတော့...”

ဆိုင်ကယ်ကို ဒေါက်ထောက်ပြီး ဖင်ထိုင်ခုံပေါ်မှာထိုင်ကာ ခြေထောက်ကို ဆန့်ထားရင်း ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်၍ မိုင်း ညည်းမိ သည်။

အမှောင်ထုသည် တဖြည်းဖြည်း ပါးလျှလာသည်။ မိုးကာလ ဖြစ်သော်လည်း မိုးနှောင်းကာလမို့ မိုးက သိပ်မရှာတော့ပေ။ အအေး ဘတ်သည် ရောက်မလာသေးပေ။ ပူတာကတော့ အတော်လေး ပူနေသေးသည်။

နေထွက်တာနှင့် တောက်လျှောက်ပူတော့သည်။

“ဟေ့...ဘာထိုင်နေတာလဲ။ ကိုယ့်နည်းပြ လာနေတာကို မမြင်ဘူးလား”

“ဟင်...”

ကျောနောက်ဘက်ကနေ ပေါ်ထွက်လာသောအသံကြောင့် မိုင်း လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူက မိုင်းကို ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ခပ်တည်တည် ငေါက်လေသည်။

သူသည်လည်း အနက်ရောင်ပေါ်မှာ အဖြူရောင်ဘေးလှိုင်း

များပါသော ထရပ်စုကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး သွတ်ဖိနပ်ကို စီးထားသည်။

လက်ကနာရီကို တစ်ချက် ငုံ့ကြည့်ပြီး မှိုင်း သူ့ကို မကြည့်သလို ကြည့်လိုက်သည်။

(၅) ခွဲချိန်းပြီး (၆)ခွဲမှရောက်လာသူကို စိတ်တိုကာ ဒေါသတွေ ထွက်နေရသော်လည်း သူက ခပ်တည်တည်ပင် ဟောက်စားလုပ်နေသေးသည်။

“ကဲ...ကဲ...လာ...မင်းဆိုင်ကယ် ဘယ်သူမှ မခိုးဘူး။ ဆိုင်ကယ်နားက ခွာတော့...သင်ခန်းစာတွေ စတော့မယ်”

“.....”
“ဟာ...ဟေ့...မင်း မကြားဘူးလား။ ဆိုင်ကယ်နားက ခွာတော့လို့”

သူက မှိုင်း မကြားဘူးထင်၍လားမသိ ထပ်အော်သည်။ မှိုင်း ဆိုင်ကယ်ဘေးမှခွာကာ သူ့ရှေ့သို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားသည်။

ခါးထောက်ကာ ခပ်တည်တည်ကြည့်နေသော သူ့ကို မှိုင်း လက်က နာရီမြှောက်ပြပြီး...

“ခု ဘယ်နာရီရှိပြီလဲ...မသိဘူးလား။ မှိုင်းကိုပြောတော့ (၅)နာရီခွဲတဲ့။ ဒီက (၅)နာရီခွဲရောက်အောင် လာရတယ်။ ရှင်က မရောက်ဘူး။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ဒီလောက် စောစော စီးစီး တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လောက်ထိ အန္တရာယ်များမလဲ။ ရှင် မတွေးပေးတတ်ဘူးလား။ ရှင် နောက်ကျတာလည်း မိနစ် (၂၀)၊ (၂၅) မဟုတ်ဘူး။ တစ်နာရီကြီးတောင်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာ...”

ဘာဖြစ်သလဲဟု ခပ်အေးအေးမေးသဖြင့် မှိုင်း ဒေါသဖြစ်ကာ ဘာခန့် အော်ပစ်လိုက်သည်။ ကိုယ့်ကို ခပ်တည်တည်နှင့် စိုက်ကြည့်နေသူကြောင့် မှိုင်း နှုတ်ခမ်းကို ခပ်ဖိဖိ လုပ်လိုက်သည်။

လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်နေတော့အောင် ဆုပ်ပစ်လိုက်ပုံက နောက်ထပ် ဘာမှမပြောမိအောင် ထိန်းချုပ်လိုက်သည့်ဟန်မျိုး ဖြစ်သည်။

သူနှင့်ကိုယ် ဒီထက်မက အချေအတင် စကားများရပြီဆိုလျှင် ဆက်ဆံရေးပြောင်းလဲသွားနိုင်တယ်ဆိုတာကို မှိုင်း သိပါသည်။ ထို့ကြောင့် ခပ်တည်တည်ကြည့်နေသော သူ့ကို ကျောခိုင်းပြီး

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ...ခု”
ဟု မေးလိုက်သည်။

သူ သတိမထားမိအောင် ဆံပင်ကို ပွတ်တာလိုလို၊ မျက်နှာကို ပွတ်တာလိုလိုနှင့် ဝဲတက်လာသော မျက်ရည်တွေကို ကျော့ကယာ ခုံးကွယ်ပစ်လိုက်သည်။

“ပထမဆုံး သင်ခန်းစာအနေနဲ့ မင်းမှာ သက်လုံကောင်းဖို့ အရေးကြီးတယ်။ အားကစားတိုင်းမှာ သက်လုံကောင်းဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ်။ သက်လုံမကောင်းရင် မင်းမှာ ဘယ်လောက်စွမ်းဆောင်ရည်ရှိရှိ အလကားပဲ”

“.....”
သူက မှိုင်း ဘာပြောဦးမလဲဆိုသည့်ဟန်နှင့် စကားစကို ဖြတ်ပြီး လှမ်းကြည့်သည်။ မှိုင်းက ဘာမှမပြောဘဲ သူ ဘာဆက်ပြောမလဲဆိုတာကိုပဲ နားစွင့်နေတော့ သူ့စကားသူ ပြန်ဆက်သည်။

“အဲဒီတော့ မင်း ဒီကွင်းကို (၅)ပတ် ပတ်ပြေးရမယ်”

“ဘာ...”

တစ်မျှော်တစ်ခေါ်လောက်ဝေးသော ကွင်းကြီးကိုကြည့်ပြီး မှိုင်း ဘာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်၍ လက် ငါးချောင်း ထောင်ပြကာ...

“(၅)ပတ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ...ဘာဖြစ်လို့လဲ... (၅)ပတ်တည်းကို ဘာလဲ...မပြေးနိုင်ဘူးလား”

(၅)ပတ်ပြေးရမည့်ကိစ္စကို သူက ဘာမှအရေးမကြီးသည့်ကိစ္စ လို့ ခပ်အေးအေး ပြောနေပုံကြောင့် မှိုင်း သူ့ရဲ့ကျောပြင်ကို အုံးခနဲ မြည်အောင် ထုပစ်ချင်တော့သည်။

မျက်နှာပေးကိုက အမြင်ကတ်ချင်စရာ။ သူကလည်း ဘယ်သူမှ ဆရာမတင်ဘဲ သူ့ဘာသာသူ နည်းပြဘွဲ့ခံယူသလို မှိုင်း ကလည်း နာခံရမည်ဟု အိမ်နီးပေးသူမရှိဘဲ အလိုလို တပည့်ခံခဲ့သူ ဆိုတော့...

“ဘာလို့မပြေးနိုင်ရမှာလဲ...စိတ်ချ၊ ပြေးရတော့မှာလား...”

“?”

“ပြေးတော့”

“...?”

သူက လည်ပင်းပိတ်အောင် ဝတ်ထားသည့် ထရပ်စုအင်္ကျီ ကို တစ်ဝက်လောက် ဆွဲချကာ အထဲက ခရာကို ဆွဲထုတ်ပြီး ရှိခနဲ အချက်ပေးလေသည်။

မှိုင်း ပြေးတော့သည်။

မှိုင်းဘဝမှာ အငယ်ဆုံးသမီးပီပီ ဘာဆိုဘာမှ ပင်ပန်းပန်း မလုပ်ခဲ့ရပေ။ အချိန်တိုင်း ကျောင်းနဲ့အိမ်၊ အိမ်နှင့်ကျောင်း။ ပြင်ပ

ကစားချိန်တောင် မှိုင်းအတွက် မရှိသလောက်။

ဘဝမှာ တစ်ခါမှ ရွေးထွက်သံယိုမဖြစ်ဖူးဘူး။ ရွေးစို့အောင် လည်း မဆော့ဖူးခဲ့ပေ။

ခုတော့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ရှာသောဒုက္ခနှင့် မှိုင်း ဒုက္ခလှလှ ကြီး တွေ့နေလေပြီ။ သူပြောသော သက်လုံကောင်းခြင်းဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုသလဲ မသိ။ မှိုင်းကတော့ ကွင်းတစ်ပတ်ကိုတောင် မနည်းအနိုင်နိုင်ပြေးရင်း ဒူးတွေ ခွေယိုင်လာချင်တော့သည်။

အခန်း ၂၁၅

တဖြည်းဖြည်း ပြေးရှိန်လျော့လာသော ကောင်မလေးကိုကြည့်ပြီး စိုးရသူ ကွင်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ပြေးနေသော သူမကို ခါးထောက်ကြည့်လိုက်သည်။

(၂)ပတ်ပဲ ရှိသေးသည်။ လူက ခွေလျကျတော့မလို ဖြစ်နေသည်။

စိုးရသူ ပြေးနေသော သူမနောက်ကနေ ဖြူဖြူပြေးရင်း သူမ၏ အရိပ်အခြေကို ကြည့်သည်။ အခြေအနေမဟန်လျှင် ဝင်ထိန်းပေးရအောင် ဖြစ်သည်။

သူမက သူ့နောက်က ပြေးလာတာကို သိပုံမရပေ။ ရှေ့သို့ ကြည့်၍သာ ပြေးနေသည်။

နောက်ဘက်တွင် စုစည်းထားသော ပိုနီတေးဆံပင်လေးက တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်နေသည်။ သေးညှက်ညှက် ကောင်မလေးမို့ ထရစ်စုဝတ်စုံက အနည်းငယ် ပွရောင်းရောင်း ဖြစ်နေသည်။

တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာတော့ သူမထံမှာ အသက်ရှူသံ ဟောဟဟောဟကို ကြားရသည်။ ခြေလှမ်းတွေ တဖြည်းဖြည်း နှေးခြင်းကြောင့် သူမကို စိုးရသူ မိသွားသည်။

ဘေးချင်းယှဉ်ဖြစ်သွားခြင်းကြောင့် သူမက သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်သည်။ ဘာမှမပြောဘဲ ခပ်တည်တည်ကြည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။

နဖူး၊ နားထင်၊ နှုတ်ခမ်းအထက်နှင့် လည်ပင်းများတွင် ချွေးများ ရေခွက်နှင့်လောင်းချထားသလို ညှစ်နေသည်။

ဟောဟဟောဟနှင့် အသက်ရှူထွက်နေခြင်းကြောင့် ပါးစပ်မှာ မစေ့နိုင်ပေ။

ဒီလိုပြေးလွှားခြင်းဆိုတာ မိုင်နာဖြစ်နေသော စိုးရသူအတွက် ချွေးမစို့ပေမယ့်...

“ဟေ့...မင်း ဒီတစ်ပတ်ပြေးပြီးရင် နားချင်နား”

“ဟင့်အင်း...မနာဘူး။ (၅)ပတ်ပြည့်အောင် ပြေးရမှာ မဟုတ်လား။ ပြေးမယ်...စိတ်ချ”

သူက လှည့်မကြည့်ဘဲ မောဟိုက်သံကြီးနှင့် ခပ်တည်တည် ပြန်ပြောခြင်းကြောင့် စိုးရသူ ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

နောက်...ပြေးရှိန်ကို လျော့ချပစ်လိုက်သည်။ သူမကတော့ သူပါလာသလား၊ မပါလာသလား ခေါင်းတိမ်းစောင်းကြည့်ခြင်း မရှိဘဲ ဆက်ပြေးနေသည်။

ရုပ်တုလိုက်စဉ် ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲတွင် ထည့်ထားသော ဖုန်းဖိုက်ဗရေရှင်းကြောင့် ဖုန်းကို ယူကြည့်လိုက်သည်။

နွေးနွေးထွေးဆီက ဖြစ်သည်။

ခါတိုင်းဆိုလျှင် ဒီချိန်သည် နွေးထွေး အိပ်ရာက ထတတ်

သောအချိန် မဟုတ်ပေ။

မနေ့က သူ ဒီနေ့ကစ၍ 'မွန်ပြာရီမှိုင်း' ကို ထရိန်နင်ပေးမည့် နေ့ဖြစ်ကြောင်း ပြောခဲ့သည်။

သူ့စကားကြောင့် နွေးထွေး၏နှုတ်ခမ်းထက်၌ ခပ်မဲ့အပြုံး နို့တွဲရင်း...

"နင်က တကယ်ပဲ ငါ့တားမြစ်ချက်ကို လက်မခံခဲ့ဘဲကိုး"

"နင်တားမြစ်ချက်က ယုတ္တိမှမရှိဘဲ နွေးထွေး။ နင် ဘာကြောင့် သူ့ကို ဒီလောက်ထိ အမြင်ကတ်နေသလဲ ငါ မသိဘူး။ ငါ မြင်သလောက်ဆိုရင် သူ့မှာ နင် အမြင်ကတ်လောက်တဲ့ပြစ်ချက် မရှိဘူးလို့ ငါ ထင်တယ်...နွေးထွေး၊ နံပါတ်တစ်...နင်က သိပ်လှတယ်။ သူက နင့်လောက်မလှဘူး။ နံပါတ်နှစ်...နင်က လူကြားထဲမှာ ဘယ်ချိန်ပဲကြည့်ကြည့် ထင်ပေါ်တယ်။ သူက မထင်ပေါ်ဘူး။ ဒီလိုကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို နင်က အမြင်ကတ်တယ်။ ကြည့်မရဘူးဆိုတော့ နင့်မှာပဲ အပြစ်ဖြစ်နေပြီ...နွေးထွေး"

ဟု သူ ပြောခဲ့သေးသည်မဟုတ်လား။

ခုလည်း သူ ကွင်းထဲရောက်နေတာ သိသိကြီးနှင့် ဆက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ့ဖုန်းကို ဖွင့်ကာ ဟယ်လိုဟုထူးချိန် မွန်ပြာရီဖိငင်း သူ့ဘေးက ဖြတ်ပြေးသွားသည်။ လှည့်ကိုမကြည့်ပေ။

"နင် နောက်နေပြီမလား"

"အေးလေ...နင် သိသားပဲ။ ဘာလဲ...နင် အိပ်ရာထဲမှာပဲ

မဟုတ်လား"

"အေးလေ...နင် သိသားပဲ"

နွေးထွေးက သူ့စကားကို ပြန်သုံးကာ အကြောင်းမဲ့ ရယ်လေ

သည်။

သူရယ်၊ နွေးထွေးရယ်၊ နေပြည့်ရယ်ဆိုတာက တစ်ဦးတည်းသော သားသမီးများဖြစ်ကြသဖြင့် အဖော်မင်သည်။

တစ်ဦးတည်းသော သားသမီးများပီပီ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဗိုလ်မထားသော်လည်း ရန်ဖြစ်လိုက် ပြန်ချစ်လိုက်များ ဖြစ်ကြသည်။

နွေးထွေးသည်လည်းကောင်း၊ သူသည်လည်းကောင်း၊ နေပြည့်သည်လည်းကောင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကျောမခံ၊ ကိုယ်အနိုင်ရရေး ပြောတတ်ကြသော်လည်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ ကြာကြာစိတ်မဆိုးတတ်ကြပေ။ အငြိုးအတေး မထားတတ်ကြပေ။

"ပြောပါဦး...ဘာရှုပ်မလို့လဲ"

"အမ်မာ...ကြည့်စမ်း...ကောင်စုတ်၊ ငါ့ကိုများ ဘာရှုပ်လို့လဲ...ဘာလဲနဲ့၊ မုန်းချင်စရာကြီး"

"မုန်းစရာကြီးပြောပြီး ချစ်နေတာများ"

"ဘာရယ်...ချစ်နေတာ...ဟုတ်လား...အော့...အန်ချင်ရောကြီး။ နင့်ရုပ်က ချစ်ချင်စရာကောင်းတဲ့ရုပ်ဆိုတော့လေ... ဟွန့်မပြောလိုက်ချင်ဘူး"

မဲ့ကာရွဲကာပြောနေမည့် နွေးထွေး၏ရုပ်ကို မြင်ယောင်ရင်း ခိုးရသူ အရယ်မျက်နှာနှင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

"ဟုတ်ပါပြီ...ဟုတ်ပါပြီ...ထားပါတော့။ ဒါနဲ့ ဒီလောက်စောစောစီးစီး နင် ငါ့ဆီ တစ်ခါမှ ဖုန်းမဆက်ဖူးပါဘူး။ ခု..."

"ဆက်ဆို ခု...စောစောကလေးကတင် နေပြည့် ငါ့ဆီ ခန်းဆက်လာတယ်လေ။ သူ ခုပဲ လားရှိုးပြန်ရောက်တာတဲ့။ အဲဒါနင်နဲ့ ငါနဲ့ သူနဲ့ Breakfast စားချိန် ဆုံကြရအောင်တဲ့လေ"

“အဲဒါနဲ့တစ်ဆက်တည်း နင်က ငါ့ကိုစွဲပါ ဖောက်သည်လို့ လိုက်တယ်ပေါ့...ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့...မပြောမှာတော့ မပူနဲ့။ နေပြည့်နဲ့တွေ့ရင် နင် ပြောခံဆိုခံထိဖို့ပြင်ထား”

“ဆုတောင်းမတောင်းဘူး”

“ကောင်စုတ်”

နွေးထွေး အပိုတွေပြောတာမဟုတ်မှန်း စိုးရ သိသည်။ ဒီကောင်က နဂိုကတည်းကမှ သူ မခံချင်အောင် မထိတထိ ပြောရတာကို ဝါသနာပါသောသူ ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း ဘာတွေ ပြောဆိုလှောင်ပြောင်ဦးမလဲ မသိ။ စိုးရ ခေါင်းယမ်းပြီး ဖုန်းကို ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲသို့ ထည့်ရင်း မှိုင်းဘယ်နားသို့ ရောက်နေသလဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်...”

“ဟာ...ဟေ့...မှိုင်း”

“ဟေ့”

ဒူးများခွေယိုင်ကာ တဖြည်းဖြည်း လဲပြိုကျသွားသော မှိုင်းအနီးသို့ စိုးရသူ လေ၏အလျင်နှင့် လျင်မြန်စွာ ရောက်သွားသော်လည်း သူမကို ဆွဲမထိန်းလိုက်နိုင်ပေ။ သူမက မြေကြီးပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။

“မှိုင်း...ဟိတ်...သတိထားလေ...ဟိတ်”

မြေကြီးပေါ်မှ သူမကို စိုးရသူ ကပျာကယာ ဆွဲပွေ့လိုက်သည်။ သေးညှက်သောသူမို့ သူ၏လက်ပေါ်တွင် သူမသည် အလွယ်တကူ ပါလာသည်။

ညာဘက်ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲတွင် ထည့်ထားသော

ချွေးသုတ်မျက်နှာသုတ်ပဝါအဖြူကို ဆွဲထုတ်သည်။ သူမ၏မျက်နှာထက်တွင် ရွဲနစ်နေသည့် ချွေးများကို ပွတ်သုတ်ပေးရင်း...

“မှိုင်း...ဟိတ်...ကိုယ်ခေါ်နေတယ်။ မင်း...ကြားလား”

ပါးပြင်ကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပုတ်ရင်း မေးလိုက်သည်။ စန္ဒာကိုယ်ကိုလည်း သတိရအောင် လှုပ်လိုက်သည်။

“မှိုင်း”

“အင်...ဟင်”

“မင်း သတိရပြီနော်။ ဘယ်လိုလဲ...နေသာရဲ့လား...မင်း ဆက်မပြေးနဲ့နော်”

အင်ခနဲ အသံဖြူ၍ သတိရလာသော သူမကို စိုးရ စကားတွေ ကတိုက်ကရိုက် ပြောလိုက်သည်။

သူမသည် သူ့လက်မောင်းပေါ်တွင် လှဲနေရာမှ နီးကပ်သော အနေအထားကြောင့်ထင်၊ သူ့ရင်ဘတ်ကို တွန်းကာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

သူမ ကောင်းစွာ သတိရလာပြီမို့ စိုးရ သူမကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်သည်။ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ချွေးသုတ်ပဝါကို ကမ်းပေးရင်း...

“ချွေးတွေ သုတ်လိုက်ဦး၊ နောက်တစ်ခေါက်ကျရင် ချွေးသုတ်ပဝါ ဆောင်လာနဲ့...ဟုတ်လား”

သူမက သူကမ်းပေးသော ချွေးသုတ်ပဝါကို လှမ်းယူသည်။ သူ့ကို မော့မကြည့်ဘဲ ဖြေးဖြေးမတ်တတ်ထသည်။

“အခု ကျွန်မ ပြန်လို့ရပြီလား”

“အိုခေ...ရပြီ...မနက်ဖြန် (၆)နာရီနော်။ ဒီနေ့က မင်းဆောင့်နေမလား...မစောင့်နေမလား စမ်းသပ်ချင်လို့ ကိုယ် တမင်

နောက်ကျခံပြီးမှ ထွက်လာခဲ့တာ။ မနက်ဖြန်တော့ မင်း (၆)နှစ် ကွင်းထဲရောက်တာနဲ့ ကိုယ့်ကို ကွင်းထဲမှာ တွေ့နေရလိမ့်မယ်။ ကဲ... မင်း သွားလို့ရပြီ။ ဆိုင်ကယ်ကို ဖြေးဖြေးစီးဦး...ရမလား”
“ရပါတယ်”

အခန်း ၂၁၆

ပထမရက်တုန်းက သူသည် မိုင်းကို ပညာပြုချင်တာလား။ ဘာလားတော့ မသိ။ ဆရာကြီးပုံစံနှင့် အမိန့်တွေပေးကာ ခပ်တည်တည်ကြီး လုပ်နေခဲ့သည်။

မိုင်းစိတ်ထဲတွင် သူလည်း သူ့သူငယ်ချင်း နေပြည့်လိုပင် ထူးခြားနားစိတ်ရှိသူဟု ထင်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ညီ ပုံစံပေးချင်တာ၊ အသားလွန် မောက်မာပြတာတွေဟာ ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ဓာတ် မဟုတ်ပေ။ သူ့မှာ ညီသို့သောစိတ်ဓာတ် ရှိနေခဲ့သလားတွေးကာ မိုင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း နောက်ရက်...နောက်ရက်တွေမှာ သူသည် မိုင်း ထင်ထားသလို လူစားမျိုးမဟုတ်တာ တွေ့ခဲ့ရသည်။

မိုင်းနှင့်အတူ ကူပြေးပေးသည်။ တစ်ခါတလေ မောလို့မော နန်းမသိအောင် စကားတွေပြောကြသည်။ စကားဆိုတာ ပြောပါ များ စကားရဆိုသလို သူ့အကြောင်း၊ ကိုယ့်အကြောင်းလေးတွေ သိလာခဲ့သည်။

သူနှင့်နှေးနှေးထွေးထွေးတို့၏ သံယောဇဉ်ကြီးမှုတွေကိုလည်း ကြားသိမြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။

တစ်ဦးရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို တစ်ဦးက ဝင်စွက်ခွင့်ရဲ့ လောက်အောင်ကို ရင်းနှီးကြတာလေးဟု ပြောခဲ့သော သူ့မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး မိုင်း တိတ်တဆိတ် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မင်း... ဒီလို ပင်ပင်ပန်းပန်းမျိုး တစ်ခါမှ လုပ်ခဲ့ပုံမရဘူး” လို့ မှတ်ချက်ပြုတော့ မိုင်း ရှက်သလိုလိုနှင့် ပြုံးမိသည်။ လက်ထံတွင်ရှိသော ခွေးသုတ်ပဝါအဖြူလေးနှင့် မျက်နှာကို ပွတ်သုတ်လိုက်သည်။

သူပေးသော ခွေးသုတ်ပဝါအဖြူကို လျှော်ထားပြီးပြီဖြစ်သော် လည်း မိုင်း သိသလိုလို၊ မသိသလိုလိုနှင့် သူပကို ပြန်မပေးတော့ ပေ။

သူ့ကိုယ်သင်းရနံ့သင်းသင်းလေး စွဲထင်နေသော ပဝါဖြူလေး ကို ခေါင်းအုံးအောက်တွင် ထားအိပ်ခဲ့သည်။

သူကလည်း တောင်းဖို့မေ့လျော့နေတာလား။ မိုင်းဆီ ပေးပြီး သားပစ္စည်းမို့လားမသိ။ ပြန်တောင်းဖို့ စကားမစပေ။

ဘာလိုလိုနှင့် မိုင်းနှင့်သူ လှေကျင့်ခန်းလုပ်ရာမှ ခင်မင်လာခဲ့ သော ရက်လေးများသည် တတိတိ တိုက်စားခဲ့ရကာ တစ်လသည် အသာလေး ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။

ကိုယ်လှက်လှေကျင့်ခန်းများ လုပ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် မိုင်းသည် ယခင်တုန်းကလို ရှူနာရှိုက်ကုန်းလေး မဟုတ်တော့ပေ။ ကျန်းမာ ဖျတ်လတ်လာသည်။

မမကြီးတို့တောင် မိုင်းရဲ့ပြောင်းလဲမှုကို အံ့ဩကာ... “တွေ့လား... မေမေ... မေမေသမီး ကိုယ်လက်လှေကျင့်ခန်း

မလုပ်၊ အလှုပ်အရှားမရှိလို့ ညက်စိဖြစ်နေတာ။ ပြောလိုက်ရင် မမကြီးတို့... မမလတ်တို့က အာဟာရတွေ အကုန်သောက်သုံးလိုက် တော့ သူက ပိန်သလေးဘာလေးနဲ့ ကိုယ်ပျင်းရိနေတာကျတော့ မပြောဘူး”

“ဟင်းနော်... မမကြီး... မိုင်းကို အဲဒီလို လာမပြောနဲ့။ မမကြီး ငယ်ငယ်တုန်းက ဆော့စရာအဖော် မမလတ် ရှိတယ်လေ။ မိုင်း ငယ်ငယ်လေးတုန်းက ဘယ်သူတွေနဲ့ ဆော့ရလို့လဲ”

“နိုင်အောင်ပြောလေ... နိုင်အောင်ပြော။ ခုကျ ဘယ်သူနဲ့ ဆော့နေရလို့ အရပ်တွေ ထွက်လာတာလဲ... ပြောပါဦး”

“ဟာ... မမကြီးနော်” မမကြီးက ရိုးရိုးပြောလိုက်ပေမယ့် မိုင်း စိုးရကို ပြေးမြင်ကာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် မမကြီးကို ဖက်လိုက်သည်။

သူနှင့်တွေ့ဆုံခဲ့ရခြင်းသည် မိုင်းဘဝ တစ်ဆစ်ချိုးကွေ့ဖို့ ဖြစ်လာခဲ့သလား မသိ။

ပုံသေကားချပ် သတ်မှတ်ခဲ့သော မိုင်းဘဝသည် အပြောင်း အလဲများ ရှိလာခဲ့သည်။ ‘အချစ်’ ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိခဲ့ဘဲ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကို မြင်မြင်ချင်း စွဲလမ်းခဲ့သည်။

ထိုစွဲလမ်းခဲ့ရသော ယောက်ျားသည် မိုင်းနှင့် နီးကပ်ခဲ့လိမ့် မည်ဟု မိုင်း ယောင်လို့တောင် အိပ်မက်မမက်ခဲ့ပေ။

ခုတော့ ထိုယောက်ျားနှင့် အနီးဆုံးမှာ မိုင်း ခေတ္တရောက်ရှိနေ သည်။ ခေတ္တ...

ဟုတ်တယ်... ခေတ္တရောက်ရှိနေခြင်းဟုပြောလျှင် ပိုမှန်မည်။ သူသည် ဘတ်စကတ်ဘောကစားနည်း သင်ပေးဖို့ မိုင်းဘေးသို့ ခေတ္တရောက်ရှိနေသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ပြီးလျှင် သူ

မိုင်းအနီးမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားတော့မည်။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာကိုပဲ လောဘမကြီးတတ်သော မိုင်း
တစ်ယောက် ဖြေသိမ့်တွေးတတ်ပါသည်။

သူမြတ်နိုးသောပညာ မိုင်းကို သင်ပေးခြင်းသည်ပင် မိုင်း
အတွက် ရခဲလှသည့် ဆုလာဘ် ဖြစ်သည်။ ဒီပညာကို မိုင်း
မြတ်မြတ်နိုးနိုး လက်ခံယူမည်။

“ဘောလုံးကို အရင်ဆုံး ပုတ်ပြေးတဲ့အဆင့်ကိုကျင့်၊ ပုတ်
တိုင်း ကိုယ့်လက်ထဲမှာ ကပ်နေဖို့တော့ လိုတယ်။ မဟုတ်ရင် သူများ
က ဖြတ်လုတာခံရလိမ့်မယ်။ ကိုယ့်လက်ထဲမှာ ဘောလုံးကို ပွေပိုက်
ပြီး သုံးစက္ကန့်ထိကြာအောင် ထားလို့မရဘူး”

သူက လူပုံစံနှင့်မလိုက်အောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် သင်ပေး
ခဲ့ပါသည်။ သူပြောခဲ့သလိုပဲ အားကစားတွင် သက်လုံကောင်းဖို့
သိပ်အရေးကြီးသည်ဆိုသောစကားကို မိုင်း ကောင်းကောင်းကြီး
လက်ခံနိုင်ပါပြီ။

ပြေးသည့်အဆင့်ပြီးသွားသောအခါ သူက ဘောလုံး ပုတ်ပုံ
ပုတ်နည်း သင်ပြသည်။ ပြေးတာက ပြီးသွားတာမျိုးတော့ မဟုတ်။

အရင်တုန်းက ရောက်ကတည်းကနေ ပြန်တဲ့အချိန်ထိ ပြေးရ
သည်။ အပြေးလေ့ကျင့်မှုနှင့် ကျင့်သားရလာသောအခါ ကွင်းထဲ
ရောက်တာနှင့် တစ်ပတ်ပြည့်အောင် ပြေးသည်။

ပြီးမှ ဘောလုံးပုတ်နည်း သင်ပေးသည်။

“ဒီဘတ်စကတ်ဘော ကစားတဲ့အခါမှာ ဘယ်လက်မှ
အားသန်တာ၊ ညာလက်မှ အားသန်တာဆိုပြီး သတ်မှတ်ထားလို့
မရဘူး။ မင်းက တစ်ခါမှ လေ့ကျင့်ဖူးတဲ့သူ မဟုတ်တဲ့အတွက်
ဘယ်လက်ကော ညာလက်ပါ သန်အောင်လေ့ကျင့် ရမယ်။

ဒီလေ့ကျင့်မှုဟာ မင်းအတွက် အကြီးမားဆုံးသော အားသာချက်
ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟု ကြိုတင်ဟောကိန်းထုတ်သည်။ ဘောလုံးကို ဘယ်လက်
ကော ညာလက်ပါ ကျွမ်းကျင်စွာ ပုတ်တတ်လာသောအခါ သူက
မိုင်းရဲ့လက်ထဲက ဘောလုံးကို လှသည်။ မိုင်းက သူ့လူလို့မရအောင်
ကာရပြန်သည်။

“ကွင်းထဲကောက်ပြီဆိုရင် သူများတွေက မင်းဆီမှာရောက်နေ
တဲ့ ဘောလုံးကို ဝင်လှကိုလှမှာပဲ။ နောက်ပြီး ဂိုးထဲကို ဝင်အောင်
ဝစ်လို့မရအောင် စုပေါင်းကာကြမှာပဲ။ အဲဒီလိုဆိုရင် အနီးက
ဝစ်တတ်တာ တစ်ခုတည်းပဲ လေ့ကျင့်လို့မရဘူး။ အဝေးက ပစ်တာ
ကိုလည်း ကျင့်ရမယ်”

အားကစားကွင်းထဲတွင် ဘတ်စကတ်ဘောကွင်းရှိနေသဖြင့်
မိုင်းတို့နှစ်ယောက် ကျောင်းကွင်းတွင် သွားမလေ့ကျင့်ဖြစ်ကြပေ။
မနက်စောစော ကွင်းထဲသို့ရောက်ရောက်ခြင်း ပြေးကြသည်။

ဦးမှ ဘတ်စကတ်ဘောကွင်းထဲတွင် မပြီးသေးသော သင်ခန်းစာ
များကို ဆက်လက်သင်ရသည်။ စာတွေအပြင် လက်တွေ့ပါ သင်ရ
တော့ ပိုထိရောက်သည်။

သူက ကွင်းထဲတွင် ခပ်ခုံးခုံး စည်းဝိုင်းကိုညွှန်ပြကာ...

“ဟောဒီ စည်းဝိုင်းအပြင်ဘက်က သွင်းရင် (၃)မှတ်ရတယ်။
ဒီစည်းဝိုင်းအပြင်ဘက်ကလည်း သွင်းတတ်အောင် ကျင့်ရမယ်။
ရတ်တရက် အဝေးမှာရှိနေတဲ့ မင်းကို တစ်ဖက်အသင်းက ကာဖို့
မမှနေတာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်။ ဝင်မှာမဟုတ်ပါဘူးလို့ အထင်
သေးတာလည်း ရှိကောင်းရှိမယ်။ အဲဒါကို မင်းက အသုံးချတတ်ရ
မယ်”

သူက စည်းဝိုင်းအပြင်ဘက်တွင် ကောလုံးကို ပခုံးနှင့် တစ်တန်းတည်းဖြစ်အောင် လက်နှစ်ဖက်နှင့် မြှောက်ကိုင်ထားသည်။

ခေါင်းပေါ်ကို ကျော်မြှောက်တာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ပခုံးနှင့် တစ်တန်းတည်းဖြစ်နေသော ကောလုံးကို ပိုက်ခြင်းရှိရာသို့ ဆတ်ခနဲ လှမ်းပစ်ထည့်ပုံက နူးညံ့၍ ပညာသားပါသည်။

“ကောလုံးကို ပစ်ရင် ကိုယ့်လက်ကနေ လွတ်ရင်ပြီးရော ဆိုပြီး ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ဘယ်တော့မှ မပစ်နဲ့။ ကောလုံးကို ကိုယ်က လေးစားမှ ကောလုံးက ကိုယ့်ကို လေးစားမယ်...ဟုတ်ပြီလား”

သင်လည်းသင်၊ မှိုင်းကိုလည်း ဟုတ်ပြီလား၊ သိပြီလား၊ လုပ်နိုင်သလား...လှမ်းလှမ်းမေးသည်။ သူ ရှေ့ကပြသည့်အတိုင်း မှိုင်း ကောင်မဝင်ဝင်အောင် လေ့ကျင့်ရသည်။

“အကြိမ်တစ်ရာ ကြိုးစားလို့ မအောင်မြင်ရင် တစ်ရာ တစ်ကြိမ် ကြိုးစားခွင့်ရှိတယ်။ ဒီနေရာဟာ မင်းရဲ့ပြိုင်ပွဲနေရာ မဟုတ်တဲ့အတွက်ကြောင့် မင်းမှာ မဝင်မချင်း ပစ်ထည့်ခွင့်ရှိတယ်။ အေး...တကယ်ပြိုင်ပွဲမှာတော့ ပစ်တိုင်းလွဲ၊ ထည့်တိုင်းလွဲတာမျိုး လုံးဝ...လုံးဝ မဖြစ်ရဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...မှိုင်း နားလည်ပါပြီ။ ခုလို သင်ပြပေးနေတဲ့ အတွက်ကြောင့်လေ မှိုင်း စိုးရကို ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်ရမလဲ မသိဘူး...သိလား။ တကယ်ကျေးဇူးတင်တာပါ။ အရင်က ဘတ်စကတ် ဘော ပုတ်ချင်စိတ်ပဲရှိတာ။ ခု ဘတ်စကတ်ဘော ကစားနည်းအပေါ် မြတ်နိုးတဲ့စိတ်ပါ မှိုင်းမှာ ရှိလာပါပြီ”

“အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

အခန်း ၁၇

“ဟိုမှာ စိုးရသူ”
“.....”

“ဟေ့...ဟိုဝိုင်းမှာ ထိုင်နေတာ စိုးရသူ မဟုတ်လား”
“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ...မြင်သားပဲ”
“မြင်သားနဲ့ဟယ်”

ဘုဆတ်ဆတ်နှင့် ပြန်ဖြေလိုက်သော မှိုင်းကိုကြည့်ပြီး လင်းလက်ရဲ့ပါးစပ် ဟပြုဖြစ်သွားသည်။ စားပွဲခုံအမြင့်မှာရှိသော အခြမ်းဘက်တွင် ထိုင်နေသည့် စိုးရသူကို တစ်လှည့်၊ မှိုင်းကို တစ်လှည့် ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်ရင်း ဧဝေဧဝါ ဖြစ်နေသည်။

“နေပါဦး...နင်တို့နှစ်ယောက် မခေါ်ကြဘူးလား။ စကားများထားကြတာလား”

ဟု မယုံနိုင်သလို မေးလိုက်သည်။ လင်းလတ်ရဲ့မေးခွန်းကြောင့် ဆီချက်ခေါက်ဆွဲစားနေသော မိုင်းရဲ့ပါးစပ်တွေ ငြိမ်သွားသည်။

သူမတို့က ညာဘက်ခြမ်းတွင်ရှိသော စားပွဲခုံအပုလေးများဘက်တွင် ထိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ စိုးရသူကတော့ ဘယ်ဘက်ခြမ်းတွင်ရှိသော စားပွဲခုံအမြင့်ဘက်တွင် ထိုင်နေသည်။

သည်တော့ ကန်တင်းထိုင်ဖို့ကို မိုင်း မကြောက်တော့ပေ။ ကိုယ့်ပိုက်ဆံကိုယ်ပေး၍ ဝယ်စားခြင်းမို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကြောက်စရာမလို။

ကန်တင်းထိုင်နိုင်သောအခွင့်အရေးကို ကျောင်းသားကျောင်းသူအားလုံးတွင် တန်းတူရနိုင်သောအခွင့်အရေး ဖြစ်သည်။

စာသင်ဆောင်ဘက် လှေကားမှ ကန်တင်းဆီသို့ လျှောက်လာကတည်းက မိုင်း သူ့ကို လှမ်းမြင်ပါသည်။

ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်အချိန်ပဲဖြစ်ဖြစ် လူဘယ်လောက်ပဲရွပ်ရွပ်သူရဲ့အရိပ်ကို ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရုံနှင့် သူ မျက်မှန်းတန်းသိသည်။

စာသင်ဆောင်လှေကားပေါ်မှ ခြေအချ ဟိုးကန်တင်းဘက်သို့ မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်ကတည်းက သူ့သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ ထိုင်နေတာကို မြင်ရသည်။

သူ့သူငယ်ချင်းများမှာ ထုံးစံအတိုင်းပင် နေပြည့်နှင့်နွေးနွေးထွေးပင် ဖြစ်သည်။

သူနှင့် စကားပြောကြဆိုကြရင်းမှာ သူနှင့်နေပြည့်သည်အားကစားပြိုင်ဘက်များဆိုတာကို မိုင်း သိရသည်။

နွေးနွေးထွေးသည် သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို အရမ်းခင်ကြောင်း သိရသည်။ သူ့အတွက်လည်း သူ့သူငယ်ချင်းတွေက အရေးကြီးသော

ပုဂ္ဂိုလ်များထဲတွင် ပါဝင်နေကြောင်း သိရသည်။

တနင်္လာနေ့မို့ ပုဆိုးဝတ်ထားသော သူ့ပုံစံက တစ်မျိုးကြည့်၍ ကောင်းသည်။ အဝေးက လှမ်းကြည့်တာမို့ အကွက်စိပ်သော သူ့ပုဆိုးက အနက်ရောင်ဖြစ်နေသည်။ မိုးပြာရောင် ရုပ်အင်္ကျီလက်တိုမြောင်နှင့် တွဲဝတ်ထားတာကိုလည်း ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်ရုံနှင့် သိပါသည်။

သို့သော်...

မိုင်းနှင့်သူဆိုတာ မေးထူးခေါ်ပြောအဆင့်တောင် မရှိသူဆိုတာ သူက အလိုလို စည်းခြားပေးခဲ့သည်လေ။

ကျောင်းပိတ်ရက်တစ်လျှောက်လုံး ဘတ်စကတ်ဘောပညာကို သင်ပေးခဲ့သော သူက ကျောင်းဖွင့်ချိန်တွင် မိုင်းကို ဘယ်တုန်းကမှ မသိသော သူစိမ်းတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံသည်။

ကျောင်းမဖွင့်ခင် သူမတို့ နောက်ဆုံးတွေ့ကြသည့် မနက်ပိုင်းကတော့ စကားတွေ အကြာကြီး ပြောဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

“ခုဆိုရင် မင်း အရင်ကထက်စာရင် အဆပေါင်းများစွာ တိုးတက်လာပြီ...မိုင်း”

“ဟုတ်...မိုင်းလည်း ဝမ်းသာပါတယ် စိုးရရယ်။ ခုလို သင်ပေးလို့လေ...ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်မိမှန်းမသိဘူး...တကယ်ပါ”

မိုင်းရဲ့ကျေးဇူးတင်စကားကြောင့် ပြေပြစ်နေသော သူ့မျက်နှာထားသည် ချက်ချင်း တည်တင်းသွားကာ...

“ကျေးဇူးတင်ခံချင်လို့ သင်ပေးတာမှ မဟုတ်တာ။ ကျေးဇူးတင်စရာအကြောင်း မရှိပါဘူး”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

ခပ်ဆတ်ဆတ် အော်ငေါက်ခံလိုက်ရခြင်းမို့ မိုင်း လန့်သွားကာ

ဇက်ကလေး ပုဝင်သွားရသည်။

မနက် (၆) နာရီကနေ မနက် (၈) နာရီအထိ အတူရှိခဲ့သော အချိန်ကာလလေးကို မှိုင်းတော့ လွမ်းနေမိတော့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ စိုးရသူသည် နားလည်ရခက်သော လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ စကားကို ရွန်းရွန်းစေအောင် ပြောတတ်သလောက် တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ စကားမပြောဘဲ ခပ်တည်တည်ကြီး နေတတ်ပြန်သည်။

တစ်ခုခုကို စိတ်အလိုမကျဖြစ်နေတာမျိုးဖြစ်သော်လည်း ဘာဖြစ်တာလဲဟင်ဟု မှိုင်း မမေးရဲပေ။

ထိုလောက်ထိလည်း မှိုင်းတွင် သတ္တိမရှိခဲ့ပေ။ (၂)လတာ ကာလအတွင်း လူငယ်နှစ်ယောက်၏ ခင်မင်မှုမှာ တိုးတက်လာသင့်သော် မှိုင်း၏ ကြောက်ရွံ့မှုကြောင့်လား၊ သူ့ရဲ့ နားလည်ရခက်သော ပုံစံကြောင့်လား မသိ၊ ခင်မင်မှုဟာ တိုးတက်သင့်သလောက် မတိုးတက်ပေ။

“ကျောင်းဖွင့်ရင်လည်း မင်း အဆက်မပြတ်အောင် လေ့ကျင့်သင့်တယ် မှန်ပြာရီမှိုင်း... ဒီအခုကစားခြင်းကို ပြိုင်ပွဲအတွက် သက်သက်မဟုတ်ဘဲ တကယ်နှစ်သက်လို့ အချိန်ပြည့် လေ့ကျင့်နေတာမျိုးပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်”

“.....”

ရွေးတွေစို့နေသော သူ့မျက်နှာကို မှိုင်း ခိုးကြည့်လိုက်သည်။ ယောက်ျားလေးတန်မဲ့ အစက်အပြောက်ကင်းစင်သော သူ့မျက်နှာသည် ချောမောသန့်စင်နေသည်။

မျက်ခုံးနှစ်ဖက်သည် မည်းနက်ကာ နှာတံသည် ချွန်ကော့နေ၍ မြန်မာရုပ် သိပ်မထွက်ပေ။ ရံဖန်ရံခါ သူ ဆေးလိပ်သောက်တာ

မြင်ရပေမယ့် သူနှုတ်ခမ်းတွေက မည်းပြာမနေပါ။

ဆံပင်များက မတိုပေမယ့် နဖူးထက်တွင် ဖြိုလဲနေခြင်းမရှိဘဲ နောက်ဘက်သို့ လှန်တက်နေပုံက ပုသွင်းထားသည့်ဟန်။

စိုးရ၏ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအဆစ်သည် အိန္ဒိယမင်းသားတွေကဲ့သို့ ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်၊ ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်းကြီးဖြစ်သော်လည်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ကိုရီးယားမင်းသားတွေကဲ့သို့ ကြွက်သားကျစ်လစ်စွာနှင့် ခပ်သွယ်သွယ် ဖြစ်သည်။

“ဪ...ပြောရဦးမယ်”

“ဟင်...ရှင်...ဟို...ဘာပြောမလို့လဲ”

သူ့ကို စိုက်ကြည့်နေချိန် သူ့ထံမှာ အကြည့်ရောက်လာသဖြင့် မှိုင်းရဲ့အကြည့်တွေကို သူ တွေ့မြင်သွားသည်။

မှိုင်း မျက်နှာထူပူနီရဲသွားပြီး အဆီအငါ့မတည့်စွာ မေးလိုက်မိသည်။ ကိုယ့်အကြည့်တွေကို ဖမ်းမိသွားသော သူ့ကို ရင်ဆိုင်မကြည့်ရဲတော့လောက်အောင်ကို လူက ထူပူနေသည်။

ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေမရှိသော မှိုင်းအတွက် သူသည် ပထမဦးဆုံး မိတ်ဆွေဖြစ်သော်လည်း သူကတော့ မှိုင်းကို မိတ်ဆွေစာရင်းထဲလည်း ထည့်ပုံမရ။ သူငယ်ချင်းအဖြစ်လည်း အသိအမှတ်ပြုပုံ မရခဲ့ပေ။

ဒါဟာ မှိုင်းအထင်သက်သက်နှင့် စွပ်စွဲနေခြင်းမဟုတ်ပါ။ အမြင်ဖြင့် ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျောင်းရောက်ရင် မင်းဘာသာ ဆက်ပြီးလေ့ကျင့်တော့။ မင်းကို တတ်နိုင်သမျှ နည်းစုံသိအောင်လည်း ကိုယ် သင်ပေးခဲ့ပြီးပြီ။ အဲဒီတော့ ကိုယ့်ကို လာနှုတ်ခက်ဖို့တော့ မလိုဘူးနော်”

“ဘာရယ်”

“.....”

“ဘာကိုလဲ...စိုးရ...ဘာပြောတာလဲ၊ မှိုင်း နားမလည်ဘူး၊ မှိုင်းက စိုးရကို လာနှုတ်ဆက်ဖို့ မလိုအပ်ဘူးဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဟင်...”

ဒီလောက်ထိ သူ့ဘက်က ပြတ်သားလိမ့်မည်မထင်သော်လည်း ထွက်လာသော သူ့နှုတ်ဖျားက စကားတွေက မှိုင်း မယုံသလို ထပ်မေးမိသည်။

ရင်ဘတ်တွေ လှိုက်ခနဲ ဆို့တက်လာခြင်းကြောင့် သိပ်မကြာခင် ငိုမိတော့မည်ဆိုတာကို မှိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိနေသည်။ ပြုံးပြနှုတ်ဆက်ဖို့အခွင့်အရေးလေးတောင် မှိုင်းကို သူ မပေးနိုင်ဟု အတိအလင်း ပြောခဲ့တာလား။

“ဘာလို့လဲဆိုရင်...မင်းကို ကိုယ်က ဘတ်စကတ်ဘောသင်ပေးရုံသက်သက်ပဲလေ။ ခု...မင်းလည်း တတ်ပြီဆိုတော့ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ပြီးပြီလို့ ယူဆနိုင်လို့၊ ရပြီမဟုတ်လား”

“.....”

မှိုင်း မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် ဒူးကွေးထိုင်နေသည့်အနေအထားမှ သူ့ကို ဘာမှမပြော။ သူ့ဘက်သို့လည်း လှည့်မကြည့်။ ဒူးနှစ်ဖက်ကို လက်နှင့်ပွေ့ပိုက်ကာ ငြိမ်သက်နေသည်။ သူက မှိုင်းထံမှ စကားတစ်စုံတစ်ရာ ထွက်လာမလားဆိုသည့်ဟန်နှင့် စောင့်ကြည့်သည်။

မှိုင်း ဘာမှမပြောခြင်းကြောင့် သူက မှိုင်းဘေးမှ မတ်တတ်ထရပ်ပြီး...

“ကိုယ် သွားတော့မယ်”

မှိုင်း နှုတ်ကမဖြေဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူ ထွက်သွားတာကိုလည်း လှည့်မကြည့်။ ယုတ်စွအဆုံး သူ့ဆိုင်ကယ်

အားကစားဝင်းထဲက ထွက်သွားတာကိုတောင် မှိုင်း လှည့်မကြည့်မိပါ။

ဒီလောက်ထိ သွေးအေးစွာ နှုတ်ဆက်တတ်လိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့။ လမ်းတွေ့လျှင်တောင် ပြုံးပြနှုတ်ဆက်ဖို့အခွင့်အရေး မှိုင်းကို သူ မပေးနိုင်ဟု ဖွင့်မပြောရုံတမယ်။

ရှင်ဟာ...ကျွန်မဘဝထဲကို မဖိတ်ခေါ်ဘဲနဲ့ ဝင်လာတဲ့သူ။ ပြီးတော့ မနှင်ဘဲ ပြန်ထွက်သွားတယ် စိုးရသူ...။ ကျွန်မကို ဆေးနာတွေနဲ့ ကျွန်ရစ်ခဲ့ရအောင် တမင်များ ရှင် ကြံရွယ်ခဲ့သလား။ ဘစ်ယောက်တည်း အသားကျနေတဲ့ ကျွန်မဘဝထဲ ရှင် ဝင်ရောက်လာပြီး ခု ရှင် ပြန်ထွက်သွားချိန် ကျွန်မ ဘယ်လောက်ထိ နာကျင်နေရသလဲ...ရှင် မတွေးပေးတာလား။ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလား။

အခန်း ၂၁၇

“မင်းရဲ့အသင်အပြကောင်းမှုကြောင့်လား စိုးရ...အသေလေးက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ”

“.....”

“ဘာဆုမှမရတာနဲ့စာရင် ဒုတိယဆိုရင်လည်း မဆိုးပါဘူး ဒါနဲ့ စကားမစပ်...မင်းနဲ့သူ ကျောင်းမှာတွေ့ရင် မခေါ်ကြေးမှာ ပြောထားကြသလား။ ဒီကောင်မလေး ငါတို့ကိုမြင်ရင် မြင်တဲ့နေရာမှာ ရှောင်တော့တာပဲ”

အလိုက်ကန်းဆိုး မသိတာပဲလား။ နွေးထွေးရှေ့မှာမို့ နေပြည့်တမင်ပြောနေသလားမသိ။ နွေးထွေးရဲ့ စူးရှသောအကြည့်ကြောင့် စိုးရသူ အသက်ရှူရကျပ်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

အချိန်ကာလတို့သည် ရပ်တန့်နေခြင်း မရှိ။ အစဉ်သဖြင့် လည်ပတ်နေခြင်းကြောင့် တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်ဆိုတာ ခဏလေးအတွင်း ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။

ယခုဆိုလျှင် သူတို့တွေ တတ်ယနှစ်ကျောင်းသားများ ဖြစ်လာကြပြီ။

‘အသေးလေး’ ဟု နေပြည့် နာမည်ပေးထားသော မှန်ပြာရီ မိုင်း၏ အရည်အချင်းမှာလည်း တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ပိုမိုတိုးတက်လာတာကို တွေ့မြင်ရသည်။

ပထမနှစ်အကုန် (၂) လတိတိ သူ ကောင်းကောင်းလေး ထရိန်းလုပ်ပေးနိုင်ခဲ့သဖြင့် ဘတ်စကတ်ဘောနှင့်ပတ်သက်၍ သူမ ဆရာအဆင့် မဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ကျွမ်းကျင်အဆင့်သို့ ရောက်ခဲ့ပါသည်။

ထိုစဉ်တုန်းက သူမကို ဘတ်စကတ်ဘောက ပညာသင်ပေးဖို့ သူ ဘာကြောင့် တွေးမိခဲ့သလဲ။ ယနေ့ထက်တိုင် ကောင်းစွာ မတွေးတတ်ချေ။

နေပြည့်၏ အထင်သေးရွတ်ချမှုကြောင့်လား။ ဒါမှမဟုတ် နေပြည့်ပြောသလို မေကျာချစ်စိတ်ဖြင့် ကိုယ့်မေကျာ ရုံးနှိမ်ခြင်းအပေါ် အရှက်ရပြီး သင်ကြားပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သလား။

ဒါဆိုလျှင် Team တစ်ခုလုံးကို သင်ပေးလိုရဲ့ရဲ့သားနှင့် ဘာကြောင့်မို့ သူမတစ်ယောက်တည်းကို ကွက်ပြီး သင်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာလဲ။

သင်တန်းနောက်ဆုံးနေ့က သူ သူမအပေါ် မစာမနာပြောခဲ့သောစကားများ ရှိပါသည်။ ထိုစကားများအတွက် သူ့ကိုယ်သူလည်း ရှက်ရွံ့မျက်နှာပူခဲ့မိသည်။

ကောက်ညှင်းက မစေးဘဲ ဆန်ကြမ်းက စေးလျက်၊ လမ်းတွေလျှင် ခေါ်စရာမလိုဘူးဟု ပြောခဲ့ခြင်းသည် မိန်းကလေးဆန်သွားလေသလား။

သူက သူ့ကိုယ်သူ သူ့စကားအတွက် အနေခက်ရသလောက် သူမကတော့ သူ့စကားကို တစ်သွေမတိမ်း နားထောင်ရှာပါသည်။

ဘယ်နေရာမှာတွေ့တွေ့ ရှောင်လို့ရလျှင် ရှောင်ပြီး ရှောင်လို့ မရလျှင် သူ့ထံ အကြည့်မရောက်အောင်ထိန်းပြီး ဘေးက ခပ်တည်တည် ဖြတ်လျှောက်သွားတတ်သည်။

“စိုးရ”

“ဟင်...”

“ငါ နင့်ကို မေးမယ်...မေးမယ်နဲ့ မမေးဖြစ်ဘူး”

“ဘာကိုလဲ...ဘာမေးမှာလဲ”

နေပြည် သူ့ကို ပြောနေသောစကားများနှင့်ပတ်သက်၍ ဘာဆိုဘာမှ မှတ်ချက်ဝင်မပေးသော သူမက မေးစရာရှိတယ်ဆိုတော့ စိုးရသူ အနည်းငယ်တော့ လန့်သွားသည်။

သူ့ထံ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသော နွေးထွေးထံသို့ ဝေခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။ နွေးထွေးနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံသွားပေမယ့် နွေးထွေးက သူ့ထံမှ အကြည့်မလွှဲပေ။

နေပြည်ရဲ့အကြည့်ကလည်း နွေးထွေး ဘာမေးမလဲဆိုသည့် စူးစမ်းသောအကြည့် ဖြစ်သည်။ (၃) ယောက်ထိုင်နေပုံက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်စောင်းထိုးအနေအထားမှာ ထိုင်နေခြင်းကြောင့် သုံးပွင့်ဆိုင်ထိုင်နေခြင်းဆိုလျှင်လည်း မမှားချေ။

နေရာက နွေးထွေးတို့၏ အိမ်အသစ်တွင် ဖြစ်သည်။ နွေးထွေးတို့မိဘများသည် ပါရမီကအိမ်ကိုရောင်း၍ ရပ်ကွက် (၈)တွင် အိမ်ဝယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရုံးကြီးလမ်းတွင်နေထိုင်သော သူတို့နှင့် ယခင်လောက်မနီးသော်လည်း ယခင်ကကဲ့သို့ အားတိုင်းရောက်ဖြစ်ကြပါသည်။

နေရာသစ်ကို ရောက်နေသဖြင့် နွေးထွေးသည် တခြားဘယ်မှ ထွက်တတ်ဘဲ သူတို့လာအလည်ကိုသာ မျှော်နေတတ်သည်။

“ငါ့အိမ်ကိုလာလည်လို့ မြွေမကိုက်ပါဘူးဟယ်...နင်တို့ကိုလေ မလာတော့လည်း မလာလို့ ပင့်ဖိတ်ရ၊ လာတော့လည်း နှစ်ယောက်သား ရန်ဖြစ်စကားများလို့ ဖျန်ဖြေရနဲ့ ကလေးတွေလည်း မဟုတ်ကြတော့ဘဲ ရှက်လည်းမရှက်ကြဘူး”

ဟူ၍ နွေးထွေးက လူကြီးတစ်ယောက်လို ညည်းညည်းညါညါ ပြောတတ်သည်။

တတိယနှစ်ကျောင်းသူဖြစ်လာသော နွေးထွေးသည် ယခင်ကထက် ပို၍ ဝတ်တတ်စားတတ် ပြင်ဆင်တတ်လာသည်။

ယခင်တုန်းက ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် နွေးထွေးသည် ထွင်းဘောင်းဘီအရှည်အတိုတွေ၊ ဂါဝန်စကတ်တွေ မချွတ်စတမ်းဝတ်ခဲ့သော်လည်း ထိုအဝတ်အစားများကို ယခု ရံဖန်ရံခါမှ ဝတ်တတ်တော့သည်။

ပုံမှန်အားဖြင့် နွေးထွေး၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် တွေ့ရတတ်သော အဝတ်အစားများမှာ ခေတ်ဆန်ဆန်ချုပ်ထားသော ဝမ်းဆက်များ၊ ဖြန့်မာဆန်ဆန် အဝတ်အစားများသာ ဖြစ်သည်။

အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် ကောက်ကြောင်းပြေပြစ်သော နွေးထွေး၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်တွင် မည်သို့သောအဝတ်အစားတင်တင် လှသော်လည်း သူနှင့်နေပြည်က အခွင့်သင့်လျှင် သင့်သလို...

“နင် ခုဆို အရင်ကထက် ပိုပြီး ပဲများလာတယ်နော် မိနွေးထွေး...အိမ်နဲ့ ကျောင်းနဲ့ပဲ ကူးနေတာကို ဒီလောက်ထိ ဘာကတောက်ပြောင်ပြောင် ဝတ်ပြီး လှလှပပ ပြင်စရာလားဟာ။ အချိန်ကုန်သေး...နင့်ကို လာစောင့်ရပြီဆိုရင် အနည်းဆုံး နာရီဝက်

တစ်နာရီကြာတယ်။ ပြီးရင် ထွက်လာတော့လည်း ဘာမှမဟုတ်ဘူး။

ယောက်ျားလေးတန်မဲ့ ရှာရှာဖွေဖွေ မြင်တတ်သော နေပြည့်ရဲ့ စကားကို နွေးထွေးက ရန်မလိုဘဲ ပန်းနှုရောင်ဖျော့ဖျော့နှုတ်ခမ်းကို စေ့၍ပြုံးလေသည်။

“ဘာမှမဟုတ်သလိုဖြစ်အောင် ပြင်ရတာက မျက်နှာပေါ်မှာ ကာလာစုံအောင်တင်ပြီး ပြင်ရတာထက် ပိုပြီးခက်ခဲတယ်ဆိုတာ နင် ဘယ်သိပါ့မလဲ...သားရီးရာ”

ဟု ပြုံးရယ်ပြောလိုက်လျှင် နေပြည့်၏မျက်နှာမှာ မည်းသွားတတ်သည်။ နေပြည့်က အခြားသော ယောက်ျားလေးတွေ ဟောကောင်တို့၊ သားရီးတို့ခေါ်တာ ဘာမှမပြောသော်လည်း မိန်းကလေးဖြစ်သည့် နွေးထွေးခေါ်လျှင်...

“အဲဒီလိုမခေါ်စမ်းပါနဲ့ မိနွေးထွေးရာ...ယောက်ျားလေး အချင်းချင်း သားရီးတို့...ဟောကောင်တို့ခေါ်တာက ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့နင်က ငါ့ကို အဲဒီလိုခေါ်လိုက်ရင် ရင်းနှီးတယ် မထင်ဘူး။ တမင်နှိမ်ချခေါ်လိုက်သလို ခံစားရတယ်”

“အမလေး...ဖြစ်ရတယ် နေပြည့်ရယ်။ ငါ့မှာဖြင့် နင် တွေးသလို တစ်ခါမှ မတွေးမိပါဘူး။ ဘာဖြစ်လဲ...ငါတို့တတွေက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အတူတူ ခင်ခွဲကြတဲ့ သူငယ်ချင်းအရင်း ခေါက်ခေါက်ကြီးတွေပဲ။ ယောက်ျားလေး...မိန်းကလေး ခွဲနေစရာ လား”

“ခွဲရတာပေါ့...မခွဲလို့ နင်က ငါတို့ ဘယ်သွားသွား အတူတူ လိုက်နိုင်လို့လား။ ကလပ်သွားရင်ကော လိုက်နိုင်လို့လား။ ညဉ့်နက် သန်းခေါင် ငါတို့နဲ့ အတူနေနိုင်လို့လား”

“ဟယ်...ကြည့်စမ်း၊ ကောင်စုတ်...ယုတ်မာလိုက်တာ” နွေးထွေး မျက်နှာနီနီနှင့် ဆဲပြီဆိုလျှင် နေပြည့်က တဟားထား အော်ရယ်တတ်သည်။ သူတို့ (၃)ယောက်ထဲတွင် နေပြည့် တစ်ယောက်တည်းသာ ‘စနေသား’ တန်မဲ့ စကားကြွယ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတလေ သူတို့က ဒီလောက်ထိ အနိုင်ပြော၍မရအောင် ဆတ်သီးကတ်သတ် စကားတွေ ပြောတတ်သော နေပြည့်ကို...

“မင်း စနေသားဆိုတာ ဘုရားရေ...ကျိန်ပြောလို့တောင် မရောမရှိဘူး။ ဒီလောက်ထိ စကားများနေပုံထောက်...မင်း... သောကြာသား သေချာပေါက်ဖြစ်ရမယ်။ သောကြာနေ့ ည (၁၁)နာရီ (၅၉) မိနစ်မှာ လူ့ပြည်ရောက်ပြီး (၁)နာရီလောက်မှာ မင်းအဖေလက်ထဲရောက်လို့ စနေသား သတ်မှတ်ကြတာနေမယ်။ အမှန်က မင်း...သောကြာသား။ သိပ်စကားများတဲ့ကောင်”

ဟုပြောလည်း ဒီကောင်က နာတတ်တဲ့ကောင် မဟုတ်။ ဆတ်ဟဲ ရယ်လို့မဆုံးပေ။ ပြီးလျှင် ဒီကောင်က သူများတွေ မခံချိ မခံသာဖြစ်အောင်လည်း သိပ်ကိုပြောတတ်သူ ဖြစ်သည်။

ဒီကောင်ရဲ့ မခံချိမခံသာဖြစ်အောင်၊ မထိတထိဖြစ်အောင် ပြောသောစကားများသည် တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ တစ်ဖက်လူ၏ ခေါသထွက်ထွက်အောင် နှိုးဆွသည်နှင့်မခြား။

စိတ်ဆိုးကြရပြီဆိုလျှင် နွေးထွေးက...

“နင် သူ့အကြောင်းလည်းသိသားနဲ့ ခိုးရရယ်...နေပြည့်ရဲ့ စကားကိုများ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေသေးတယ်။ ဖင်ပန်းလိုက်တာ... နင်ကသာ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်နေ...သူကတော့ သူ ဘာပြောခဲ့သလဲ၊ ဒီမှာပြောပြီး ဟိုဘက်လှည့်ရင်တောင် မှတ်မိတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ကြားမှဝင်ပြောတတ်သည်။ နေပြည့်က သူများမခံချိမခံသာဖြစ်အောင် ပြောတတ်သူဆိုလျှင် သူက ဒေါသထွက်လွယ်သော လူအမျိုးအစားထဲတွင် ပါသည်။

မဟုတ်ဘဲနှင့် အပြောခံရလျှင် 'မဟုတ်ဘူး' ဟု ရှင်းပြဖို့ ထက် ဒေါသက ထောင်းခန့် ထွက်သွားလေပြီ။ ဤသည်က သူ့ရဲ့ အကြီးမားဆုံးသော အားနည်းချက်တစ်ခု ဖြစ်သည်။

“ကလင်...ကလင်”

နွေးထွေး ဘာပြောမလဲ...နှစ်ယောက်သား စူးစူးစိုက်စိုက် ဖြစ်နေစဉ် နေပြည့်လက်ထဲက ဖုန်းဖြည့်လာသည်။

နေပြည့်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခွင့်တောင်းသလိုကြည့်၍ ဖုန်းကိုမြှောက်ပြကာ တစ်ဖက်သို့ ထွက်သွားသည်။

နေပြည့်ရဲ့ကျောပြင်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး နွေးထွေး ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“နင် ဘာမေးစရာရှိလို့လဲ...နွေးထွေး”

အခန်း ၂၃၉

“နင်...ငါတို့ထက် သူ့ကို ပိုခင်သွားတာလား...မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟင်”

ထင်မှတ်မထားသောစကားကြောင့် စိုးရသူ ဘာပြောရမှန်း မသိ ဖြစ်သွားသည်။ ခပ်မဲ့မဲ့ပြီးနေသော နွေးထွေး၏နှုတ်ခမ်းတွေကို ကြည့်ပြီး ငြိမ်သက်နေမိသည်။

နွေးထွေး၏အကြည့်မှာ ခန့်မှန်းရခက်သောအကြည့်မျိုး ဖြစ်သည်။ ဘာကိုခံစားနေရသလဲ...နားလည်ရခက်သောအကြည့်၊ အပြုံးများ ဖြစ်သည်။

“(၂) လလောက် ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ လူနှစ်ယောက်က အပြင်မှာ တွေ့ပြီဆိုရင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် မသိသလိုလို၊ မခင်သလိုလို မျက်နှာလွှဲသွားပုံက သိပ်ပြီး ယုတ္တိတော့မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ တကယ်ဖြစ်နေတယ်”

“.....”

“ငါတို့ထက် သူ့ကို ပိုမခင်သွားဖို့ လိုချင်တာတစ်ခုတည်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ ငြိမြင်မှာကြောက်လို့ ဟန်ဆောင်မျက်နှာလွှဲနေရတယ် ဆိုရင်တော့ နင်လည်း ပင်ပန်းတယ်။ ငါတို့လည်း ယုံကြည်မှုတွေ နှိကိုးရာမဲ့နေခဲ့တယ်”

“ဟာ”

မယုံဘူးဟု ပြောလိုက်တာမို့ စိုးရ မျက်နှာပျက်ကာ နွေးထွေး ကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ နွေးထွေး၏မျက်ဝန်းတွေက တကယ်ပဲ သူ့ကို ယုံကြည်မှုမရှိတော့တာလား။

“နင့်ရဲ့ခံစားချက်ကို ငါ နားလည်ပေးလို့ရတယ် နွေးထွေး။ ဒါပေမဲ့ နင်တို့အပေါ်မှာ ငါ လိမ်ညာမုံးကွယ်ထားတဲ့အရာ ဒီနေ့ အချိန်ထိ ငါ့မှာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိသေးဘူး။ နင့်ဘက်က မယုံဘူး ဆိုတဲ့ပုံစံမျိုး ပြောလာတာကိုတော့ ငါ စိတ်မကောင်းဘူး နွေးထွေး”

တောင်းပန်စရာလိုသောကိစ္စ မဟုတ်သဖြင့် တောင်းပန်ပါ တယ်လို့ နှုတ်က မဆိုမိ။ အထင်လွဲခံရခြင်းအပေါ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်စေ သူ့လေသံမှာ အက်ကွဲလျက်ရှိသည်။

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်မကြည့်ဘဲ အလယ်တွင်ရှိသော စားပွဲခုံ၏ မျက်နှာပြင်ကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေမိကြ သည်။

ကိုယ်စိကိုယ်စီ ခံစားချက်တွေနဲ့ ရှုပ်ထွေးလျက် ငြိမ်သက်နေ ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ငါတော့ ကိစ္စပေါ်ပြီ...စိုးရ”

ဖုန်းကိုင်ရင်းလျှောက်လာသော နေပြည့်ကို နှစ်ယောက်စလုံး မော့ကြည့်မိကြသည်။

နေပြည့်က ဘာတွေအရေးကိစ္စပေးနေသလဲ မသိ။ သူတို့ နှစ်ယောက် မည်သို့ဖြစ်ပျက်နေသလဲ သတိထားမိပုံမပေါ်။ သက်တွင် ကိုင်ထားသောဖုန်းကို ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲသို့ ထိုးထည့်ရင်း...

“မင်း မပြန်သေးဘူးမလား စိုးရ...ငါ ကျော်လှတို့အဆောင် သက်သွားဦးမယ်။ မပြန်သေးရင်...နေဦးလေ။ ဟေ့...နွေးထွေး၊ ချောက်ပြန်လို့ ငါ့ကို စကားနာမတိုးနဲ့ဦးနော်။ ငါ တကယ် ကိစ္စပေါ် ဘာလို့”

တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ကြည့်နေသော နွေးထွေးကို လှည့် မြှောသည်။ နွေးထွေးက ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော ကားသော့ကို ဆွဲယူပြီး နေပြည့် ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားသည်။

သူတို့အပြင် အခြားသောသူငယ်ချင်းအသစ်များ ရကြတာ မြင်းအတူတူကို နွေးထွေးက နေပြည့်အပေါ်တွင် စိတ်ကွက်ခြင်းမရှိ ဘဲ သူ့ကိုမှ စကားနာထိုးချင်တာ ဘာကြောင့်လဲ။

နေပြည့်တွင်လည်း ယောကျ်ားလေးသူငယ်ချင်းအပြင် မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းပါ ရှိသည်။ စကားချိုချိုပြော၍ လိုက်လျော လွယ်သော နေပြည့်ကို မိန်းကလေးတော်တော်များများ ခင်ကြပါ သည်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ခဏတာပတ်သက်မိသည့် သူ့ကို နွေးထွေးက ကွက်၍ စိတ်ဆိုးတာမျိုးကျတော့ ဘက်လိုက်တာ သား။ ဘာကြောင့်လဲ။

“နင် ဘာတွေ့နေသလဲ၊ ငါ သိတယ် စိုးရ”

“ဘယ်လို...ငါ ဘာတွေ့နေသလဲ...နင် သိတယ်...

ဟုတ်လား**

နေပြည့်ရဲ့ကား ထွက်သွားသည့်အချိန်ထိ သူတို့နှစ်ယောက် စလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေချိန် နွေးထွေးရဲ့စကား ထွက်လာသည်။

သူ မျက်လုံးပြူး၍ နွေးထွေးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“နင် မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ထိလှလှဖြစ်အောင် မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး တစ်ခုခု စဉ်းစားနေပြီဆိုရင် နင် စိတ်အလိုမကျလို့၊ တစ်ခုခုကို မကျေမနပ်ဖြစ်လို့ဆိုတာ အသိသာကြီးပဲ...စိုးရရယ်”

“အင်း...”

“မနေ့တစ်နေ့ကမှ ပေါင်းလာတဲ့ သူငယ်ချင်းမှ မဟုတ်တာ။ နေပြည့်စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေ ဘယ်လိုရှိသလဲ၊ နင့်စိတ်ထဲမှာ ဘာတွေ ဘယ်လိုရှိသလဲဆိုတာ ငါ သိပ်သိတာပေါ့။ နင်တို့မှာ ယောက်ျားလေး၊ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးရှိပေမယ့် ငါကတော့ နင်တို့ကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ခင်တတ်တဲ့သူ မဟုတ်တော့ ပိုပြီး အထီးကျန်ဆန်တယ်။ နင်တို့နှစ်ယောက်နှင့်ပတ်သက်တာပဲ ငါ တွေးတယ်၊ ငါ သိတယ်”

“ငါတို့ကကော နင့်ကို မခင်ဘူးလို့ နင် ထင်နေလား နွေးထွေးရယ်...သိပ်ခင်လွန်းလို့ ခက်နေတယ်ဆိုတာကော နင် မတွေးပေးတော့ဘူးလား”

“ဘယ်လို...သိပ်ခင်လွန်းလို့ ခက်နေတယ်...ဟုတ်လား။ နင့်စကားက ဘာလဲ...ဘာကိုဆိုလိုချင်တာလဲ”

သူ့စကားကို သံယောင်လိုက်၍ မျက်မှောင်ကျွဲ၍ မေးလိုက်သောကြောင့် လွှတ်ခနဲ ထွက်သွားသောစကားကို ပြန်ရပ်သိမ်းလို့ မရတော့ပေ။

“အဲဒါ...ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ စိုးရ”

“ငါ...ငါပြန်တော့မယ် နွေးထွေး”

“ဘာလဲ...မပြန်ရပါဘူး။ နင် အစောနက ဘာပြောတာလဲ၊ အဲဒါပြောပြီးမှ နင် ပြန်ရမယ်”

နွေးထွေးက မကျေနပ်သလိုနှင့် အကျပ်ကိုင်ပြောသည်။ စိုးရသူ အနေရခက်သလိုနှင့် နားထင်ကို လက်နှင့်အသာကုတ်ရင်း

“ကျွတ်...ငါ”

“နွေးထွေးရေ...ထမင်းမစားသေးဘူးလား...ဟင်... မောင်နေပြည့်ကော”

နွေးထွေး၏မိခင် နောက်ဖေးမီးဖိုဆောင်မှ ရွှေသို့ထွက်လာသဖြင့် စိုးရသူ အသက်ရှူရှောင်သွားသည်။ နွေးထွေးက သူ့ကို မကျေနပ်သလိုကြည့်ပြီး...

“နေပြည့်...ကိစ္စပေါ့လို့ ပြန်သွားတာ မေမေ”

“ဟင်...ဟုတ်လား...ကားသံမကြား ဘာမကြားနဲ့ ထမင်းစားချိန်ရောက်နေပြီလေ။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ထမင်းစားလိုက်ပါလား။ အချိန်ရတယ်မလား...မောင်စိုးရ၊ စားပြီး အေးသေးမှ ပြန်ပေါ့။ အန်တီ မင်းဦးလေးကို ထမင်းသွားပို့ပေးလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

“မောင်စိုးရနဲ့ အပြင်လိုက်ထွက်မသွားနဲ့ဦးနော်...နွေးထွေး၊ ဒီနေ့ သွားစရာရှိတယ်ပြောထားတာ”

“မေမေကလဲ”

“မေမေကမလဲနဲ့...ကဲ...မောင်စိုးရရေ...အန်တီ သွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ”

နောက်ဖေးမှ အလုပ်သမားကောင်မလေးက ထမင်းချိုင့်

ထည့်ထားသော ခြင်းတောင်းကို ဆွဲလာပြီး နွေးထွေးမိခင်က ကားပေါ်သို့ တက်သွားလေသည်။

“ဘယ်သွားကြမလို့လဲ”

“ဘယ်သွားသွားပေါ့... စကားမလွဲနဲ့။ နင် စောစောက ဘာပြောတာလဲ”

“အဟွန်း”

သူမေးခွန်းကို မဖြေဘဲ ဘုဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောလိုက်သော ကြောင့် စိုးရသူ ရယ်မိသည်။ သူရယ်တော့ နွေးထွေး၏မျက်နှာမှာ ပို၍ဆူပုတ်သွားသည်။

နွေးထွေးသည် သူတို့နှစ်ယောက်ကို တကယ်လေးလေးနက်နက် ခင်တယ်ဆိုတာ သူ ကောင်းကောင်းကြီးသိပါသည်။ တစ်တလေ သူတို့ကို ခင်မင်သည့်စိတ်နှင့် သူတို့အပေါင်းအသင်းတွေ အပေါ် မောက်မောက်မာမာ ဆက်ဆံတာလေးတစ်ခုတော့ အပြစ်ဆိုစရာရှိသည်။

ထိုအဖြစ်ကလည်း သူမထက် အခြားသောသူကို ပို၍ခင်သွားမှာ စိုးကြောက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လာသည့်အပြစ်ဆိုတော့လည်း ဝေပူရအခက်၊ မယူရအခက်။

သူမ ပြောခဲ့သလို သူမပတ်ဝန်းကျင်တွင် သူမနှင့်ပတ်သက်ဖို့ အမျိုးမျိုး ကြိုးစားနေသော ကောင်လေးများရှိသော်လည်း သူမက သူတို့နှစ်ယောက်ကလွဲ၍ အခြားဘယ်သူ့ကိုမှ ဟုတ္တီပတ္တီ မခင်တတ်ပေ။

“နင် တကယ်ကြားချင်လား”

“အင်း...”

“နင် ပြောခိုင်းလို့ ငါ ပြောတာနော်။ ပြီးမှ နင် ငါ့ကို စိတ်ဆွဲ

ဒေါသဖြစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ စိတ်မဆိုးပါဘူးလို့ ကတိပေးလား”

လက်တစ်ဖက် ခါးထောက်၍ရပ်နေသော နွေးထွေးက ထူးဆန်းသော သူ့စကားတွေကြောင့် စူးစူးစမ်းစမ်း ကြည့်လာကာ

“နင့်စကားတွေက အဆန်းတွေပါလား။ ဘာလဲ... နင်ပြောမှာ ဘာစကားမို့... ငါ့ကို ကတိတွေ တောင်းနေတာလဲ... နင်နော်”

“ဘာလဲ... ငါ ဘာမမပြောရသေးဘူးနော်”

လက်နှစ်ဖက် ဖိဆုပ်၍ နောက်ဘက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်သွားသော နွေးထွေးပုံစံကို သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။

အိမ်ရှေ့သို့ထွက်လာကာ ဖိနပ်ချွတ်ဝတွင် ချွတ်ထားသော ဖိနပ်ကို စီးသည်။ နွေးထွေးက လိုက်လာသော်လည်း ဘာမှမမေးတော့။ တံခါးဘောင်တွင် လက်တစ်ဖက်ထောက်၍ မှီနေစဉ်...

“ငါ နင့်ကို ချစ်တယ်... နွေးထွေး”

“အို...”

တစ်သက်လုံး ရိုးသားခဲ့သော သူငယ်ချင်းအပေါ် မရိုးမသားစကားပြောမိသဖြင့် စိုးရသူ နောက်ဘက်သို့ လှည့်မကြည့်ရဲပေ။ နွေးထွေးနှင့်ပတ်သက်လျှင် သူထက်ငါဦးအောင် Surprise လုပ်တတ်တာချင်းအတူတူ သူလုပ်သော Surprise သည် နွေးထွေးအတွက် ပထမဆုံးသော Surprise ဖြစ်ပါစေ။

အခန်း ၂၂

“ဟား...ဟား...ဟား”

“ဟေ့ကောင်”

“ဟား...ဟား...ဟား...ရယ်ရတယ် စိုးရရာ...မင်းက ငါ့ထက်ဦးအောင် နွေးထွေးကို Surprise လုပ်ခဲ့တယ်...ဟုတ်လား ဟား...ဟား”

တကယ်ရယ်စရာပြန်လုံးတစ်ခုလို တဟားဟား ရယ်နေသောကြောင့် စိုးရသူ စိတ်ဆိုးချင်လာသည်။

နေပြည့်နှင့်သူ တစ်နာရီပြည့်အောင် စကားပြောလို့မရတာ ထိုသို့သော နေပြည့်၏ သူတစ်ပါးကို မခံချိုမခံသာ ပြုလုပ်တတ်သော အပြုအမူများကြောင့် ဖြစ်သည်။

ယခုလည်း သူပြောလိုက်သည့်စကားက ဘာမှရယ်စရာမပါဘူးဟု သူ ထင်သည်။ အမှန်ဆိုလျှင် သူ့စကားကို ကြားတာနှင့် ဒီကောင် ရယ်ရမည့်အစား မျက်စိမျက်နှာ ပျက်သွားရမည်။ ထိုသို့ ခြစ်လိမ့်မည်ဟု သူ ထင်ခဲ့သည်။

လက်တွေ့တွင် ဒီကောင်က မျက်စိမျက်နှာ မပျက်သည့်အပြင် တဟားဟား ရယ်နေတော့ တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီ။ လွဲတာမှ သေးသေးလေးမဟုတ်။ အကြီးကြီး ဖြစ်သည်။

နွေးနွေးထွေးကို သူ့နည်းတူ နေပြည့်လည်း ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ သူကော နွေးနွေးထွေးပါ ရိပ်မိသိရှိနေသည်ကိစ္စ ဖြစ်သည်။

တကယ်ဆို သူ နွေးနွေးထွေးကို ဖွင့်ပြောဖို့ စဉ်းစားထားတာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း ငယ်စာရင်းဖျက် မုန်းသွားမည်ဆို၍ ပြောမထွက်ခဲ့ပေ။

ဟိုတစ်နေ့ကတောင် မမျှော်လင့်ဘဲ ပြောထွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပြောပြီးပြီးချင်း လှည့်ထွက်ခဲ့ခြင်းကြောင့် နွေးထွေး သူ့ကို စိတ်ဆိုးသွားမလား စိုးရိမ်ခဲ့မိသည်။

နောက်တစ်ရက် ကျောင်းရောက်တော့ နွေးနွေးထွေး ကျောင်းမတက်ဟု သိရသည်။ ကန်တင်းမှာ အတူထိုင်ကြတော့ သူ နေပြည့်ကို ဖွင့်ပြောခဲ့သည်။

သောက်လက်စကော်ဖီ သီးအောင်ဂျယ်သော နေပြည့်ကြောင့် သူ့မှာ အရှက်ရပြီးရင်းရ ဖြစ်နေတော့သည်။

“ဟိတ်ကောင်...တော်ပြီ...တော်ပြီ...ဒီလောက်ရယ်စရာ ကောင်းတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ မင်းတော့ များသွားပြီ”

သူ့မျက်နှာ ချစ်တည်တည်ကြီးနှင့် ပြောလိုက်သည်။ နေပြည့်က ရယ်ချင်စိတ်ကို ခွတ်အတင်း ထိန်းထားရသောမျက်နှာနှင့် သူ့ကို

လတ်ကာပြကာ...

“အေးပါကွာ...အေးပါကွာ”

ဟုပြောသော်လည်း အရယ်မျက်နှာကို ချက်ချင်း တည့်မရပေ။ ပြီးမှ ကော်ဖီသီးခြင်းပျောက်အောင် ရေနှစ်ကြမ်းသောက်နေ၍ သူ ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေသည်။

တတိယနှစ်၏ Second semester စာမေးပွဲနီးကပ်နေကြောင်းထဲတွင် လူသိပ်မရှိတော့ပေ။

သူတို့သိပ္ပံတန်းတွေတောင် Practical မပြတ်သေး၍ တက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ နောက်ကျခဲ့သော Practical ချိန်များကို ကစားပြီးလျှင် သူတို့ ကိုယ်ပိုင်စာကြည့်ချိန် Time table ထုတ်ပေးပေးမည် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် နှစ်စတန်းကလောက် ကျောင်းထဲတွင် ကားတွေ ဆိုင်ကယ်တွေ မရှုပ်တော့ပေ။

“မင်းက ငါ့ထက်ဦးတယ်...ဟုတ်လား။ အဲဒါကိုပဲ အရယ်ချင်နေတာ”

ခုထက်ထိ အရယ်မသတ်နိုင်သေးသော နေပြည့်က မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ရင်း စိုးရသူ မျက်နှာတစ်ဖျားဖြည်းဖြည်း ပျက်ကပ်ကာ...

“ဟေ့...ဟေ့ကောင်...မင်း...မင်း”

“ခုမှ မင်း ရိပ်မိသလား။ မင်း အရင်တုန်းက ငါ့ကို သာသနာခွဲလိမ့်မယ်။ နိုင်ချင်နိုင်ခဲ့လိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ နွေးထွေးကို ဖွင့်တုတ်ကိစ္စမှာတော့ မင်း ငါ့ထက် စောလည်းမစောနိုင်ဘူး။ သာလည်းမသာနိုင်ဘူး...စိုးရ”

“ဘာ...မင်း ဘာပြောတာလဲ။ မင်း...ငါ့ထက်”

ရှူးရှူးရှရှဖြစ်သွားသော သူ့ကို နေပြည့်က ထုံးစံအတိုင်း လက်ညှိုးလေးတယမ်းယမ်းနှင့် ပြုံးစိစိ ခေါင်းယမ်းပြပုံက သနားပါဘယ်ဟန်။

စားပွဲစွန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော စိုးရသူ၏လက်ချောင်းများ ဘင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“သိပ်တော့မကွာပါဘူး...မင်း ဖွင့်ပြောတဲ့နေ့ကပဲ ငါ နွေးထွေးကို ဖွင့်ပြောခဲ့တာ။ မင်းလာအောင် စောင့်နေတဲ့အချိန်ပဲ။ ဖွင့်ပြောပြီး သိပ်မကြာခင် မင်း ရောက်လာတာပဲလေ”

ထိုနေ့က နွေးထွေးရဲ့အိမ်သို့ သူနှင့်နေပြည့် တစ်ချိန်တည်းမှာ အတူတူရောက်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပေ။ သူက ကျွဲရှင်ရှိ၍ ကျွဲရှင်က အပြန်မှ နွေးထွေးရဲ့အိမ်သို့ လှည့်ဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး နေပြည့်က အရင်ရောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဘယ်သူက တော်၍ ဘယ်သူက ညံ့ခဲ့လေသလဲ မသိ။ ထိုနေ့က နွေးထွေးကို နေပြည့် ဖွင့်ပြောထားနှင့်လိမ့်မည်ဟု သူ မထင်ခဲ့ပေ။ ထိုလောက်ထိ သူ တုံးပြီး မျက်နှာတစ်စက်မပျက်ခဲ့သော နွေးထွေးက တော်ခဲ့လေသလား။

ဪ...ဒါကြောင့်ကိုး။

ထိုနေ့က သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး ကိစ္စရှိ၍ဟုပြောကာ ပြန်သွားခဲ့သော နေပြည့်၊ ခါတိုင်းဆိုလျှင် သူနှင့်နွေးထွေး နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာကို အင်မတန် စိုးကြောက်သောသူက အေးဆေးပြန်သွားခဲ့နိုင်သည်။

စိုးရသူမှာ ဘာကိုမခံချင်စိတ် ဖြစ်သွားသလဲ မသိ။ စိတ်ထဲတွင် တအံ့နွေးနွေး ခံစားနေရသည်။ နေပြည့်ကတော့ သူ့ထက်ဦးအောင် ဖွင့်ပြောခွင့်ရသဖြင့် ပျော်နေဟန်။ ထိုအပျော်ကိုလည်း

ဖုံးဖိနိုင်ဟန် မတူပေ။

“မင်းကို နွေးထွေး ဘာပြောသလဲ”

“မင်းကိုကော...”

သူ့ကိုမေးသော နေပြည့်ရဲ့အမေးကို သူက အမေးနဲ့ ပြန်တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ နေပြည့်က မကျေနပ်သလိုနှင့် ကျွတ်စေ့စုတ်သပ်ကာ လက်ကျန်ကော်ဖီကို မော့သောက်သည်။

“ငါ့ကို ဘာမှပြောချိန်မရဘဲ မင်း ရောက်လာတာလေ”

“ငါလည်း သူ့ကို ဖွင့်ပြောပြောပြီးချင်း လှည့်ထွက်ခဲ့တော့ သူ ဘာမှပြောချိန် မရလိုက်ဘူး”

“ဟွန်း...မင်းက ငါ့ထက်ဆိုးနေပါလား...စိုးရသူ”

“လာလှောင်မနေနဲ့...ဟောကောင်၊ အတူတူနဲ့အနုနုပဲ။ ကံတော်ပြီ၊ ငါ Practical ရှိလို့ သွားတက်လိုက်ဦးမယ်...မင်းကော”

“ငါ ထိုင်ဦးမယ်၊ ဘော်ဒါတွေနဲ့ ချိန်းထားလို့”

သူထွက်ခဲ့တော့ နေပြည့်က လက်မြှောက်ပြသည်။ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ။ ခုတော့ ရည်းစားလူဘဝတွေ ဖြစ်နေသလား။

နွေးထွေးကကော...သူနှင့်နေပြည့် ဘယ်သူ့ကို ပိုအလေးမေးနိုင်သလဲ။ ခန့်မှန်းရတော့ ခက်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အပြား နွေးထွေးမှာ တခြားသော ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းများ မရှိဘဲ ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်သည့် နွေးထွေးရဲ့ခံစားချက်ကိုမူ ခန့်မှန်းရခက်သည်။

သုံးယောက်စလုံး အတူရှိနေချိန်တွင် မသိသာသော်လည်း သူနှင့်ရှိချိန် နေပြည့် မရှိလျှင် နေပြည့်ကို တမျှော်မျှော် ရှိနေတတ်သလို၊ နေပြည့်ရှိနေချိန် သူ မရှိလျှင် သူ့ကိုလည်း တမျှော်မျှော်

ဘတ်ကြောင်း နေပြည့် ပြော၍ သူ သိပြီးဖြစ်သည်။

“မောင်စိုးရသူ...တီချယ် မေးနေတယ်လေ”

“.....”

“မောင်စိုးရသူ”

“ဟင်...ဗျာ...တီချယ်”

“တီချယ်...မေးနေတယ်လေ”

“တီချယ်...ဘာမေးလိုက်သလဲခင်ဗျာ”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် Practical ခန်းထဲတွင်ရှိနေတယ်ဆိုတာကို သွားခဲ့သည်။ Practical သင်သည့်ဆရာမက ခပ်တည်တည်

ပြည့်နေသဖြင့် စိုးရသူ အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် ဖြစ်သွားသည်။

“ဒီပုစ္ဆာမှာ သီအိုရမ် ဘယ်လောက်ကို သုံးရမလဲလို့ တီချယ်

မေးတာ။ ကံ...ပြောပါဦး။ $2m + 2E$ အဖြေရဖို့ ဘယ်သီအိုရမ် အသုံးပြုရမလဲ”

White Board တွင် ရေးထားသော ပုစ္ဆာကိုကြည့်ရင်း နေပြည့် သူ့စော့ချွေးပြန်သွားသည်။ ကျောင်းသားကျောင်းသူအားလုံး၏

ကြည့်သည် သူထံတွင် ကျရောက်နေသည်။ ကျော့နောက်ဘက်က ထွက်လာသော ခပ်တိုးတိုးအသံက

ကိုယ်ကြား ကြားနိုင်သောအသံ ဖြစ်သည်။ စိုးရသူ ခပ်တွန့်တွန့်

“သီ...သီအိုရမ် (၃) ကို သုံးရပါမယ်...တီချယ်”

“ကောင်းပြီ”

ဘာကြောင့် သီအိုရမ် (၃)ကို သုံးရသလဲ မမေးတာကိုပင် နှုတ်ခူးတင်ရဦးမည်။ တီချယ် ပုစ္ဆာကို ဆက်ရှင်းနေမှ စိုးရသူ

သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

(၈) ယောက်တစ်အုပ်စု Practical လုပ်တော့ သူနှင့်မှိုင်းက တစ်ဖွဲ့တည်းကျသည်။ ဒီ Practical ချိန်ကို သူက ပြန်ထားခြင်းနဲ့ ယောင်ဝါးဝါး ဖြစ်နေသည်။

မှိုင်းတို့လုပ်တာကိုပဲ လိုက်ကြည့်၊ သူတို့တွက်ထားသည့် အဖြေကိုပဲ လိုက်ကူးနှင့် Practical ချိန်ပြီးသွားသည်။ အခန်းထဲမှာ ကျောင်းသူကျောင်းသား တရုန်းရုန်း ထွက်ကြသည်။

အခန်းပြင်သို့ရောက်တော့...

“မှိုင်း”

ရှေ့တွင်သွားနေသော မှိုင်းသည် သူ့ခေါ်သံကြားတော့ ခြေလှမ်း ရပ်တန့်သွားသည်။ မှိုင်း၏ဘေးတွင်ရှိသော လင်းလက်က သူ့ကို လှည့်ကြည့်သော်လည်း မှိုင်းက သူ့ကို မကြည့်။ မျက်နှာ ခပ်လွဲလွဲပြုရင်း ငြိမ်နေတာမို့...

“ကျေးဇူးတင်တယ်နော်”

“မလိုပါဘူး...ကျေးဇူးတင်ခံချင်လို့ ကူညီတာမှ မဟုတ် တာ။ ကိုယ့်မေရာတူ အတန်းတူအချင်းချင်းမို့ ပြောရမယ့်ဝတ္တရား ရှိလို့ ပြောတာပဲ။ ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး”

သူပြောခဲ့သောစကားတွေဖြစ်ပေမယ့် ထိုစကားလုံးတွေနှင့် သူ့ကို ပြန်ပစ်ပေါက်ခဲ့သောအခါ သူ့ရင်ထဲတွင် အောင့်တက်သွား ရသည်။ မှိုင်းနှင့်လင်းလက်က သူ့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ကျောခိုင်း ထွက်ခွာသွားသည်။

သူ့ရဲ့စကားတွေကို မှိုင်း တော်တော်ခံစားခဲ့ရလေသလား။

အခန်း ၂၃

“မခံစားရပါဘူးလို့ ငါပြောရင် လိမ်ရာကျမှာပေါ့
တင်းလက်ရယ်...ဒါပေမဲ့...ငါ...ငါ”

စိုးနှင့်သွားသော မှိုင်းရဲ့စကားသံတို့က လည်ချောင်းဝတွင်
ဆောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ဖုန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်ချောင်းတို့မှာ တင်းကျပ်နေ
သည်။

ကိုယ်သဘောကျသောသူက ကိုယ်မဟုတ်သော မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို ဖွင့်ပြောထားသည်ဆိုတဲ့စကားကို နားနဲ့ဆတ်ဆတ်
ကြားလိုက်ရသောအခါ ရှောင်ရသွားသလို ခံစားရလေသည်။

ဒီလိုတွေ ဖြစ်လာနိုင်တာသိပေမယ့် တကယ်ဖြစ်လာလိမ့်မည်
ဟု မထင်ခဲ့တာ မှိုင်းရဲ့ အားနည်းချက်လား။ အားသာချက်က
တာလဲ။ ကြိုသိနေသော်လည်း မှိုင်းမှာ ဘာလုပ်ခွင့်ရှိမည်နည်း။

သူနှင့်၊ ကိုယ်နှင့် ခင်မင်ခွင့်ကို စည်းခြားချင်ခဲ့သည့် သူက အဲဒီလို တားဆီးပိုင်ခွင့် အရေးပေးမည်ဆိုတာ ဪ...အိပ်မက် ထဲတောင် ထည့်မမက်ဝံ့သည့်ကိစ္စပဲလေ။

“နင့်ကို ငါ အစကတည်းက အဲဒါတွေ ကြိုမြင်လို့ စိုးရသနဲ့ မပတ်သက်ဖို့ တားခဲ့တာပေါ့ မှိုင်းရယ်...ကျောင်းမှာကတည်းက သူတို့တွေက နာမည်ထွက်နေကြတာ။ စိုးရသူနဲ့လား...နေပြည်နဲ့ လားဆိုတာ မသိကွဲခဲ့တာ။ ခုလည်း ဘယ်သူဘယ်ဝါနဲ့ ကြိုက်သွား တယ်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကြားရတာတော့ နွေးနွေးထွေးကို စိုးရသူကော နေပြည်ပါ နှစ်ယောက်စလုံး ဖွင့်ပြောထားကြတာတဲ့။ ငါ သိတာတော့ ကြာပြီ။ ဒါပေမဲ့ စာမေးပွဲဖြေခါနီးပြောရင် နင် စိတ်လေမှာစိုးလို့ ငါ ဖွင့်မပြောခဲ့တာ”

“.....”
“ဟယ်လို...မှိုင်း”
“.....”

“ဟယ်လို...မှိုင်း...ငါပြောတာ နင် ကြားလား။ ဟယ်လို”
“လင်းလက်...ငါ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်နော်”
“ဘာလို့လဲ...နင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးသွားတာလား”

လင်းလက်၏လေသံမှာ မှိုင်း စိတ်ဆိုးသွားမှာစိုးသည့်လေသံ နှင့် အမောတကော မေးလေသည်။ သူမ လင်းလက်ကို ဘာကြောင့် စိတ်ဆိုးရမည်နည်း။ လင်းလက်က သူငယ်ချင်းကောင်းပီသစွာ စာမေးပွဲကာလတုန်းက မပြောခဲ့တာတောင် ကျေးဇူးတင်ရဦးမည်။ ထိုတုန်းကပြောခဲ့လျှင် လင်းလက်ပြောသကဲ့သို့ပင် မှိုင်း စာမေးပွဲကို ဘယ်ကောင်းစွာ ဖြေနိုင်ခဲ့ပါ့မလဲ။

မှိုင်း ပါးပြင်ပေါ် စီးကျနေသော မျက်ရည်ပါးပါးကို

လက်ချောင်းတွေနှင့် ဖွဖွတို့သုတ်ရင်း...

“နင့်ကို ငါ ဘာလို့စိတ်ဆိုးရမှာလဲ လင်းလက်ရယ်။ ခုလို ပြောပြပေးတာတောင် ငါ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ။ ငါ့ကို လာမပတ် သက်ပါနဲ့လို့ တားမြစ်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘာမှမျှော်လင့်ခွင့် မရှိဘူးဆိုတာ အစကတည်းက ငါ သိခဲ့သင့်တာ”

“.....”

“အင်းပါ...ခုကလည်း ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရလို့ ငါ ရောခံရသွားတာပါ။ တက္ကသိုလ်ရောက်မှတော့ အချစ်နဲ့တွေ့လို့ စာမေးပွဲကျရတယ်ဆိုတာ မှန်ပြာရီမှိုင်းဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ မရှိ ခေရပါဘူး”

“.....”

“အင်း...အင်း...ဒါပဲနော်၊ ငါ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”
ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်ပြောပြီး လင်းလက်ဘက်က စကားသံ ထွက်မလာခင် မှိုင်း ဖုန်းကို ပိတ်လိုက်သည်။ မျက်ရည်ကျတာ လင်းလက် မသိအောင် ထိန်းထားခဲ့ရသည်။

ဖုန်းချလိုက်သောအခါ ထိုမျက်ရည်များသည် လွှတ်လပ်ခွင့် ရရှိသွားကြသည်။ ပါးပြင်ထက် အလှအယက် ပြိုင်ဆင်းလာသော မျက်ရည်များကို မှိုင်း ဖယ်ရှားဖို့ သတိမရတော့ပေ။

ခေါင်းအုံးပေါ် တစောင်းလေးလှဲချပြီး တစ်ခွက်ခွက် ငိုလိုက် မိသည်။

မှိုင်းရဲ့ဘဝမှာ အချစ်ကို စောစီးစွာ တွေ့ခွင့်ရလိမ့်မည်ဟု ဘယ်တော့မှ မစဉ်းစားခဲ့ဖူးပေ။ မှိုင်း၏ရည်မှန်းချက် အနာဂတ် ယန်းတိုင်တွင်လည်း အချစ်နှင့်ပတ်သက်၍ ယောင်လို့တောင် စိတ်ကူး မယဉ်ခဲ့ပေ။

အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဂုဏ်သတ္တိရှိသလဲ၊ ဘယ်လိုစွမ်းပကား ရှိသလဲဆိုတာ မသင်ယူ၊ မလေ့လာရသေးခင် ချစ်ခြင်းမြှားသည် မှိုင်း၏နည်းသားတွင် ထုတ်ချင်းပေါက် လာခိုက်နှင့်နေပြီ ဖြစ်သည်။

စည်းစိမ်ဥစ္စာပေါ် တည်မှီပြီးဖြစ်လာတဲ့ အချစ်လည်းမဟုတ်၊ ရုပ်ရည်ရူပကာပေါ်တွင် တည်မှီ၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော အချစ်လည်း မဟုတ်သောကြောင့် မှိုင်း၏အချစ်သည် မှတ်ကျောက်တင်ခံနိုင်ပါ သည်။

ဒုတိယနှစ်၊ တတိယနှစ်...တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကုန်ဆုံးလာခဲ့ ချိန် သူ့စကားအတိုင်း သူနှင့်ပတ်သက်ဖို့ မှိုင်း မကြိုးစားခဲ့ပါ။ သူ မကြိုက်၍ သူ့ကို လမ်းမှာတွေ့ရင်တောင် မှိုင်း မသိသလို နေခဲ့ပါ သည်။

ဒါပေမဲ့ ဝေးကွာခြင်းတွေ ဤမျှစောလျှင်စွာ ကျရောက်လိမ့် မည်ဟု မှိုင်း အိပ်မက်သော်မှ မမက်ခဲ့ပေ။

မှိုင်းရဲ့အချစ်က ရယူခြင်းကင်းခဲ့ပါတယ် စိုးရရယ်။

“မှိုင်း”

“.....”

ကျောနောက်တွင် ထွက်လာသော မမနှိုင်း၏ခေါ်သံကြောင့် မှိုင်း၏ကိုယ်လေး ဆတ်ခနဲ တုန်သွားသည်။ မမနှိုင်း မှိုင်းရှေ့သို့ ရောက်မလာခင် မျက်နှာကို တဘက်စနှင့် ဖြစ်သလို ခပ်သွက်သွက် ပွတ်လိုက်သည်။

အစ်မတွေရဲ့ဇီဝမှာ မှိုင်းသည် အချစ်အတွက် ပူလောင် သောကရောက်နေရသည့် အပူသယ် ဖြစ်မနေစေရ။

“မှိုင်း...အိပ်နေတာလား”

“ရှင်...ဟင့်အင်း...မအိပ်ပါဘူး...မမနှိုင်း၊ မှိုင်း မျက်လုံး

ညောင်းလို့ ခဏမှိန်းနေတာပါ။”

အချစ်ကြောင့် မုသားစကားတွေလည်း မှိုင်း ပြောတတ်နေပါ ြစ်။ ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ချွတ်ထားသော မျက်မှန်ကို လှမ်းယူ တပ်ဆင်ပြီးမှ မမနှိုင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

ခေါင်းတွင် ရွှပ်ပွနေသော ဆံနွယ်များကို လက်နှင့် ဖြစ်သလို သပ်ရင်း...

“မမနှိုင်း...ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

“ဖိတ်စာအပ်ထားတာ ရပြီတဲ့...ဖုန်းဆက်လာလို့ မမလတ်နဲ့ အဖော်လိုက်ခဲ့ပါဦး”

“ဟင်...ကိုကိုဦးက မရှိဘူးလား။ ဟိုနေ့က မမနှိုင်း ခန်းဆက်တော့ ကိုကိုဦး လိုက်မှာဆို...မမနှိုင်းတို့ကြားထဲမှာ မှိုင်းက ဘန်လန်ကန်လန်နဲ့ မလိုက်ချင်ပါဘူး”

နဂိုကတည်းကမှ အပြင်သို့ မထွက်ချင်သော မှိုင်းအတွက် အကြောင်းပြချက်ကောင်းရသွားသည်။

“ကိုဦးလည်း ပါမှာလေ...ဒါပေမဲ့ မှိုင်းအတွက် ဝတ်စုံချုပ်ဖို့ ကိုယ်တိုင် အပ်ရဦးမယ်လေ။ ညည်းလေးပဲ ဟိုရက်ရွှေ၊ ဒီရက်ရွှေ နဲ့”

“ဟင်...မမနှိုင်းက သတိုးသမီးပဲဟာ...အဓိကက မမနှိုင်း လှနေဖို့က အဓိကပဲ”

“တော်ပြီ...စကားမများနဲ့၊ အဝတ်အစားလဲပြီး ထွက်ခဲ့ တော့...ခဏနေ ကိုကိုဦး လာတော့မယ်။ မြန်မြန်လုပ်နော်”

“မမနှိုင်းကလည်း အလုပ်သိပ်ရှုပ်တာပဲ”

“ဘာ”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

မမလှိုင်နှင့်စာလျှင် ဒေါသထွက်လွယ်သော မမနှိုင်းကြောင့် မှိုင်း ဘာမှအတွန့်မတက်ရချေ။

မမနှိုင်း၏ချစ်သူ ကိုကိုဦးမှာ မမနှိုင်းနှင့် ကျောင်းနောက် သူငယ်ချင်းများဖြစ်သော်လည်း ဒီမှာတုန်းက သမီးရည်းစားများ ဖြစ်မသွားကြပါ။

စင်္ကာပူမှာ အလုပ်အတူတူလုပ်ကြရင်း ချစ်သူတွေဖြစ်သွား ခြင်းကြောင့် စင်္ကာပူဖူးစာဟု စနောက်ကြသည်။ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ အတွက် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ခဏပြန်ရောက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒီမှာ မင်္ဂလာဆောင်ပြီးလျှင် ဟိုမှာ ထပ်ပြီးဧည့်ခံပွဲတစ်ခု ထပ်လုပ်ကြမည်။ ထိုပွဲကိုတော့ မမနှိုင်းတို့အလုပ်က မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းများနှင့် ခပ်သေးသေးပဲလုပ်မှာမို့ လူကြီးမိဘတွေတော့ မလိုက်သွားကြပါ။

မမလှိုင်နှင့်မှိုင်းတော့ လိုက်ရဖို့သေချာသည်။

“လှိုင်...ခဏလာဦး”

“ဘာလဲ”

မှိုင်းကို အဝတ်အစားလဲပြီး ဆင်းလာခဲ့ဖို့ပြောကာ မှိုင်း အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဖိတ်ရမည့်လူစာရင်း ရေးနေသော လှိုင်ကို ခေါ်လိုက်သည်။ မှိုင်းက မျက်မှန်ကိုချွတ်ကာ လှမ်းကြည့်သည်။

မှိုင်း...လှိုင်ဘေးတွင် သွားထိုင်သည်။ လှိုင်နှင့်မှိုင်းက အသက်သိပ်မကွာသဖြင့် နင်နဲ့ငါ ပြောတတ်သည်။ မှိုင်းနှင့်စာလျှင် လှိုင်နှင့်မှိုင်းသည် တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက် ညီအစ်မများ ဖြစ်ခဲ့ ကြသည်ဆိုလျှင်လည်း မမှားချေ။

“ဘာလဲ...ဘာတွေလိုလိုလဲ”

“ဘာမှမလိုပါဘူး...မေးစရာရှိလို့”

“အင်း...မေးလေ”

အပေါ်ထပ်ကနေ မှိုင်း ဆင်းမလာသေးသောကြောင့်...

“မှိုင်းမှာ ချစ်သူတွေဘာတွေ ရှိနေသလား”

“ဟင်...မကြားမိပါဘူး...ဒါပေမဲ့”

မရှိပါဘူးဆိုပြီး ဒါပေမဲ့ခံတော့ မှိုင်း မျက်မှောင်ကုတ်ကာ...

“ဘာဒါပေမဲ့လဲ...”

“လင်းလက်ကိုတော့ တီးတိုးမေးမိတယ်ဟ...သူ သဘော ကျနေတဲ့ ကောင်လေးတော့ ရှိနေပုံရတယ်။ ဒါပေမဲ့”

“ရပြီ”

စကားပြောစရာရှိတာကို မပြောဘဲ ဒါပေမဲ့ခံနေခြင်းကြောင့် ကော မှိုင်း အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာခြင်းကြောင့်မှိုင်း မှိုင်း...လှိုင် ကို လက်ကာပြလိုက်သည်။

အဖြူရောင်ပေါ်တွင် အနက်ရောင်စပေါ့ပြောက်သေးသေး လေးများပါသည့် လက်ဖောင်းဂါဝန် ဝတ်ဆင်ထားသော မှိုင်းသည် ယခင် (၂)နှစ်ကထက် အတော်အတန် ထွားကြိုင်းလာတာတော့ အမှန်။

ယခင်ကထက်လစာလျှင် အလှပန်းများ ပို၍ဝေဆာပွင့်လန်း လာသည်ဟု ဆိုရပြီ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တွင် ရှိသင့်ရှိထိုက် သော အဝန်းအဝိုက်များဖြင့် ပြည့်စုံစပြုပြီဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း...

အခန်း ၂၂၂

ရုံးပိတ်ရက်ဆိုလျှင် မေမေ့ကို ဈေးသို့ လိုက်ပို့ပေးရတတ်သည်။ ယခုလည်း မေမေ ဈေးဝယ်ရာသို့ လိုက်ပို့ချိန် ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသောအရိပ်ကြောင့်...

“ဟင်”

“သား...ဘာလဲ”

“သားသူငယ်ချင်းနဲ့ တွေ့လို့ မေမေ ခဏသွားဦးမယ်။ မေမေ ဟိုကုန်စုံဆိုင်မှာ ရှိနေမယ်လား။ သား...အဲဒီကို လာခဲ့မယ်နော်”

“မအေကို ဈေးထဲ ခဏတစ်ဖြုတ် လိုက်ပို့တယ်။ အဖော်က တန်းတွေတော့တာပဲလား။ ကြာမနေနဲ့...မြန်မြန်လာနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့...မေမေ”

မေမေ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြပြီး စိုးရသူ ခပ်သွက်သွက် ဈေးအပြင်သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

အဖြူရောင် Mark (II) ကားလေး၏ ဧတီယာရင်၏နောက်တွင် မှန်ပြာရှိမှိုင်း ထိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူမက မည်သူ့ကိုမှ မကြည့်။ ခေါင်းငုံ့၍ ဖုန်းပွတ်နေပုံရသည်။

ကျောင်ကျွန်း အမြဲတမ်း ဆိုင်ကယ်နှင့်တွေ့ရတတ်သော မှိုင်းကို ကားမောင်းတတ်လိမ့်မည်ဟု သူ တစ်ခါမှ မတွေးခဲ့မိပေ။

သူမကို ဘတ်စကတ်ဘော သင်ပေးခဲ့တဲ့တစ်လျှောက်လုံးတွင်လည်း သူ သူမအိမ်သို့ တစ်ခါမှ မရောက်ခဲ့ဖူးပေ။ သူမ၏ မိဘတွေ ဘယ်သူလဲ၊ သူမ၏မိဘတွေက ဘာအလုပ်လုပ်သလဲဆိုတာ သူ တစ်ခါမှ မေးလည်းမမေးခဲ့။ မေးဖို့လည်း သတိမရခဲ့ပေ။

အမြဲတမ်း ဖိုသီဖတ်သီနေတတ်သော သူမသည် သူတို့အားလုံးအတွက် ဟားစရာသာဖြစ်သည်။ ဒုတိယနှစ်တွင် သူမ၏ ဟန်ပန်အနည်းငယ် ပြောင်းလာသည်။

ယခင်တုန်းကလို အချိုးမပြေသော ဝတ်စားဆင်ယင်မှု၊ အဆီအငေါ့မတည့်သော ဟန်ပန်တို့ မရှိတော့ပေ။

နောက်ပိုင်း လေ့ကျင့်ခန်းနှင့် အားကစားပုံမှန်လုပ်လာ၍လားမသိ၊ ‘အသေးလေး’ ဟု နေပြည့် နာမည်တပ်ခဲ့သော သူမသည် အသေးလေး မဟုတ်တော့ပေ။

အရပ်ကလေး အနည်းငယ် ထပ်ထွက်လာပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်တွင် ရှိသင့်ရှိထိုက်သောအရာများ ရှိလာခဲ့သည်။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ထိုခန္ဓာကိုယ်ပေါ်လွင်သော အဝတ်အစားများကို သူမ ဘယ်တော့မှ မဝတ်တတ်ပေ။ တစ်ခါတလေ ဝမ်းဆက်တွေ ဝတ်တတ်သော်လည်း ထိုဝမ်းဆက်မှာ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ဖစ်ဖြစ်နေသော ဝမ်းဆက်မဟုတ်။ ပွပုရွရွ ရျှပ်ထားသောဝမ်းဆက်ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ ခြေဖျားတွင် ပုံကျနေသော

စတိုင်လ်ဘောင်းဘီများ ဝတ်ဆင်တတ်သည်။ ထိုဘောင်းဘီမျိုးတော့ သူမ၌ ရောင်စုံရှိပုံရသည်။

ဒုတိယနှစ်ကာလတွင် သူက ပြုံးပြရွှံ့မှ သူမက ပြန်ပြုံးပြတတ်ပြီး သူနှုတ်မဆက်လျှင် သူမဘက်က ဘယ်တော့မှ စတင်နှုတ်ဆက်တတ်ခြင်း မရှိ။ သူ့ရဲ့စကားတစ်ခွန်းကို အသေမှတ်ထားသော သူမကို လေးစားတယ်ဟု ဂုဏ်ပြုပေးရမလားဟု စိတ်အချဉ်ပေါက်သွားသည်။

သူမသည် အတေးအမှတ်ကြီးသူတစ်ယောက် ဟုတ်မဟုတ် မသိရပေမယ့် မှတ်ချင်သည့်အရာကိုတော့ မှတ်ထား၊ တေးထားတတ်ပုံရသည်။

ဘာလေးမှန်းမသိ...

တတိယနှစ်တွင် သူမသည် အပေါင်းအသင်းများလာသည်။ ယခင်တုန်းကလို ရွံ့တွန့်တွန့် အမူအရာများ ရှိလာသည်။ အတန်းတွေသာ ကြီးလာသည်။ သူနှင့် သူမ၏ဆက်ဆံရေးမှာ မပြောင်းလဲခဲ့ပေ။

ဒါကိုပဲ သူ အလိုမကျ ဖြစ်မိသည်။ ထိုစဉ်တုန်းက သူပြောခဲ့သည့်စကားများကို သူမစိတ်ထဲ မေ့ပျောက်မှုမရှိလေလေ သူ့ကိုယ်သူ ရှက်ရွံ့လေလေ ဖြစ်သည်။

“ဟင်”

သွားနှုတ်ဆက်ရကောင်းနိုးနိုး၊ မနှုတ်ဆက်ရကောင်းနိုးနိုးရှိနေစဉ် ကားဘေးထွင် ရပ်လိုက်သောလူတစ်ယောက်ကြောင့် ဖိုးရသူ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ဒီလူနှင့် သူမကို သူ တွဲတွေ့နေတာ နှစ်ခါ၊ သုံးခါခန့် ရှိမည်ဟုတ်တယ်...

စာမေးပွဲဖြေတုန်းက ဒီလူ သူမကို အပို့အကြိုလုပ်ပေးခဲ့တာ

(၂)ခါလား မသိ။ သူ တွေ့ခဲ့သည်။

ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် စကားပြောနေခြင်းကြောင့်မို့ သာမန်ပြုံးပြနှုတ်ဆက်ရုံ ခင်တာမျိုး မဖြစ်နိုင်ပေ။

ဟော...

လူကြီးသည် ကားတံခါးဝတွင် လက်တင်၍ ကားထဲသို့ ကြည့်သည်။ သူမက ဖုန်းကိုပြုပြီး (၂)ယောက်သား သဘောကျစွာ ယယ်နေကြသည်။

နောက်တော့ လူကြီးသည် သူမခေါင်းက ဆံပင်တွေကို လက်နှင့်ဖွပြီး ကိုယ်ကို မတ်လိုက်သည်။

အသက် (၂၀)ကျော် (၃၀) ကြားအရွယ်လူကြီး ဖြစ်သည်။ ခုပ်ရည်က အတင့်အသင့်ပင်။

နောက်တော့ ဘာစိတ်ကူးပေါက်သွားသလဲ မသိ။ လူကြီးသည် ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ သူမကို ကားပေါ်မှ ဆင်းစေသည်။ သူမသည် ခေါင်းတခါခါဖြစ်နေသော်လည်း လူကြီးနောက် လိုက်သွားသည်။

သူမရဲ့ရည်းစားလား။ သူမ ရည်းစားရသွားပြီလား။ ဟေ့ကောင်... ဖိုးရသူ မှန်ပြာရီမှိုင်း ရည်းစားရခြင်း၊ မရခြင်းက မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ။

တကယ်တမ်း မင်းတွေးရမှာ မင်း ပရိုပိုစ်လုပ်ထားတဲ့ နွေးနွေးထွေးအကြောင်း တွေးရမှာမဟုတ်လား။

လက်ထဲတွင်ကိုင်ထားသော ဖုန်းတုန်ခါအားကြောင့် ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ မေမေဆီက ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကြာနေလို့ ဝေမမေ ဖုန်းဆက်ခေါ်ခြင်း ဖြစ်မည်။

“မေမေ... သား ခုဆင်းလာပြီ... ခုလာပြီနော်”

မိုင်းတို့နှစ်ယောက် ဘယ်ကိုသွားသလဲ မတွေးရဲတော့ဘဲ မေမေရှိရာ ဈေးထဲသို့ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ခဲ့သည်။

သို့သော်...

ကံကြမ္မာသည် သူ့ကို မျက်နှာသာပေးခဲ့တာလား၊ မျက်နှာသာ မပေးခဲ့တာလား...သူ မစဉ်းစားတတ်တော့ပေ။

“ဆရာမ”

“ဟင်...ဪ...သမီး...နှိုင်း...ဟုတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့...ဆရာမ...သမီး နှိုင်းပါ”

ဈေးထဲတစ်နေရာတွင် မေမေကို နှုတ်ဆက်လိုက်သော အမေ့သမီးကြောင့် သူတို့သားအမိနှစ်ယောက် ဆက်မလှမ်းဖြစ်တော့ဘဲ အမျိုးသမီးမှာ အသာညီသော်လည်း ခပ်ထွားထွား၊ ခပ်လှလှ အရပ်မြင့်မြင့် ဖြစ်သည်။ ဘာလောက်စံအင်္ကျီ အဖြူရောင်လှလှ မိနီစကတ် အနက်ရောင်ဖြင့် တွဲဝတ်ထားသည်။

ပန်းကျော်သော ဆံနွယ်တွေက ရွှေအိုရောင်ကောက်ကောက် ဖြစ်သည်။

“ကြည့်စမ်း...နှိုင်းရယ်...လှလာလိုက်တာ၊ ရုပ်တော်မမှတ်မိတော့ဘူး။ ခု ဘယ်မှာလုပ်နေတာလဲ။ မတွေ့ရတာတော့ ကြာလှပြီနော်။ အိမ်ထောင်ကော ကျနေပြီလား”

မေမေတပည့်ဟောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပုံရသည်။ အမျိုးသမီးသည် သွက်လက်ထက်မြက်သောသူ ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးက တစ်နေရာသို့ ရှာဟန်ပြုနေရင်းကနေ...

“နှိုင်း စင်္ကာပူမှာ အလုပ်ဝင်နေတာ ကြာပြီ...ဆရာမ မင်္ဂလာပွဲအတွက် ပြန်လာတာ။ အတော်ပဲ ဆရာမကို လာဖိတ်မယ်နော်။ ဆရာမ အရင်အိမ်မှာပဲနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်...အရင်အိမ်မှာပဲလေ။ လာရမှာပေါ့...ကိုယ့်တပည့်အရင်းကြီးပဲ”

“ဪ...အတော်ပဲ၊ ဆရာမကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ဟိုမှာလာနေတဲ့ တစ်ယောက်က နှိုင်းနဲ့ လက်ထပ်မယ့်သူလေ။ ကိုဦးဒီမှာ နှိုင်းရဲ့ဆရာမနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့”

“ဟင်”

“အို...”

နှိုင်း ညွှန်ပြရာဆီသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ သူနှင့်မိုင်းအကြည့်ချင်းဆုံပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အံ့ဩစွာ ကြည့်မိကြသည်။ ဘာစကားမှ မပြောကြပေ။

“ဟင်...မိုင်းက နှိုင်းရဲ့ညီမလေးလား”

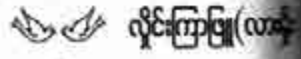
မေမေက နှိုင်းဘေးတွင် ရပ်နေသော အမျိုးသားကို ပြုံးပြရင်း မိုင်းကိုမြင်တော့ အံ့ဩစွာ မေးလေသည်။ မေမေ အံ့ဩသလို သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အံ့ဩရပါသည်။ နှိုင်းနှင့်မိုင်းဆိုတာ အမည်သာ ဆင်တူသည်။ လူတွေကဖြင့် တခြားစီ။

နှိုင်းက ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ ညိုညိုစိုစို။ မိုင်းက ဖြူဖြူသေးသေး၊ ခပ်သွယ်သွယ်နှင့် နေပြည့် နာမည်ပြောင်ပေးထားသော အသေးလေး။

“ဟုတ်တယ်...ဆရာမ၊ ညီမလေးလေ...အတော်ပဲ၊ ညီမလေးကို အပ်ပါတယ် ဆရာမရယ်။ သူကလေ လူလည်း ကြောက်တတ်၊ စာမေးရမှာလည်း ကြောက်နဲ့ ကြည့်ပေးပါဦးနော်”

“မိုင်းက တော်ပါတယ်...နှိုင်းရဲ့။ စိတ်ချ...မင်္ဂလာပွဲကို ဆရာမ လာဖြစ်အောင်လာခဲ့ပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်နော်...ဆရာမ”

“သွားပြီ...နှိုင်းရေ”

နှစ်ဖွဲ့ ဆန်ကျင်ရာ ဦးတည်ဘက်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ သူနှင့်မှိုင်းကတော့ အံ့သြသည့်အချိန် အကြည့်ချင်ဆုံလိုက်သည်။ အပ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမဆိုမိကြပေ။

စောစောတုန်းကတော့ သူ့ခဲအိုတော်ကြီးနှင့် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ဖြစ်နေသည်။ သူမက သူနှင့်တွေ့တော့ သံပတ်ပေးထားသော စက်ရုပ်လိုဖြစ်နေပုံက တိတ်ဆိတ်လွန်းသည်။

သူမဘက်က နေကောင်းလား၊ စားပြီးပြီလား၊ ကျောင်းပိတ်တော့ ဘာတွေလုပ်နေလဲဟု မပြောလို့ မရဘူးလား။

စိုးရသူ ဘာရယ်မဟုတ်... အလိုမကျစွာ ထိုသို့ တွေးလိုက်တာက ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ ပြောင်းလဲချိန်တန်နေတာက သူလား၊ ကိုယ်လား မသဲကွဲပေ။

အနံ့ | R |

မမနှိုင်း၏ မင်္ဂလာပွဲကို မိုတယ်တွင် ခံခဲ့ညားညား ပြုလုပ်ပါသည်။ နှစ်ဖက်အသိုင်းအဝိုင်းက အချမ်းအသာကြီးမဟုတ်သော်လည်း ပညာတတ်အသိုင်းအဝိုင်းများထဲက ဖြစ်သည်။

စက်ပူရောက်လျှင် ဧည့်ခံပွဲကို အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနှင့် ပြန်ကျင်းပမည့် မမနှိုင်းက ဒီမှာတော့ ရွှေအိုရောင် ထိုင်မသိမ်းဝတ်စုံနှင့် လှပကျက်သရေ ရှိသည်။

တစ်ခါမှ ပြင်ဆင်ခြယ်သန့်ဖူးခြင်းမရှိသော မှိုင်းမှာလည်း မမနှိုင်းတို့ ချုပ်ပေးထားသည့် ချိတ်ဝမ်းဆက်နှင့် အနေခက်နေရသည်။ ဆံထုံးတွေ၊ မိတ်ကပ်တွေ၊ ချိတ်ဝမ်းဆက်တွေနှင့်မို့ ရုပ်ပြောင်းလဲနေ၍ လင်းလက်ကတောင်...

“အမယ်...မိန်းမ...ပြင်ထားတာ လန်ထွက်နေပါလား”

“အမလေးတော်...မလန်ထွက်ရပါဘူးဟယ်...ငါ့မှာ ဒါတွေနဲ့ ဘယ်လောက်ထိ အနေခက်လဲ...နင် သိလား”

“ငါ ဘယ်သိပါ့မလဲ။ ငါ့အစ်မမှ မင်္ဂလာမဆောင်သေးတာ”

“ကောင်မစုတ်”

နောက်တောက်တောက် ပြောနေသော လင်းလက်ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

ခန်းမထဲတွင် ဧည့်သည်တော်အပေါင်းက ထင်ထားတာထက် ပိုလာကြသဖြင့် လွန်စွာ စည်ကားနေလေသည်။

ခန်းမ၏ရှေ့ဘက်တွင် ငှားထားသော မြန်မာသံတူရိယာသိုင်း အဖွဲ့မှလည်း မင်္ဂလာပွဲကို ချီးမြှင့်သည့်တေးသီချင်းများကို သီကျုံးနေလေသည်။

ဒီထဲတွင် ဘယ်တော့မှမရိုးဘဲ ဘယ်ချိန်နားထောင်ထောင် နားထောင်လို့ကောင်းသည့် သီချင်းကတော့ ‘နှစ်ကိုယ်တူချစ်သမျှ’ ဆိုသည့်သီချင်းလေးပဲ ဖြစ်သည်။

သီဆိုသော အတွဲမှာလည်း အသံကောင်းကောင်းနှင့် လိုက်ဖက်ညီစွာ ဆိုနေခြင်းကြောင့် ကြားနေရသူအပေါင်းကို နားဝင်ပီယံ ရှိစေလေသည်။

တချို့သော မင်္ဂလာပွဲများတွင် မင်္ဂလာသီချင်းများ ဖွင့်တတ်ကြသော်လည်း တချို့သော မင်္ဂလာပွဲများတွင်မူ တစ်ခါတလေ ခေတ်ပေါ်သီချင်းများ ဖွင့်ကြသည်။ ဆိုတတ်ကြသည်။

အမှန်စင်စစ်ဆိုရပါမူ သူများ၏မင်္ဂလာပွဲတွင် လာရောက်ချီးမြှင့်သောပွဲဖြစ်သဖြင့် မင်္ဂလာရှိသော မင်္ဂလာသီချင်းကိုသာ သီဆိုသင့်ပါသည်။ တချို့က အကွဲအပြဲ သီချင်းဆိုသည်။ တချို့က အလွမ်းအဆွေးသီချင်း ဆိုသည်။ ထိုသို့ မဖြစ်သင့်ဟု မှိုင်းတော့

...အချစ်သည် သွေးဆောင်ပြားယောင်းတတ်သည်

အင်ပါသည်။ ကြားရသူအပေါင်းကိုလည်း နားဝင်ပီယံ မရှိစေပါ။

“နင် ငါ့ကို အားမနာနဲ့နော်”

“ဟင်...ဘာလို့လဲ မိန်းမရဲ့”

“ဪ...မဟုတ်ဘူးလေ၊ ငါက ဧည့်သည်မှ မဟုတ်တာ။

ငါ့ကို တကူးတက ဧည့်ခံမနေနဲ့။ တခြားလူတွေကို လိုက်ပြီးဧည့်ခံ ပြောတာ”

“ဟင်...နင်ကလည်း ဧည့်ခံတဲ့အလုပ် မကြီးတို့...မမမှိုင်း

နဲ့ခံတဲ့ လုပ်မှာပေါ့။ လူကြီးတွေ လုပ်ပဲစေလေ။ အဲဒါတွေ ငါ

တွေမ်းကျင်တာ နင်လည်း သိရဲ့သားနဲ့။ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

“အင်းပါ...ဘာမှမဖြစ်ရင် ပြီးတာပါပဲ”

“ရေခဲမုန့် ထပ်ယူဦးမလား”

“နေ...နေပါစေ...ရပြီ၊ ခုတောင် နှစ်ခွက်စားထားပြီးပြီ။

အဲဒါနီးမှ နှစ်ခွက်လောက် ထပ်တီးပစ်ရမယ်...ဟီး...ဟီး”

ခုထက်ထိ အစားအသောက်မက်သော လင်းလက်ကြောင့်

ယောက်သား ကျိတ်ရယ်လိုက်သည်။ လင်းလက်သာမက မှိုင်း

လည်း ခုထက်ထိ မပြောင်းလဲသေးပေ။ နှစ်ယောက်သား ဆုံပြီ

ဆိုလျှင် ကလေးလိုလို၊ ခွေးလိုလိုနှင့် ဘယ်လိုမှ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်

ခြင်း မရှိကြသေးပေ။

“ဟင်”

“ဘာလဲ”

“ဟိုမှာ...တီချယ်မေသူဇော်...ဟမ်...တီချယ်နောက်မှာ

လည်း စိုးရသူပါလား။ နင် ဖိတ်ထားတာလား”

“မဟုတ်ဘူး...မမမှိုင်းက တီချယ်ရဲ့တပည့်ဟောင်းလေ။

အဲဒါ...ငါ သွားကြိုလိုက်ဦးမယ်နော်”

“အင်း...အင်း”

လင်းလက်ရဲ့အမေးကိုဖြေပြီး မှိုင်း တံခါးပေါက်ဝရှိရာသို့ ခပ်သွက်သွက် ထွက်ခဲ့သည်။ လူအရမ်းကျနေချိန်မို့ ကြိုဆိုရေးအဖွဲ့ များ လက်မလည်ပေ။

“တီချယ်”

“ဟော...မှိုင်း”

တီချယ်လက်ကို ကိုင်လိုက်စဉ် ကိုယ့်ဆီကျရောက်လာသော အကြည့်ကို မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး...

“တီချယ်...ဒီဘက်ကို ကြွပါရှင်”

“သမီးလည်း ပြင်ထားတာ ချစ်စရာလေးပါလား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...တီချယ်”

တီချယ်မေသူဇော်၏ ချီးကျူးစကားကြောင့် မှိုင်းမျက်နှာ နီရဲကာ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားသည်။

အဖြူဆွတ်ဆွတ်ပေါ်မှာ ငွေရောင်ချိတ်လိင်င်းသေးသေးလေး တွေပါသော ပိုးဝမ်းဆက်သည် မှိုင်း၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ အသား မကျသည်ကလွဲလျှင် အမြင်လှနေပါသည်။

“ဟော...မမသက်ပါလား”

“မေသူ...ဒီဝိုင်းမှာ ထိုင်လိုက်လေ၊ လာ...လာ”

တီချယ်ကို ဘယ်ဝိုင်းမှာ နေရာချပေးရမလဲ စဉ်းစားနေစဉ် ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှာ အန်တီကြီးတစ်ဦးက ထလာပြီး တီချယ်ကို လက်ဆွဲ ခေါ်သွားသ်။

မှိုင်းနှင့်စိုးရသူ နှစ်ယောက်တည်း ကြောင့်တောင်တောင် ဖြစ်သွားသည်။ နောက်ဆုံး လင်းလက်ရှိသောဝိုင်းတွင် သူ့ကို နေရာ ချပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး...

“စိုးရ...လာလေ”

“အင်း”

သူက မှိုင်းဘေးကနေ ခပ်မတ်မတ် လျှောက်လာသည်။ သူ့ အတွက်တော့ ဤသို့သော ဧည့်ခံပွဲများဆိုတာ ရိုးနေဟန်တူသည်။ မှိုင်းမှာ အနေခက်နေရသလောက် သူ့ပုံစံကတော့ ရှိုးတိုးရှန့်တန်း မဖြစ်ဘဲ သက်သောင့်သက်သာ။

Hair coat လိမ်းထားသော ဆံနွယ်များက ပြောင်လက်နေ ကာ နောက်ဘက်သို့ လှန်ဖြိုးထားသည်။

စတစ်ကော်လံပါသည့် ရုပ်အင်္ကျီလက်စက ပန်းရောင်ဖျော တော့တော့ကို အနီရောင်ပေါ်မှာ အနက်ရောင်လိုင်းစင်းလေးများ ပါသော ပုဆိုးနှင့် တွဲဝတ်ထားသည်။

“ဪ...လင်းလက်”

သူက လင်းလက်ကိုမြင်တော့ လှမ်းနှုတ်ဆက်သည်။ လင်းလက်သည် သူ့ကို အံ့ဩသောအကြည့်နှင့်ကြည့်ပြီး စားလက်စ ရေခဲမုန့်ကို ဆက်စားရကောင်းနိုးနိုး၊ မစားရကောင်းနိုးနိုး ဖြစ်သွား သည်။

သူက ရှေ့တွင်ရောက်လာသော ရေခဲမုန့်ကို မခပ်စားသေးဘဲ “ရောက်နေတာ ကြာပြီလား...လင်းလက်”

“ကြာ...ကြာပြီ...ဟုတ်ပါရဲ့၊ ငါ ရောက်နေတာ တော်တော် ကြာနေပြီ မှိုင်းရေ...ငါ အင်္ဂလိပ်ကျူရှင်သွားရဦးမှာ မေ့နေတယ်။ ငါ ပြန်တော့မယ်”

“ဟာ...နင်ကလည်း ခွင့်ယူခဲ့ပါလို့ ငါ ပြောခဲ့တာကို... မပြန်ရပါဘူး”

သူလာမှ တမင်ရှောင်ထွက်သွားတာမျိုးကို မှိုင်း လက်မခံ

ချင်ပေ။ လင်းလက်ရှိနေလျှင် စကားနည်းနည်း ပြောဖြစ်ဦးမည်။ လင်းလက်သာမရှိလျှင် သူနှင့်မိုင်းကြားတွင် ပြောစရာစကားလုံးများ ပျောက်ရနေမှာ သေချာသည်။

ထို့အတွက်ကြောင့် မိုင်း အတင်းတားသော်လည်း လင်းလက်က မမိုင်းကို သွားနှုတ်ဆက်ပြီး ဇွတ်ထွက်သွားလေသည်။

နောက်ဆုံးသောဝိုင်းတွင် သူနှင့်မိုင်း နှစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်တော့သည်။ တေးဂီတတီးဝိုင်းတွင် ဖွင့်ထားသော နှစ်ကိုယ်တူ ချစ်သမျှသီချင်းက ပြောင်းသွားသည်။ နွဲယဉ်ဝင်း သီဆိုထားသည့် ယနေ့မှစ အနှစ်တစ်ရာတိုင်ကွယ်ဆိုတဲ့ သီချင်းလေးပြောင်းသွားသည်။

“ထပ်ယူဦးမလား”

“တော်ပြီ”

သူ ရေခဲမှုန့်ခပ်စားနေတာကိုပဲ ထိုင်ကြည့်နေကာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ဘာမှမပြောဖြစ်။ ရေခဲမှုန့်ကုန်သွားသဖြင့် မိုင်းမေးတော့ သူက ခေါင်းယမ်းပြသည်။

မျက်နှာကို ဟိုဟိုဒီဒီ လွှဲထားသော်လည်း စိတ်က သူ့ဆီ ရောက်နေသည်။ သူ့ကို မကြည့်သော်လည်း သူက မိုင်းကိုကြည့်နေတာ စိတ်မျက်စိထဲမှ မြင်နေသောအခါ ပါးပြင်တွင် ထူပူနီရဲသွားကုန်သည်။

“ပြောစရာ ဘာစကားမှမရှိဘူးလား”

“ဟင်”

“ဒီလိုပဲ ထိုင်နေမှာလားလို့...ကိုယ့်ကို မင်းမှာ ပြောစရာ ဘာစကားမှ မရှိဘူးလား။ ဒီတိုင်းပဲ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ထိုင်နေတော့မှာလားလို့ မေးတာ”

အံ့ဩစွာကြည့်နေသော မိုင်းကို သူက မကြည်သလိုကြည့်၍ ဆက်ဆက် ပြောလေသည်။ ထိုချိန်ထိ နဝေတိမ်တောင်ဖြစ်နေသော မိုင်းက သူ့ထံ မဝံ့မရဲ ကြည့်ကာ...

“စိုးရဲပဲ...မိုင်းကို လမ်းတွေ့ရင်တောင် မနှုတ်ဆက်ရဘူးဆို၊ စကားမပြောရဘူးဆို”

“အဲဒီစကားကို ခင်ဗျား တစ်သက်လုံး အသေမှတ်ပြီး ကျုပ်တို့ ဘယ်တော့မှ စကားမပြောတော့ဘူးလား”

“ဒါက...”

“ဒါကတွေ့...ဟိုဟာကတွေ့ လုပ်မနေနဲ့။ အဲဒီတုန်းက ဘာတွေပြောလိုက်မိမှန်း မသိတဲ့ ကိုယ့်စကားတွေအတွက် မင်းကို ဆောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟင်...ဒါ...ဒါဆိုရင် မိုင်း...မိုင်းက စိုးရကို ကျောင်းမှာ တွေ့ရင် ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်လို့ ရပြီလား...ဟင်”

“အင်း”

“လမ်းမှာကော”

“လမ်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျောင်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ခေါ်ပြောနှုတ်ဆက်လို့ရတယ်။ မိုင်းရဲ့ဖုန်းနံပါတ် ပေးလေ...သတိရ နဲ့ဖုန်းလှမ်းဆက်ရအောင်”

သူ ဖုန်းဖွင့်လိုက်တဲ့အချိန်အထိ မိုင်းမှာ မယုံမရဲဖြစ်နေဆဲ။ အိတ်ခေါ်ဘဲ ဝင်လာပြန်ပြီလား သူ။ မနှင်ဘဲ ဘယ်ချိန်ပြန်ထွက် သွားဦးမလဲဟင်...။

အခန်း ၂၄

“မယုံနိုင်စရာပဲ မှိုင်းရေ...ငါတော့လေ နားရှိလို့သာ ကြားရတယ်။ တကယ်ကြီးလား”

“ငါက လိမ်စရာလား လင်းလက်ရ၊ ပြီးတော့ ဒီလိုကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါ နင့်ကို ဘယ်တုန်းက လိမ်ညာပြောဖူးလို့လဲ”

“အစစ်အမှန်ဆိုရင်တော့ Congratulations သူငယ်ချင်းရေ”

“Congratulation လုပ်မနေနဲ့ လင်းလက်၊ ဒါက အဲဒီလောက်ထိ ပျော်ရမယ့်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ နာမိုရာ ရင်ခွင်မဲ့နေလို့ ခေတ္တလာနားခိုတယ်ပဲ ငါတော့ မှတ်ယူတယ်”

“ဟယ်...နင်ကလည်း အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့ဟာ။ စိုးရမှား အဲဒီလို အသုံးချချင်တဲ့ စိတ်ယုတ်မာမရှိတာ ငါ သိတယ်...မှိုင်းရဲ့ နေပြည့်နဲ့ယှဉ်ရင် စိုးရသူက သိပ်ပြီးသဘောထားပြည့်ဝတာ”

သတိ...အချစ်သည် သွေးဆောင်ပြားယောင်းတတ်သည် ၁၇၃

လင်းလက်က သူ့ဘက်က ကာပြောပေးနေသော်လည်း မှိုင်းကတော့ အရမ်းကြီး ဝမ်းမသာနိုင်ပါ။

ကိုယ်က သူ့ကို ချစ်ခင်မိသည်။ သူက ကိုယ်မဟုတ်တဲ့သူကို ချစ်ခင်နေသည်။ ကိုယ်မဟုတ်တဲ့ တစ်ပါးသောအမျိုးသမီးဆီက ခေတ္တာငုံလင့်နေသူကို ဘယ်လိုအင်အားနှင့် ပြုံးပြနိုင်မလဲ။

“အဲဒီလိုကြီးတော့လည်း မတွေးနဲ့လေ မှိုင်းရယ်။ အဲဒီလို ဆိုရင် နင့်ရဲ့ခင်မင်မှုက သူ့ဆီက တစ်စုံတစ်ရာကို ငုံ့လင့်နေရာ မကျဘူးလား”

“ငုံ့လင့်နေတယ်ထင်ရင်လည်း... ငုံ့လင့်နေတယ်ပေါ့ လင်းလက်ရယ်။ ဘယ်သူမဆို ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့လူဆီက တုံ့ပြန် ခေတ္တာကို လိုချင်ကြတာဟာ သဘာဝပဲလေ။ ပြီးတော့ နွေးနွေးထွေးထွေးက သူ့ကို ရွေးချယ်ပါမယ်လို့လည်း တပ်အပ်မပြောနိုင်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဒါပေမဲ့ အချစ်မပါ ရင်ဗလာနဲ့ လူတစ်ယောက်ကို နင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး”

“ဒါတွေက နောင်ခါလာနောင်ခါဈေးပါဟာ...ပြီးတော့ နင် စိတ်မပူပါနဲ့။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းစေ မယုံအပြုအမူ ငါ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူးလို့ နင့်ကို ကတိပေးတယ်”

“အေးပါဟာ”

မှန်ဆိုကြော်က ဘယ်နေမှန်းမသိ၊ နှုတ်ခမ်းနာနှင့် တည့်ပါ့မလား ဖြစ်နေသည်။

မမနှိုင်းက စင်္ကာပူမသွားခင်တစ်ရက်က ညီအစ်မနှစ်ယောက် ဆုံတုန်း...

“မယ်မိုင်း...နင်နဲ့ ဆရာမသားက ဘယ်လိုလဲ”

“ဟင်...ဘယ်လိုမှ မလဲပါဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေ မမလတ်ရဲ့”

ထိုသို့မေးလာသဖြင့် မိုင်းမှာ ဘေးကျပ်နံကျပ် ဖြစ်ရသည်။ သူနှင့်ကိုယ်က ဘာမှမဟုတ်ထားတော့ ဒီလိုပါပဲဟု ဖောရှောလို ပြီး မပြောချင်။

မမလှိုင်းက မိုင်းနှင့်မိုင်း ပြောကြဆိုကြပြုနေသည်ကို ဘာလည်း မမေး။ ဘာမှလည်း မပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာကြည့်နေသည်။ မိုင်းတို့ ပြောပြီးလျှင်တော့ တစ်ခုခု ဝင်ပြောဖို့ စဉ်းစားထားရသည်။

“ကောင်လေးကတော့ မဆိုးဘူး...လှိုင်းရဲ့၊ ရည်ရည်မွန်နဲ့ ပါပဲ။ မိုင်းရဲ့အညံ့ခံပွဲတုန်းက လာတယ်လေ”

“အင်း...ငါတောင် မတွေ့လိုက်ဘူး။ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ လာတဲ့အချိန်က ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဒါမှ အငယ်မ...မမကြီး ပြောမယ်”

မိုင်း မမကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မိုင်းနှင့်မမလတ်က ခုတင်ပေါ်မှာဖြစ်ပြီး မမကြီးက ခုတင်ဘေးကနဲ့တွင် စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုင်၍ ထိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“မိုင်း အသက်ငယ်ငယ်လေးရှိသေးတယ်နော်။ ညီမလေးက ဘွဲ့ရတော့မှာမ။ ဆင်ခြေပေးပေး...တို့တတွေအမြင်မှာတော့ ကလေးပဲ ရှိသေးတယ်”

“မမကြီး ဘာကိုပြောချင်တာလဲ...မိုင်း ဘယ်တော့ အိမ်ကလူတွေ မျက်နှာပျက်အောင် မလုပ်ပါဘူး။ ဒါတော့ ကလေးပေးတယ်”

“ဒါပဲလေ...မမတို့က တောင်းမှပေးရတဲ့ ကတိထက် မိုင်းကိုယ်တိုင်ပေးတဲ့ ကတိက ပိုတန်ဖိုးရှိပါတယ်။ မြင်းက မလှုပ်၊ ခုန်ကလှုပ်ဆိုတာမျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး”

ထိုင်ခုံမှထ၍ လမ်းလျှောက်ရင်းပြောနေသော မမကြီးကို မိုင်း မကြည့်ရဲပေ။ သူတို့ ဘာတွေသိထားကြလို့ မိုင်းကို ဒီလောက်ထိ ဆုံးမနေကြရတာလဲ။ လင်းလက်နှင့်မိုင်း ပြောကြဆိုကြတာကို ကြားထားတာလား။ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ထင်သလို မိုင်းရဲ့ပုံစံကပဲ အရမ်းကြီး သိသာနေတာလား။

“လောကမှာ ယောက်ျားတွေ ပေါ့ပါတယ်။ ယောက်ျားတွေရဲ့ အချစ်က ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ အများက တန်ဖိုးမရှိဘူး၊ ဘယ်လိုပဲ သတ်မှတ်မှတ် သူတို့က တန်ဖိုးရှိတယ်လို့ သတ်မှတ်ရင် တန်ဖိုးရှိတယ်။ အများက တန်ဖိုးရှိတယ်၊ ဘယ်လောက်သတ်မှတ်မှတ် သူတို့အမြင်မှာ တန်ဖိုးမရှိဘူး သတ်မှတ်ထားရင် အဲဒီမိန်းမကို သူတို့ ဘယ်တော့မှ အထင်မကြီးတတ်ကြဘူး”

“ဒါတော့ အမှန်ပဲ မိုင်း...ညည်းလေးက စိတ်ယုတ်စိတ်ကောက် မရှိ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရိုးရိုးသားသားပြောတာဆိုပေမယ့် တစ်ဖက်အမြင်မှာ အထင်သေးစရာ မြင်သွားပြီဆိုရင်”

“မိုင်းရဲ့ပုံစံက မမတို့တတွေ ဒီလောက်ထိ ဆုံးမနေရအောင် မူအရမ်းပျက်နေသလား”

ဟု မိုင်းတောင် မေးယူခဲ့ရသည်။ ထိုသို့မေးတော့လည်း မူပျက်တာမျိုး မရှိကြောင်း၊ ဒါပေမဲ့ ဖောက်ဆို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း နေသင့်ကြောင်း ပြောကြသည်။

ကျောင်းပြန်ဖွင့်တော့ ထိုကိစ္စကို လင်းလက်အား ပြောမိတော့ သူကလည်း ထောက်ခံကာ...

“ဒါတော့ မှန်တယ်... မှိုင်းရေ၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ စိုးရသူနဲ့ နွေးနွေးထေးထေး ချစ်သူဖြစ်မဖြစ်ဆိုတာ ငါတို့ သေချာမသိဘူးလေ၊ ဖြစ်သွားရင် ရှက်စရာကြီးဟာ”

“ရှက်တော့မရှက်ပါဘူး။ နောက်ပြီး နင်တို့... မမတို့ ထင်သလို ငါ့ဘက်က ဘယ်တော့မှ မစဘူးဆိုတာ ယုံကြပါဟာ။ အဓိကက သူနဲ့ ခင်မင်ခွင့်၊ သူနဲ့ စကားပြောခွင့်ရတာကိုပဲ ငါ ကျေနပ်လှပြီ။ ငါ လောဘမကြီးတတ်တာ နင်လည်း သိရဲ့သားနဲ့”

“အေးပါဟယ်... အဲဒီလို နင် စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်းရှိတဲ့ ပဲ ငါတို့က နင့်အတွက် စိတ်ပူရတာ မှိုင်းရဲ့။ ဒီလောက် စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်းရှိတဲ့သူကို လူကောင်းသူကောင်းနဲ့ပဲ ဆိုစေချင်တယ်”

“အမယ်”

“ဘာလဲ... နောက်နေ့တယ်များ ထင်နေသလား။ ဟေ့... ဟို Botany တစ်ယောက်လေ”

“ရန်နိုင်ကို ပြောတာလား”

စာအုပ်တို လိပ်၍ စားပွဲပေါ်တွင် တဖျပ်ဖျပ်ရိုက်ရင်း စဉ်းစား သလိုပြောလို့ မှိုင်း စကားထောက်ပေးလိုက်သည်။

နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းသူကျောင်းသားများဖြစ်လာသဖြင့် ကျောင်းသူကျောင်းသား တော်တော်များများ ကျောင်းပါးဝလာကြ သည်။

အတန်းစွဲပြီဖြစ်သော်လည်း ဘယ်သူမှ အတန်းမမှန်ကြသေး ပေ။ အပေါင်းအသင်းနည်းသော မှိုင်းတို့အဖို့ အတန်းကလွဲလျှင် ထို စရာနေရာ မရှိပေ။

ကန်တင်းကိုတော့ ဗိုက်ဆာလွန်းမှ ရောက်ဖြစ်သည်။ ဆရာ ဆရာမတွေ အတန်းဝင်သည်ဖြစ်စေ၊ မဝင်သည်ဖြစ်စေ မှိုင်းဆို

“...အချစ်သည် သွေးဆောင်ပြီးယောင်းတတ်သည်”

ဒီတစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင် အထီးကျန်ဆန်သည်။ နှစ်ယောက် နှစ်ယောက် တီးတိုးတိုင်ပင်ဖော်ရသည်။ သုံးယောက်ဆိုလျှင် ထို သုံးယောက်ကြားတွင် တစ်ယောက်ယောက်က ခလောက်ဆန်သည် ဆိုသော စကားလေးတစ်ခွန်း ရှိသည်။

မှိုင်းနှင့်လင်းလက်ကြားတွင် (၃) ယောက်ဖြစ်လာစရာမရှိ သဖြင့် ခလောက်ဆန်မည့်သူ ဘယ်တော့မှ ပေါ်လာမည်မဟုတ်။ တစ်ခါတလေ မှိုင်းကဖြစ်စေ၊ လင်းလက်ကဖြစ်စေ တစ်ယောက် ယောက် အတန်းပျက်လျှင် ကျန်တစ်ယောက်ကတော့ သေချာပေါက် အထီးကျန်ဆန်သည်။

နှစ်ယောက်ဆိုပြီဆိုလျှင် ရောက်တတ်ရာရာ အစုံပြောသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ကြားတွင်လည်း လျှို့ဝှက်ထားစရာကိစ္စ မရှိသဖြင့် မှိုင်းနှင့်ပတ်သက်သမျှ လင်းလက် သိသည်။ လင်းလက် နှင့်ပတ်သက်သမျှ မှိုင်း သိသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း Botany ဂုဏ်ထူးတန်းက ရန်နိုင်... မှိုင်း အပေါ် ကြွေနေတာကိုပဲ လင်းလက်မှာ စနောက်စရာတစ်ခု ရနေ သလိုလို။

“ခု... ငါ စနောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး... မှိုင်း။ ရန်နိုင်က နိုးရသူလောက် မချောတာတစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ သူ့ကို ချည်နှောင်ထား မယ့် ဘာကြီးမှ မရှိဘူး။ ပြီးတော့ သူ နင်ကို ကြိုက်နေပုံက အရမ်း ကြီးကို သိသာတယ်ဟ... မသေချာတဲ့ စိုးရသူကို စောင့်မျှော်နေ မယ့်အစား ရန်နိုင်ကို ကြိုက်လိုက်ရင် ဒီကောင် သေချာပေါက် ချော်မှာ”

ကလေးတစ်ယောက်လို ပြောနေသော လင်းလက်ကိုကြည့်ပြီး

မိုင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

လင်းလက်လို ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြိုက်ဘဲ ကိုယ်နေချင်သလို နေလိုရလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ အပူလောင်စရာမရှိတော့ စားဝင်အိပ်ပျော်သည်။ အမြဲတမ်း တွေ့လိုက်မြင်လိုက်တိုင်း အပေါ့ပါးနေတတ်သည်။

“အချစ်ဆိုတာ နင်ပြောသလို ဟိုလူကို ချစ်ပါ။ ဒီလူမကြိုက်ပါလို့ အလွယ်တကူ ကူးပြောင်းလို့ရရင် သိပ်ကောင်းမှာလင်းလက်ရယ်... ဒါပေမဲ့ နင် မေ့နေတာတစ်ခု ရှိတယ်။ အချစ်ဆိုတာ ရာဇဝတ်မှုတစ်ခုလိုပဲ။ တစ်ခါတလေမှာ သွေးဆောင်ဖြားယောင်းတတ်တယ်။ တဒင်္ဂလေးမှာ ကိုယ့်စိတ်ကို မထိန်းချုပ်လိုက်နိုင်တာနဲ့ ရည်းစားရှိသူကိုလည်း ချစ်မိသွားနိုင်တယ်။ အဲဒါဟာ အပြစ်လားလို့မေးရင် နင်တို့က အပြစ်လို့ ဆိုလိမ့်မယ်။ ငါတော့ အပြစ်လို့ မထင်ဘူး။ အဲဒီရာဇဝတ်မှုကို တရားနည်းလမ်းကျကျ ဖြေရှင်းတတ်ရင်တော့ ကိုယ့်ကြောင့် ဘယ်သူမှ စိတ်ဆင်ကြဲမှာ မဟုတ်ဘူး။ အဓိကက ကာယကံရှင်ရဲ့စိတ်ပဲ”

အခန်း ၂၂

“ဘယ်လို...နွေးထွေး...နင် ဘာပြောလိုက်တာလဲ”
ပြိုင်တူထွက်သွားသော စကားသံက နေပြည့်နှင့်စိုးရသူထံမှ ဖြစ်သည်။ အပြောချင်းတူသွားသဖြင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။

နောက်...နွေးထွေးထံ အကြည့်ရောက်သွားကြတာလည်း ပြိုင်တူပဲဖြစ်သည်။

ပင်မဆောင်ရွက် အုတ်ခုံတန်းလေးတွင် သူနှင့်နေပြည့်က ဆိုင်နေကြပြီး နွေးနွေးထွေးက လက်ပိုက်ပြီး ရပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံး အထက်အောက်ဆင်တူ နီနီရဲ့ရဲ့ ဝတ်စုံကို ဆင်ဆင်ထားသော နွေးနွေးထွေး၏ပုံစံမှာ မြင်နေကျပုံစံနှင့် များစွာ ကွာခြားနေလေသည်။

စာအုပ်သိပ်ထည့်၍မရသော အိတ်လေးကို ပခုံးတစ်ဖက်တွင် လျှော့တီလျှော့ရုံ လွယ်ထားသည်။ အိတ်လေးက ကျောင်းလွယ်အိတ် မဟုတ်။ ပွဲသွားပွဲလာတွင်ကိုင်သည့် အနက်ရောင်ပြောင်လက်ခဲ သောအိတ် ဖြစ်သည်။

ဗလာစာအုပ်တစ်အုပ်စာအုပ်အကျယ် ဗျက်ရှိပြီး ဗလာစာအုပ် လည်း (၂)အုပ်၊ (၃)အုပ်ထက် ပို၍ထည့်မရပေ။

Practical စာအုပ်တွေနှင့် ဖတ်စာအုပ်ရုည်တွေကိုတော့ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ပွေ့ပိုက်ထားသည်။

အံ့ဩနေသော သူတို့နှစ်ယောက်ကို နွေးထွေးက ပြုံးကြည့် သည်။ ဒီချိန်မှာပြုံးသော နွေးထွေးရဲ့အပြုံးမှာ မိုနာလီစာ၏အပြုံး ကဲ့သို့ပင် ညှို့ဝင်အားပြင်းလှသည်။

ပခုံးတစ်ဖက်ကနေ ကျော်ကျနေသော ရွှေဝါရောင်ဆံနွယ်ရဲ့ လိပ်လိပ်တွေကို လက်ချောင်းနှင့် ကစားရင်း...

“ငါပြောတဲ့စကားထဲမှာ ဒီလောက်ထိ အံ့ဩစရာပါလား မယ်လို့ ငါတော့ မထင်ဘူး”

“ဘာလို့မထင်ရတာလဲ...နင်ပြောပုံက”

“အိုး...နိုး...နိုး”

နှုတ်ခမ်းကိုဝိုင်း၍ လက်ညှိုးကို ယမ်းပြပုံက သူ ကြည့်မိ သော နေပြည့်ရဲ့ဟန်မျိုး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပို၍ စိတ်တိုသွား သည်။

နေပြည့် ထိုသို့ လက်ညှိုးတယမ်းယမ်းလုပ်ပြလျှင် သူ အခြင်ကတ်သည်။ မထိတထိနိုင်၍ တစ်ဖက်လူ၏ဒေါသကို ခံ နှိုးဆွသည်ဟု ခံစားရသည်။

“ငါက နင်တို့ကို လုပ်ရမယ်လို့ အခမ္မ မတိုက်တွန်းဘူး”

“you like, are you ok?”

လူနှစ်ယောက်၏ဘဝကို အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်သူတစ်ယောက် နွေးနွေးထွေးထွေး၏ပုံစံမှာ မာန်ပါနေသည်။

သူပြောတာကို လက်ခံလျှင် do၊ လက်မခံလျှင် Go။ ရိုးရိုး သားသာဖြစ်သော်လည်း...

“ငါ တောင်းဆိုတဲ့ကိစ္စက ဒီလောက်ထိ ခက်ခဲတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးလို့ ငါ ထင်တယ်။ အထူးသဖြင့် အမြဲတမ်း ပြိုင်ချင် နိုင်ချင်ကြတဲ့ နင်တို့နှစ်ယောက်အတွက် ဘာမှမင်းစားရေသောက် အလုပ်တစ်ခုထက် မပိုဘူးလို့ ငါ ထင်တယ်”

“ဒီလို အိုင်ဒီယာမျိုး နင်ကို ဘယ်သူပေးတာလဲ။ နင် ဘယ်က ရသလဲဆိုတာတော့ ငါ မမေးချင်ပါဘူး...နွေးထွေး။ မိမိပဲ နိုင်ရင် နင့်ချစ်သူဖြစ်ရေး၊ မနိုင်တဲ့သူက ပွဲကနေ နှုတ်ထွက် ဆိုတာတော့ နင် ရွေးချယ်ခိုင်းမှုက ငါတို့အတွက် သိပ်ကို မခဲပိုးကြီးနေသလားပဲ”

ဒီတစ်ခေါက်တော့ နေပြည့်ရဲ့စကားကို စိုးရသူ ထောက်ခံမိ သည်။

အမှန်တော့ သူနှင့်နေပြည့် နွေးနွေးထွေးကို ချစ်ခွင့်ပန်ထား ပြည်ဆိုတာ မှန်ပါသည်။ ထိုနှစ်ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်ကို ခြိတ်လျှင်ကြိုက်တယ်၊ မကြိုက်လျှင် မကြိုက်ဘူးဟု ငြင်းခွင့်ရှိ တာ နွေးထွေးက...

အစွယ်လိုသူ မိဖုရား၊ အသွားခိုင်းသူ မင်းစကားဖြစ်နေတာ ကြောင့်လဲ မစဉ်းစားတတ်ပါ။

လာမယ့်ဘဝတစ်ကတော့ပြိုင်ပွဲတွင် ဗိုလ်လုပွဲတက်၍ အနိုင် ရသည့်သူအား နွေးထွေးက ချစ်တယ်ဟု အဖြေပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း

ပြောကြားခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘယ်သူနိုင်မလဲ၊ မနိုင်ဘူးလဲဆိုတာကို ငါတို့ အတပ်မဖြေနိုင်ဘူး။ ဗိုလ်လုပ္ပံမှာ အမြဲတမ်း Mathsနဲ့ Physicsတွေမယ်လို့လည်း ကံသေကံမ ပြောလို့မရဘူး။ တွေ့ခဲ့တယ်ရှိဦး...အနိုင်ရသူက ငါ ဖြစ်မလား၊ နေပြည့်ဖြစ်မလားဆိုတာ မသေချာဘူး”

“.....”

နှုတ်ခမ်းစေ့၍ သူ စကားဆုံးအောင် စောင့်ကြည့်နေသော နွေးထွေး၏ မျက်နှာနုနုလေးကို သူ စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ နောက် နေပြည့်ထံသို့ တစ်ချက်ကြည့်ကာ...

“အနိုင်ရသူကို နင့်နှလုံးသား ပေးအပ်တာထက် နင် တကယ်ချစ်တဲ့သူကိုပဲ နင့်နှလုံးသား ပေးအပ်စေချင်တယ် နွေးထွေး... နိုင်သူကိုမှ ချစ်တယ်အဖြေပေးမယ်ဆိုတာက ရုပ်ဝတ္ထုသဘောအဆင်မတယ် နွေးထွေး...နှလုံးသားကိစ္စဆိုတာ အင်မတန် သိမ်မွေ့နက်နဲတဲ့ကိစ္စပဲ။ အနိုင်အရှုံးတွက်ပြီး အဖြေပေးလို့ရတဲ့အရာ မဟုတ်ဘူး”

“စိုးရရဲ့စကားကို ငါလည်း ထောက်ခံတယ် နွေးထွေး... နိုင်တဲ့သူကို အဖြေပေးလိုက်ပါပြီတဲ့။ နင် တကယ်ချစ်တဲ့သူဟာ ရှုံးတဲ့လူဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ခုချိန်မှာ ငါတို့နှစ်ယောက်ထဲက နင် ကြိုက်တဲ့သူ၊ နင် အလေးသာနိုင်တဲ့သူကို ရွေးပါ။ နင့်ရွေးချယ်မှုကို ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံး ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ လက်ခံပါတယ်။ နင့်ရွေးချယ်မှုကြောင့် နင် တစ်သက်လုံး နောင်တရနေရမှာမျိုးကို တော့ ငါတို့ လက်မခံနိုင်ဘူးဟာ”

အမြဲတမ်း သူများအပေါ် မခံချိမခံသာဖြစ်အောင်ပြောဖို့ ဒေါသဖြစ်အောင် မထိတထိ စနောက်တတ်သော နေပြည့်မဟုတ်

သလို နေပြည့်ရဲ့စကားသံများက တရားနည်းလမ်းကျပါသည်။ နေပြည့်ရဲ့စကားသံအဆုံးတွင် နွေးထွေးက သူ့ထံ လှည့်ကြည့်သည်။ သူ ဘာမှမပြောမှ နွေးထွေးက နှစ်ယောက်စလုံးကို ပြုံးပြပြီး ခေါင်းယမ်းပြသည်။

ဘာကြောင့် ခေါင်းယမ်းမှန်းမသိသဖြင့် သူတို့တွေ မျက်မှောင်တုတ်နေစဉ် နွေးထွေးက...

“နင်တို့ပြောသလို ငါ ရွေးချယ်ကြည့်ခဲ့တယ်။ နေပြည့်ကို ရွေးချယ်ရင် စိုးရ ဝမ်းနည်းရမှာကို ငါ မမြင်ရက်ဘူး။ စိုးရကို ရွေးချယ်လိုက်တဲ့အခါ နေပြည့် စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာကို ငါ မမြင်ရက်ဘူး။ နောက်ဆုံး ငါ ရလိုက်တဲ့အဖြေက ဘာလဲ...နင်တို့ သိလား”

“ဟင့်အင်း”

“မသိဘူး...ဘာလဲ”

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ နွေးထွေးက သူတို့နောက်ကျောဘက်တွင်ရှိသော သစ်ပင်ဆီသို့ လျှောက်သွားကာ

“ငါရလိုက်တဲ့အဖြေက နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ငါ အတူတူ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့အဖြေပဲ။ တစ်ယောက်ယောက်ကိုသာ မေ့မယ်ဆိုရင်...ဟင့်အင်း...ဘယ်သူ့ကိုမှ ငါ သာသာထိုးထိုး အလေးတင်ပေးလို့ မရဘူးဖြစ်နေတယ်”

“.....”

“အဲဒီအတွက်ကြောင့် ငါ ရလိုက်တဲ့အဖြေက စောစောက နင်တို့ကိုပြောတဲ့ကိစ္စပဲ။ နှစ်ယောက်စလုံးကို အတူတူချစ်ခဲ့တဲ့ အတွက် တစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်ပြီးမှ တစ်ယောက်နဲ့ လွှဲရလေခြင်း ဆိုတဲ့ နောင်တ ငါ ရမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် နင်တို့

ဘတ်စကတ်ဘော အနိုင်အရုံးအဖြေက ငါ့ရဲ့အဖြေပဲ”

“ငါတို့ပေါ် ချစ်တဲ့အချစ်ကော”

အချစ်ဆိုတာ အနိုင်အရုံးနှင့်ပတ်သက်မှု လုံးဝမရှိဘူးဟု ခံယူထားသော စိုးရသူမှာ နွေးထွေး၏စကားကို လက်မခံနိုင်ဘဲ ထိုင်ရာမှထ၍ သူမနှင့် ရင်ဆိုင်ရပ်ကာ မေးလိုက်သည်။

နွေးထွေးက ပခုံးတွန့်ကာ...

“ငါ ပြောပြီးပြီပဲ။ ငါ နင်တို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ချစ်တယ်လို့ ပြောပြီးပြီလေ”

“အဲဒါကိုက အဓိပ္ပာယ်မရှိတာပဲ နွေးထွေး...ဆန့်ကျင်ဘက်ယောက်ျားနှစ်ယောက်ကို အတူတူချစ်ပါတယ်ဆိုတော့ အဲဒီနှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ နင် လက်တွဲမလား”

“အို...ဒါကတော့”

“နေပြည့်...မင်းကော လက်ခံလား”

ထိုင်နေသော နေပြည့်ကို သူ လှမ်းမေးလိုက်သည်။ နေပြည့်က စိတ်ရှုပ်တဲ့အမူအရာနှင့် ခေါင်းကုတ်ကာ...

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် အနိုင်အရုံးကြောင့် ရလာမယ့်အချစ်ကို ငါ မလိုချင်ဘူး...စိုးရ၊ ဒါပေမဲ့ ရွေးရခက်နေတဲ့ နွေးထွေးအတွက် ဒီနည်းသာ အသင့်တော်ဆုံးဆိုရင်တော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ...carry on ပဲပေါ့”

“အကယ်၍ ငါ နိုင်ခဲ့တယ်ဆိုရင်ကော”

စိုးရသူ ဇာပွားတိုးစမ်း၍ မေးလိုက်သည်။ နေပြည့်မျက်နှာတစ်ချက်တော့ ပျက်သွားသည်။ များသောအားဖြင့် ဗိုလ်လူဗွဲတော်တော်များများမှာ သူသာ နေပြည့်ကို အနိုင်ရခဲ့သူမို့ နေပြည့်မျက်နှာ ပျက်မည်ဆိုလျှင်လည်း ပျက်လောက်စရာ။

အမြဲတမ်း သူ့အပေါ်ဆို အနိုင်လိုချင်စိတ်နှင့် တစ်ကွက်ချန်ဘတ်သော နေပြည့်က ယခုတော့ ပျက်သွားသောမျက်နှာကို ချက်ချင်းပြင်ကာ...

“ဒါဆိုရင်တော့ မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးကို ငါ Congratulations လုပ်ရမှာပေါ့”

“ငါ သေချာအောင် တစ်ခုမေးထားဃေ...နွေးထွေး”

“ဘာလဲ”

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေသော နွေးထွေးက မေးဆတ်ပြသည်။ သူ နွေးထွေးရဲ့မျက်နှာကို သေချာစွာကြည့်ပြီး...

“ငါတို့ထဲက ဘယ်သူကိုပဲ အဖြေပေးရပေးရ...နင် နောင်တလုံးဝ မရဘူးဆိုတာ သေချာပါတယ်နော်၊ ဒီလိုကိစ္စဆိုတာ နောက်ကျမှ ဘွားခတ်လို့ရတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး”

“သေချာတယ်...ငါ့အတွက် ဒီနည်းလမ်းကလွဲရင် တခြားနည်းလမ်း မရှိတော့ဘူး။ စဉ်းလည်းမစဉ်းစားတတ်တော့ဘူးဟာ”

အခန်း ၂၂၆

သူ သင်ပေးခဲ့သောပညာမို့ မှိုင်း ဘတ်စကတ်ဘောကစား နည်းလေးကို ချစ်ပါသည်။ သူ့ဆီက အချစ်မရလျှင်တောင် သူ့ဆီက သူ့မြတ်နိုးသော ပညာတစ်ခု ရလိုက်သဖြင့် မှိုင်းအတွက် တခြား ဘာမှမလိုအပ်တော့ပါ။

မှိုင်းအပေါ် သူ ချစ်ခြင်း၊ မချစ်ခြင်းကိုလည်း မှိုင်း မတွေးပါ။ လောကကြီးမှာ ဆုံရမည့်ကံပါလျှင် သိကြားဖျက်လျှင်တောင် ပျက်မည့်ကံနိုး မရှိပေ။

မဆုံရမည့်ကံပါလည်း ဘယ်လောက်နီးစပ်နေပါစေ မဖြစ်ဖြစ် အောင် ဝေးရမည့်အကြောင်းတရားများက ပေါ်လာတတ်သည် မဟုတ်လား။

“နင် အဲဒီလို စိတ်ထားနိုင်တာကိုပဲ တော်လှပြီ...မှိုင်းရယ်၊ နင်တို့နှစ်ယောက် တကယ်ဆုံရမယ့်ကံပါရတော့ မကြာခင် ဆုံရမှာပါ”

ဟု လင်းလက်ကတော့ မှိုင်း စိတ်ချမ်းသာအောင် အားပေး စကားပြောပေးရှာပါသည်။

ဘတ်စကတ်ပြိုင်ပွဲကြီးက တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီ။ သူသည် မှိုင်းဟာ အမြင်မတော်၍ သင်ပေးခဲ့သည်မှလွဲ၍ နောက်ထပ် ဘာမှ မပြောခြင်းဆိုခြင်း မရှိတော့ပေ။ မှိုင်း နိုင်လျှင်ပြုံး၍ ရှုံးလျှင် စိတ် ဒွက်သည့်အမူအရာ၊ မည်သည့်အမူအရာကိုမှ မပြတော့ပေ။

“ဘုတ်...ဘုတ်”

“ဘုတ်...ဘုတ်”

ဘောလုံးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပုတ်ချလိုက်၊ လက်နှင့် ပြန် ပုတ်လိုက်ရှိနေစဉ် ကိုယ့်ဘောလုံးသံနှင့်ထပ်တူ ထွက်ပေါ်လာသော နောက်ထပ်ဘောလုံးသံကြောင့် ကျောဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ

“အို...”

ဘတ်စကတ်ဘော အားကစားဝတ်စုံနှင့် မိုးပြာရောင်နှင့် သူ့ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မှိုင်း အံ့ဩသွားသည်။

နှစ်ယောက်သား ဧည့်ကြည့်စင်ပေါ်တွင် ဘောလုံးကိုယ်စီ ခိုက်ပြီး ထိုင်ကြပေမယ့် ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်ကြပေ။

သူ ဒီကွင်းထဲမှာ တစ်ခါမှ လာမကစားတတ်သော ရပ်ကွက် (၆)မှာရှိသော ဘတ်စကတ်ဘောကွင်းတွင် လေ့ကျင့်နေကျမို့ သူတို့ နှစ်ယောက် သွားကစားတတ်သည်။

မှိုင်းကသာ မိုးလုံလေလုံခန်းမမှာ တခြားသော အပြင်သူစိမ်း တွေနှင့် တွဲဖက်မကစားချင်သဖြင့် ကျောင်းတွင်းက မိုးလုံလေလုံ ခန်းမတွင် လာကစားခြင်း ဖြစ်သည်။

တိတ်ဆိတ်နေသော သူ့ကိုကြည့်ပြီး မှိုင်း အလိုက်တသိဖြင့် ဘာစကားမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေပေးလိုက်သည်။

ခန်းမထဲတွင် အခြားသော လေ့ကျင့်သည့်အဖွဲ့များရှိသော်လည်း ဘယ်သူမှ ဒီဘက်သို့ စပ်စပ်စုစု မကြည့်ကြပေ။

“မိုင်း”

“ဟင်...ရှင်”

“ကိုယ့်ကို ဘာမှမေးစရာ မရှိဘူးလား”

“ဟင်...ဘာမေးရမှာလဲ”

သူ့မေးခွန်းကို မေးခွန်းနှင့် ပြန်တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ နဂိုကတည်းက မိုင်းက သူ့ကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်း မမနှိုင်း၏ မင်္ဂလာပွဲမှာ အစပြုကာ မိုင်းတို့ နှစ်ယောက် စကားတွေ ပြောဖြစ်လာသည်။ ဖုန်းတွေ ပြောဖြစ်လာသည်။

တစ်ခါတလေ သူ့ကို ဘာမှမေးခြင်း၊ စပ်စုခြင်းမရှိဘဲ သူ့အကြောင်း မိုင်းအား လိုလိုလားလား ပြောတတ်သည့်အခါများလည်း ရှိသည်။

“အချစ်ဆိုတာကို မိုင်း ဘယ်လို ခံယူထားသလဲ”

“ရှင်”

သူ့ကို လူထူးလူဆန်းပုံစံ မိုင်း လှည့်ကြည့်တော့ သူကလည်း မိုင်းကို ခပ်တည်တည် ကြည့်သည်။ စူးရှသော သူ့ရဲ့အကြည့်တွေကို ကြာကြာရင်မဆိုင်ရဲသဖြင့် မိုင်း သူ့ထံမှ ဦးစွာ အကြည့်လွှဲလိုက်သည်။

“သစ်ပင်မှာလည်း အမြစ်နဲ့၊ လူမှာလည်း အချစ်နဲ့ဆိုတဲ့ စကားရှိတယ်မဟုတ်လား။ မိုင်းမှာ အချစ်မရှိဘူးဆိုတာ ကိုယ် မယုံပါဘူး”

“မိုင်းမှာ အချစ်မရှိဘူးလို့ ဘယ်သူပြောလို့လဲ”

လူကို အထင်သေးသလို ပြောလာသဖြင့် မိုင်း ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်သည်။

သူက မိုင်းကို အံ့သြသောမျက်နှာနှင့် ကြည့်လေသည်။ မိုင်းဘာလုံးကို လက်နှင့် တမံသလင်းတွင် လှိုမိုက်စားရင်း...

“ရှင်...ဘာလို့ အဲဒီလိုမေးတာလဲ”

“ဪ...မိုင်းလည်း အချစ်နဲ့မကင်းတဲ့ လူသားပဲမဟုတ်လား။ လုပ်စမ်းပါဦး...မိုင်းရဲ့ အချစ်အကြောင်းလေး”

“အို...ဘာဆိုင်လို့ ပြောပြရမှာလဲ။ မပြောပြနိုင်ပါဘူး။ အဲဒါ မိုင်းရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စပဲလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

မိုင်းရဲ့စကားကြောင့် သူ စိတ်ဆိုးသွားမည်ထင်သော်လည်း သူက စိတ်မဆိုးသည့်အပြင် လိုလိုလားလား ခေါင်းညိတ်သည်။

ဒီနေ့ သူ့ပုံစံ ထူးဆန်းလွန်းလှသည်။ သူနှင့်မိုင်း အချစ်ဆိုသည့် ဝေါဟာရနှင့်ပတ်သက်၍ ဘယ်သောအခါမှ မဆွေးနွေးခဲ့ဖူးကြပေ။

သူ နွေးနွေးထွေးနှင့် အဆင်မပြေဘူးလား။ ဟုတ်မှာပါ။ သူ့ပုံစံက အတော်လေး စိတ်လက်ညစ်နေသည့်ဟန်မျိုး ဖြစ်သည်။

“အနိုင်အရှုံးအပေါ် မူတည်ပြီး ရွေးချယ်တာကို အချစ်လို့ ခေါ်တယ်လို့ မိုင်း ထင်လား”

“.....”

“နွေးထွေးကလေး ကိုယ်နဲ့နေပြည့် ဘတ်စကတ်ဘော ဗိုလ်လှပွဲမှာ အနိုင်ရတဲ့သူကို သူ့အချစ်ပန်းကုံး စွပ်ပေးမယ်တဲ့”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်...မင်းလည်း အံ့သြသွားတယ်မဟုတ်လား။

ကိုယ်လည်း ကြားကြားချင်း အံ့ဩတယ်။ ခုထက်ထိလည်း အံ့ဩမှု မပြယ်သေးဘူး။ မိန်းကလေးတွေရဲ့အချစ်က အနိုင်အရုံးပေါ်မှာ တည်မှီပြီး ပြောင်းလဲတတ်သလား။”

“အို...မဟုတ်တာ၊ နွေးနွေးထွေးက ဘာကြောင့် အဲဒီလို ပြောသလဲ မသိပေမယ့် မိန်းကလေးတော်တော်များများက အချစ်ကို တန်ဖိုးထားတတ်ကြတယ်။ ဝုဏ်၊ ငွေပကာသနနဲ့ ယုက်နွယ်လို့ ချစ်တယ်၊ ကြိုက်တယ် ဖြေခြင်းဟာ အစစ်အမှန်မဟုတ်ဘူး။ ခြေစု မှိုင်းပြောနေတာက နွေးနွေးထွေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်”

“ကိုယ် နားလည်ပါတယ်”

“သူ ဘာလို့ အဲဒီလိုရွေးချယ်သလဲ။ သူ့မှာ အကြောင်း (၂)ချက် ရှိကောင်းရှိမှာပေါ့လေ”

သူ့ချစ်သော မိန်းကလေးမို့ ဘာမှတ်ချက်မှ မပေးချင်သဖြင့် မှိုင်းစကားကို လျှော့ချပစ်လိုက်သည်။

သူ့ကောင်မလေးကို သူ စိတ်ပျက်သွားတော့အောင် ပြောပြီးမှ ကိုယ့်ကို သဘောကျလာမည့်အချစ်မျိုးကို မှိုင်း မလိုချင်။ ထိုသို့လုပ်ခြင်းကို အောက်တန်းကျတယ်ဟု သတ်မှတ်သည်။

“ကိုယ် ဘယ်လိုလုပ်သင့်တယ်ထင်လဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“ပြိုင်ပွဲမှာ နိုင်အောင်လုပ်သင့်သလား၊ ရှုံးအောင်လုပ်သင့်သလား။ ကိုယ် ဘာလုပ်သင့်သလဲ”

“ဒါကတော့ စိုးရက ကာယကံရှင်ပဲလေ။ ဘဝနဲ့ သက်ဆိုင်နေတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်လား။ သူများတွေကို ဘာလုပ်သင့်သလဲမေးတာထက် ကိုယ် ဘာလုပ်သင့်သလဲ ဆုံးဖြတ်တာက ပိုကောင်းမယ်လို့

မှိုင်း ထင်တယ်”

ပဲလှော်ကြား ဆားအညှပ်မခံနိုင်တာမို့ မှိုင်း ပြဿနာထဲကနေ ရှောင်ထွက်လိုက်သည်။

ဘောလုံးကို ကောက်ယူပြီး ကွင်းထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ ဘောလုံးကို လက်နှင့် တဖုန်းဖုန်း ရိုက်ကာ ပိုက်ကွင်းထဲသို့ လှမ်းလှမ်းပစ်ထည့်သည်။

ကွင်းထဲကနေ သူ့ကို လှမ်းကြည့်တော့ သူက ကွင်းထဲတွင် အကြည့်ပို့ထားသော်လည်း ကွင်းထဲတွင် အာရုံမရှိပေ။

ငေးငေးငိုင်ငိုင်ဖြစ်နေသော သူပကိုကြည့်ပြီး မှိုင်းလည်း မပျော်။ သူ့ပျော်သွားအောင် ဘာလုပ်ပေးရလျှင်ကောင်းမလဲ စဉ်းစားရင်း ဘောလုံးကို ကွင်းထဲတွင် ထားပစ်ခဲ့ပြီး သူ့ရှိရာ ပွဲကြည့်စင်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ကာ...

“စိုးရ...ဒီကအပြန် ရှင် ဘယ်ဝင်စရာရှိသေးလဲ”

“ဘယ်မှဝင်စရာ မရှိပါဘူး။ အစကတော့ ကွင်းထဲသွားလား စဉ်းစားနေတာ။ စိတ်မပါလို့ ဒီထဲဝင်လာခဲ့တာ”

“ဪ...အင်း...မှိုင်းလည်း ဒီကအပြန် ဘယ်မှ ဝင်စရာ မရှိဘူး။ အိမ်ပဲ တန်းပြန်ရုံပဲ။ ဒါပေမဲ့ စိုးရလည်းရှိနေတော့ မှိုင်းတို့ ခေါက်ကွင်းဘက်မှာ ကာရာအိုကေ သွားဆိုမလား”

“ဟင်”

“မှိုင်းနဲ့စိုးရ နှစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးလေ။ စိုးရ သဘောတူရင် လင်းလက်ကိုပါ လှမ်းခေါ်လိုက်မှာ။ အာစရိယ ဇုခော်ပွဲမှာ စိုးရ သိချင်းဆိုတာ အသံအရမ်းကောင်းတာပဲ။ အခု နီးရ စိတ်ညစ်နေတယ်မဟုတ်လား။ စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင် သီချင်းသွားဟဲရအောင်လေ”

“ကိုယ် ဘယ်မှမသွားချင်ပါဘူးကွာ”

“အဲဒီလေသံကိုက စိတ်တော်တော်ညစ်နေတဲ့လေသံပါ။ လုပ်စမ်းပါ...တစ်ခါတလေ Relax ဖြစ်တာပေါ့။ ခု စိုးရ စိတ်ညစ်နေတယ်မဟုတ်လား။ စိတ်ညစ်ပျောက်သွားတာပေါ့”

မသွားချင်ဘူး...တဘူးဘူး ငြင်းနေသောသူ့ကို မိုင်း ချောကက ခြောက်ကာ ခေါ်လိုက်သည်။ သူ စိတ်ညစ်နေလျှင် မိုင်းလည်း စိတ်ညစ်ပါသည်။ လိုက်မယ်လို့ သူ ခေါင်းညိတ်မှ မိုင်းမှာ ထခုန်မတတ်ဝမ်းသာကာ လင်းလက်ဆီသို့ ဖုန်းခပ်သွက်သွက် ဆက်မိသည်။

မိုင်းဆိုတာ အချစ်မှာ လိုလိုချင်ချင် ဖြားယောင်းခံနေတယ်လို့များ သူသိခဲ့ရင် မိုင်းကို အထင်သေးသွားလေမလား။

အခန်း ၂၅

စစချင်း အုပ်စုတွေ တွေ့သည့်အချိန်တွင် မိုင်း စိတ်မလှုပ်ရှားပေ။ ပထမနေ့တွင် ရူပဗေဒ အမျိုးသားအသင်းနှင့် ဝိဇ္ဇာပေါင်းစည်းအသင်းအုပ်စုအနေနှင့် တွေ့ကြသည်။

မိုင်းတို့မိန်းကလေးပွဲစဉ်က ညနေပိုင်းအစီအစဉ် ဖြစ်သည်။ တစ်ခါမှ မိုင်းတို့မိန်းကလေးပွဲစဉ်ကို တကူးတက လာမကြည့်တတ်သော သူ့ကို ပွဲကြည့်စင်ပေါ်တွင် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မိုင်းမှာ အံ့သြခမ်းသာဖြစ်ရပါသေးသည်။

မနေနိုင်၊ မထိုင်နိုင်စွာ မိုင်းက သူတို့ (၃)ယောက်၏ သုံးပွင့်ဆိုင်စာတ်လမ်းကို လင်းလက်အား ပြောပြလိုက်မိသေးသည်။

မိုင်းနှင့်ပတ်သက်၍ နွေးနွေးထွေးကို အလကားနေရင်း မျက်မှန်းကျိုးနေသည့် လင်းလက်က မဲ့ကာရွဲကာဖြင့်...

“ကြည့်ပါလား... ဒီမိန်းမ ဘယ်လောက်ထိ ဝုဏ်မက်တာဆိုတာ အသိသာကြီး။ နိုင်တဲ့သူကိုမှ အဖြေပေးမယ်ဆိုတာ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဟယ်”

“အဲဒါက သူ့ကိစ္စပဲ လင်းလက်ရယ်... နင်လည်း အာကျယ် အာကျယ် လုပ်မနေနဲ့ဦး။ ငါက နင့်ကို ယုံကြည်လို့ ပြောပြတဲ့အကြောင်းကို”

“အေးပါဟာ...”

“အကယ်၍ စိုးရသူသာ နိုင်မယ်ဆိုရင် နင် ပျော်မလောက်စမ်းနည်းမလား... မှိုင်း”

ကြိုတင်မတွေးထားသော မေးခွန်းကြောင့် မှိုင်း၏နှုတ်ဖျားမှာ အဖြေသည် ရောက်မလာခဲ့ပေ။

သာမန်ပုထုဇဉ်လူသားတစ်ယောက်အနေနှင့်ဆိုလျှင် ကိုယ်အသိသောသူကို ယှဉ်ပြိုင်သည့်ပွဲတိုင်းတွင် အနိုင်ရစေချင်သည့်စိတ်မိန်းမသား၏ အတ္တစိတ်သာ ဖြစ်သည်။

သို့သော်...

ယခုကျတော့ ပြောင်းပြန်။ ကိုယ်က နိုင်ပါစေဆုတောင်းချစ်သူသည် ကိုယ်မဟုတ်တဲ့သူနှင့် ပေါင်းဖက်ရပေမည်။

မနိုင်ပါစေနှင့် ဆုတောင်းလျှင်လည်း ကိုယ်က သဘောထားသေးရာကျပြန်သည်။

“ငါ မှုသိဘူးဟာ... စဉ်းလည်းမစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး”

ဟု ခေါင်းကုတ်၍သာ ဖြေခဲ့မိသည်။ နေ့ရက်တွေသာ တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက် ကုန်လာသည်။ တိကျရေရာသောအဖြေက ထွက်မလာပေ။

ယခုလည်း ပွဲကြည့်စင်ပေါ်တွင်ရှိနေသော သူ့ကိုမြင်

လူက အယောင်ယောင် အမှားမှား ဖြစ်တော့သည်။

တစ်ခါတလေ ဘောလုံးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပုတ်ပြေးရမည်ကို ပွေ့ပိုက်ပြေးမိသည့်အခါများလည်း ရှိသည်။

တစ်ခါတလေ စည်းဝိုင်းအပြင်ဘက်က သွင်းဖို့အခွင့်အရေးသော်လည်း သူ့ကြည့်နေမလားအသိနှင့် ပြစ်ချက်တို့သည် အလွဲလွဲ အမှားမှား။

ရှင်ဟာ... ဒီလောက်ထိ ကျွန်မအပေါ် ပြုစားလွန်းတဲ့သူလား မိုးရရယ်...။

“မှိုင်း... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“စိတ်နဲ့လူနဲ့ မကပ်သလိုပဲနော်။ မနှစ်က ဒုတိယရခဲ့တာ။ ဒီနှစ် ပထမ မရရင်တောင် ဒုတိယကို လက်လွှတ်အစွဲပေးလို့ မဖြစ်ဘူးနော်”

“အင်းပါ”

သူငယ်ချင်းများက စိုးရိမ်စွာ သတိပေးကြသည်။ ပွဲကြည့်စင်ပေါ်မှာမှ ‘အသေးလေး’၊ ‘အသေးလေး’ ဟူ၍ အော်ဟစ်အားပေးသံများက ဆူညံနေလေသည်။

ပထမနှစ်တုန်းက မှိုင်းသည် တကယ်ပီဘီ ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူတစ်ယောက်နှင့်မတူဘဲ အလယ်တန်းကျောင်းသူပုံစံလေးဖို့ အားလုံးက အသေးလေးဟု ခေါ်ကြသည်။

ယခု အသေးလေးဆိုသည့် ကောင်မလေး သေးသေးညှက်ညှက် မဟုတ်တော့သော်လည်း သူတို့၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် ‘အသေးလေး’ ဆိုသည့် ဝေါဟာရက နှုတ်ကျိုးနေလေပြီ။

ပထမနှစ်က တော်တော်ကို အသုံးမကျခဲ့သော မှိုင်းသည်

ဒုတိယနှစ်တွင် တော်တော်တိုးတက်လာပြီ။ တတိယနှစ်တွင်
“ဒီကောင်မလေး ဘတ်စကတ်ဘော တော်တော်ကစားတတ်သည်”
ဟု အထင်ကြီးခြင်း ခံရသည်။

ယခု နောက်ဆုံးနှစ်တွင်မူ မှိုင်းသာလျှင် ဗိုလ်လုပွဲသို့ရောက်
အောင် လုပ်နိုင်သူတစ်ယောက်အနေနှင့် သူတို့ အထင်တကြီး
အားကိုးတကြီး ရှိလာသည်။

စေ့ချင်းတွေသည့်ပွဲမှာ Botan နှင့်မှို မှိုင်းတို့ သိပ်ကြီးစိုးလို့
စရာမရှိပေ။ Botany မိန်းကလေးအသင်းသည် ယခုနှစ်မှ မှိုင်း
ထွက်နှစ်ဖြစ်သောကြောင့် ကောင်းကောင်း မကစားတတ်ကြသေး
ပေ။

ရန်နှင့်ထံမှာ ‘အသေးလေး’ ‘အသေးလေး’ ဟု အားပေး
ကြောင့် သူတို့မေဂျာက ကောင်မလေးက ‘နာဘူး’ ဟု ပိုင်းပြီး
အော်ဟစ်တာလည်း ကြားရသေးသည်။

ဒုတိယနှစ်ရက်တွင် Physics သည် yChemistry နှင့်
တွေ့ပြီး မှိုင်းတို့အမျိုးသမီးအသင်းက zoology နှင့်တွေ့သည်။

အုပ်စုပွဲစဉ်မှို ရုံးထွက်တော့မဟုတ်သေးပေ။ တတိယနေ့တွင်
မူ တဖြည်းဖြည်း စိုးရိမ်လာရသည်။

မှိုင်း စိုးရိမ်နေသကဲ့သို့ပင် Physics နှင့် Maths တွေ့ရ
တစ်နေ့တစ်နေ့ နီးကပ်လာလေပြီ။ Maths သည်လည်း အုပ်စုပွဲစဉ်
များတွင် အနိုင်နှင့် တဖြည်းဖြည်း တက်လာခဲ့သည်။

“စိုးရ...စိုးရိမ်စိတ်ဖြစ်နေလားဟင်”

“ဘာလို့ဖြစ်ရမှာလဲ”

ညနေပိုင်း ထရိုက်ဆင်းတော့ မှိုင်း သိချင်တာကို မထိန်းနိုင်
ဘဲ မေးလိုက်သည်။ ဘာစိတ်ကူးတွေပေါက်နေသလဲ မသိသော

သူက ရပ်ကွက် (၆) ကွင်းတွင် ထရိုက်ဆင်းသွားမဆင်းတော့ဘဲ
အောင်းကွင်းတွင်သာ ထရိုက်ဆင်းလာဆင်းပါသည်။

နှစ်ယောက်သား စကားပြောလိုက်၊ ကစားလိုက်ရှိနေရာမှ
မှိုင်း မေးခွန်းမေးဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက ပိုက်ခြင်းထဲသို့
အညံ့ရန် ဘောလုံးကို ချိန်ဆနေသည်။

မှိုင်းတို့မေဂျာက စပွန်ဆာရသဖြင့် ဌာနကထုတ်ပေးသော
အနက်ရောင်ဝတ်စုံအပြင် မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံပါ ရရှိသည်။

သူက မီးခိုးရောင်ဝတ်စုံနှင့်ဖြစ်ပြီး မှိုင်းက အနက်ရောင်ဝတ်စုံ
နှင့် ဖြစ်သည်။ သူက အားကစားအင်္ကျီအောက်တွင် ဘာမှခံမဝတ်
သော်လည်း မှိုင်းက တီရှပ်အဖြူရောင်ကို ခံဝတ်သည်။

အင်္ကျီက ချိုင်းပြတ်အင်္ကျီမို့ တစ်ခုခု ခံမဝတ်လျှင် ကြည့်ရ
ဆိုးသည်။

ပိုက်ခြင်းထဲသို့ သူထည့်လိုက်သော ဘောလုံးကို မှိုင်းက
အောက်ကနေ စီးဖမ်းပြီး ပိုက်ခြင်းထဲသို့ထည့်ဖို့ ကြိုးစားရာ သူက
ဖြတ်လှသည်။

သူဖြတ်လှလို့မရအောင် ဘယ်ဘက်က ပုတ်လိုက်၊ ညာဘက်
က ပုတ်လိုက်နှင့် သူ့ကို ကွေ့ရှောင်လေသည်။

သူက မှိုင်းထံမှ ဘောလုံးကို မလှသေးဘဲ မှိုင်း ခြေလှမ်းမှား
အောင် စောင့်ကြည့်ရင်း...

“မစိုးရိမ်ပါဘူး...ဘာစိုးရိမ်စရာရှိလို့လဲ”

“ဟင်...စိုးရ ရုံးရင်”

“ပြိုင်ပွဲတစ်ခုမှာ အနိုင်နဲ့အရုံး နှစ်ခုပဲရှိတယ်။ နိုင်ရင်နိုင်
မယ်။ ရုံးရင်ရုံးမယ်။ ဒါက အဓိကမကျဘူး။ အဓိကက အားကစား
သမားတစ်ယောက်ဟာ ကစားသမားတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို

သွင်းပြီး အရည်အချင်းရှိရှိ ကစားဖို့က အဓိကပဲ။ သူ့အရည်အချင်းပေါ်မှာ ယုံကြည်မှုရှိတယ်ဆိုရင် အနိုင်အရှုံးဆိုတာ သူ့အတွက် အသေးအမွှေးပဲ။

ဤစကားသည် သူ၏ လက်သုံးစကားဖြစ်သည်။ ဟိုး... လွန်ခဲ့သော (၃)နှစ်ခန့်က မှိုင်းကို သင်ပေးတုန်းကလည်း သူ ဒီစကားကို ပြောခဲ့သည်။

“ဟာ...”

မှိုင်း ငေးငိုင်နေသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ သူက မှိုင်း လက်ထဲက ဘောလုံးကိုလှ၍ ပိုက်ဆီသို့ ပစ်လေသည်။

“အားကစားသမားဆိုတာ ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကွင်းထဲ ရောက်ရင် ဘယ်လိုမှ စိတ်မလွင့်ရဘူး။ ဒါဟာ အရေးအကြီးဆုံး အချက်ပဲ။”

သူက မှိုင်းကို ထရိန်နင်ပေးနေပြန်သည်။ ကာယကံရှင်ဖြစ်သော သူက သွေးအေးအေးဖြင့် ကစားခြင်းတွင် စိတ်နှစ်ထားနိုင်သော်လည်း မှိုင်းကတော့ စိတ်နှစ်၍ မရပေ။

ထို့ကြောင့် သူ့လက်ထဲတွင်ပါသွားသော ဘောလုံးကို လိုက်မလှဘဲ ကွင်းလယ်တွင် ခြေစုံရပ်ကာ...

“စိုးရ...”

“.....”

“စိုးရလို့...”

“ဟင်...”

“စိုးရလေ... တကယ်လို့ နိုင်သွားပြီး နွေးနွေးထွေးနွေး ချစ်သူ ဖြစ်သွားရင် မှိုင်းက ခုလို စကားတွေ ပြောဦးမှာလား။ လမ်းမှာ တွေ့ရင်ကော ခေါ်ခွင့်ပေးမှာလား။ မှိုင်း သိပ်သိချင်လိုက်တာ။”

ဘောလုံးကို ပုတ်နေသော စိုးရလက်များ ငြိမ်သက်သွားသည်။ ဘောလုံးကို လက်ပေါ်တင်ပြီး မှိုင်းအား ခေါင်းငုံ့ကြည့်သည်။ ခုချိန်မှာ သူ ဘယ်လိုပုံစံနှင့် ကြည့်နေသလဲ မှိုင်း အနက်နက် ဟယ်မကောက်ချင်တော့ပေ။

နွေးနွေးထွေးနွေး သူ ချစ်သူဖြစ်သွားလျှင်သာ မှိုင်းအား အရင်ဆက်ဆံမလား။ မဆက်ဆံဘူးလားဆိုတာ သိပ်သိချင်မိသည်။

နွေးနွေးထွေးကတော့ စတွေ့ကတည်းကနေ ခုချိန်ထိ ကြည်ကြည်လင်လင် မရှိခဲ့တာမို့ မှိုင်းနှင့်စိုးရကို ခေါ်ပြောခွင့်မပေးဖို့က နိုင်နှုန်းပြည့် သေချာသည်။

စိုးရက ဘောလုံးကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အရှိန်ပြင်းဖြင့် လွှတ်ချကန်တက်လာသော ဘောလုံးကို စီးဖမ်းပြီး...

“မမြင်ရတဲ့ အနာဂတ်ကို မှန်းပြီးပြောရတာ အပင်ယန်းဆုံးပဲ... ရာ... သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်” တဲ့။

အခန်း ၂၂

နောက်ဆုံး အားလုံး ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် မျှော်လင့်နေသော Physics နှင့် Maths ဝိလ်လှပွဲစဉ် ရောက်ရှိလို့လာခဲ့သည်။

ပထမ၊ ဒုတိယလှမည့် ပွဲစဉ်ဖြစ်သဖြင့် အားလုံး ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားနေကြလေသည်။

“Physics ဒုန်း...ဒုန်း”

“သချာ...သချာ”

“ရွှီ...ရွှီ...”

“ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း”

“နံပါတ် (၈)...ဖိုက်တင်း”

ပွဲကြည့်စင်ထပ်တွင် ကြည့်ရှုသူအပြည့်။ မိုးလုံလေလုံ အားကစားကွင်းကြီးအတွင်း ခြေချစရာနေရာတောင် မရှိချေ။

အော်ဟစ်အားပေးနေကြသည့် မေဂျာများမှာ သချာ၊ physics မေဂျာများမှ ကျောင်းသူကျောင်းသားများသာမက အခြားသော မေဂျာများမှ ကျောင်းသူကျောင်းသားများလည်း ပါကြသည်။

ဝိလ်လှပွဲပြီးတာနှင့် ဆုချီးမြှင့်ပွဲ တစ်ဆက်တည်း ကျင်းပမည် ဆိုတော့ ကွင်းထဲတွင် ကြည့်ရှုသူများ၊ ကစားသမားများအားလုံးနှင့် ပြည့်နေကြသည်။

ပွဲကြည့်စင်ထိပ်တွင် ပါမောက္ခချုပ်ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးများ ကို တွေ့ရသည်။

ဆရာ၊ ဆရာမ၊ ကျောင်းသူကျောင်းသားအားလုံး ဘယ် အသင်းပဲနိုင်နိုင် တစ်ခဲနက် အားပေးကြသည်။ သို့သော် တစ်ခါ တလေ တချို့မိန်းကလေးတွေက ရယ်ရသည်။

Physics နှင့် Zoology တွေ့ခဲ့ချိန် Zoo ရုံးသံဖြင့် Physics ကို အားမပေးဘဲ Zoo ကို အားပေးတာမျိုး၊ Maths နှင့် Chemistry တွေ့ခဲ့ချိန် Chemistry ရုံး၍ Physics ကို အားပေးတာမျိုး။

အော်သံ ဆူသံ ဆဲသံ၊ ရေသန့်ဗူးရိုက်သံတွေက ကွင်းထဲတွင် ဆူညံလို့နေသည်။

“ရွှီ”

နည်းပြက ကစားသမားများ၏လက်များကို စစ်ဆေးပြီး ခရာတွတ်လေသည်။ ကွင်းထဲတွင် အဖွဲ့ (၂)ဖွဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။

သူတို့အသင်းက မီးခိုးရောင်ဖြစ်ပြီး နေပြည့်တို့အသင်းက အနီရဲရဲ ဖြစ်သည်။

နေပြည့်နှင့်သူ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တော့ နေပြည့်က ပွဲကြည့်စင် ဘယ်ဘက်ခြမ်းသို့ မျက်လုံးစွေကြည့်ရင်း...

“ငါတော့ စိတ်လှုပ်ရှားတယ်...စိုးရ”

“ဘာမှစိတ်လှုပ်ရှားမနေနဲ့...ရှုံးရှုံးနိုင်နိုင် အကောင်းဆုံးကစားဖို့က အဓိကပဲ”

“မင်းကိုကြည့်ရတာ ဘာမှစိတ်ပူပံ့မရဘူး”

“ဘာကို စိတ်ပူနေရမှာလဲ”

“ရွှီး”

နေပြည်က ထပ်ပြောဖို့ ပါးစပ်ဟစဉ် ခရာတွတ်လေပြီ။ အဖွဲ့နှစ်ဖွဲ့ခွဲပြီး ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်နေကြသည်။ နည်းပြများ၊ စည်းကြပ်ခိုင်များက သူတို့ကို မှာစရာရှိတာမှာသည်။

“ရွှီး”

ပွဲစဉ်စရန် ခရာတွန်တော့ သူတို့ကစားမည့်လူများ ကွင်းအတွင်း နေရာယူကြသည်။

“ဟေး”

“Physics...Physics”

“သင်္ချာ...”

အားပေးသံများက တစ်ခဲနက်ဖြစ်သဖြင့် ဒိုင်၏စကားကို မနည်းအာရုံစိုက် နားထောင်ရသည်။ ဒိုင်က သူတို့အသင်းအား...

“Zoology ကို ဘယ်နှဂိုးနဲ့ အနိုင်ရတာလဲ”

“၁၅:၃၄ နဲ့ပါ ဆရာ”

“သင်္ချာက”

“၂၄:၄၈ နဲ့ပါ”

“ကဲ...ဟုတ်ပြီ”

ဒိုင်က လက်မြှောက်၍ပစ်လိုက်သော ဘောလုံးကို စတင်ရိုက်ထုတ်ကြပါတော့သည်။ ပထမဘောလုံးက သင်္ချာသင်းမှ ရိုက်

တတ်သဖြင့် သူတို့အသင်းဘက်သို့ ကျရောက်သွားလေသည်။

နှစ်သင်းစလုံးက selection များဖြစ်သဖြင့် အကျိတ်အနယ်ကစားနေရသောပွဲဆိုလျှင်လည်း မမှားချေ။ ကိုယ့်ဂိုးဘက် သူတို့အသင်း ဘောလုံးဆွဲသွားပြီဆိုလျှင် သူတို့ သေချာပေါက် ဂိုးရသလို သူတို့အသင်း ကိုယ့်ဘက်ကို ဘောလုံးဆွဲသွားပြီဆိုလျှင်လည်း သေချာပေါက် ဂိုးရလေသည်။

တစ်ယောက်ယောက်လက်ထဲ ဘောလုံးရောက်သွားပြီဆိုလျှင် ဘောလုံးရဖို့ မမြင်။ ဂိုးပေးရဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့။

နှစ်သင်းစလုံးသည် ဘတ်စကတ်ဘောပွဲတိုင်းတွင် အတွဲညီညီကစားခဲ့သူများဖြစ်သဖြင့် Teamwork ရှိသည်။

“နံပါတ် (၈)...နံပါတ် (၈)”

ဟု အော်သူရှိသလို...

“နေပြည်...သင်္ချာက နေပြည်ဟေ့...နေပြည်”

လို့ နာမည်တပ်အော်ဟစ်အားပေးသူများလည်း ရှိသည်။ ပထမ (၁၀) မိနစ်ကာလအတွင်းတွင် နေပြည်၏ ငုံ့လျှိုးနေ

သည့် အကျင့်ဆိုးတစ်ချို့ ပေါ်လာသည်။ (၁၀) မိနစ်ပြီးချိန် သူတို့အသင်းက (၁၈)၊ နေပြည်တို့အသင်းက (၁၆) ဖြစ်လေသည်။

ဒီကောင်ရဲ့အကျင့်ဆိုးက ဘောလုံး သူလက်ထဲသို့ရောက်ပြီဆိုလျှင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးဘဲ တစ်ယောက်တည်း ဂိုးတိုင်သို့ ဆွဲသွားခြင်းဖြစ်ပြီး တစ်ခါတလေ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးစိတ်လွန်ကဲကာ ဂိုးတိုင်နှင့် အဝေးကြီးမှ ဘောလုံးကို လှမ်းပစ်ထည့်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အနိုင်ယူလို့မူနှင့် စိတ်စောကြီးမှုများသည် အမှားများ၊ ဘာကွက်များကို ဖြစ်စေသည်။

ခါတိုင်း နေ့ရက်တွေက ကိုယ့်နှင့် Level ချင်းယှဉ်၍ မရသဖြင့် ဘောလုံးမျှပေး၍ ကစားခြင်းဖြစ်ပြီး ယခုချိန်မှာ ပထမ၊ ဒုတိယဆုထက် နွေးထွေး၏ မေတ္တာဆုက နှစ်ယောက်စလုံးအတွက် အကောင်းဆုံး ကြိုးစားနေသည်။

နေပြည့်နှင့် လူချင်းကပ်ပြီဆိုလျှင်...

“ဟေ့ကောင်...မင်း အဲဒီလောက်ထိ စိတ်လှုပ်ရှားမနေနဲ့။

မင်း အမှားတေါ့ များလာပြီနော်”

ဟု သတိပေးရသလို...

နေပြည့် ပစ်လိုက်တဲ့ဘောလုံးများ ဝိုးတိုင်ဆီသို့မရောက်လျှင် စိတ်ပူရသည်။

ဒီချိန်မှာ သူနှင့်ကိုယ်က ပြိုင်တက်ဆိုင်ပေမယ့် ငယ်သူငယ်ချင်း အရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးဖြစ်လေရာ သူ့ရုံးမှာကိုလည်း မလိုလား၊ ခက်တာက အနိုင်အရှုံးနှစ်ခုသာရှိသောပွဲ ဖြစ်သည်။

“Physics...ပထမ...Physics”

“သင်္ချာ...သင်္ချာ”

“ဖြောင်း...ဖြောင်း”

“နဲပါတ် (၈)...ဖိုက်တင်း”

“သင်္ချာအသင်းက ညစ်တယ်ဟေ့”

စသဖြင့် အော်ကြဟစ်ကြ၊ ဆူကြညစ်ကြနှင့် အားပေးသံများ ကလည်း ဖြောက်သောက်ထွက်ပေါ်နေသည်။

ပွဲစဉ်ပထမပိုင်း တစ်ဝက်ပြီးချိန် သူတို့အသင်းက (၃၅)၊ သင်္ချာအသင်းက (၂၉) ဖြစ်နေပြီ။

ကိုယ့်နေရာမှာကိုယ် ခဏနားကြချိန် သူ သတိရလိုက်တာ မှိုင်းကို ဖြစ်သည်။ သူတို့ကျောဘက်တွင်ရှိသော ပွဲကြည့်စင်တွင်

မှိုင်းကို ကပျာကယာ ရှာလိုက်သည်။

မှိုင်းကိုတော့ မတွေ့။ တခြားသော မိန်းကလေးတွေနှင့် အားပေးနေသော လင်းလက်ကိုတော့ တွေ့သည်။ ဒါဟာလည်း ထူးဆန်းနေသည်။ မှိုင်းနှင့်လင်းလက်ဆိုတာ ခွဲထွက်တွေ့လို့မရအောင် အတူတူရှိနေတတ်ကြသောသူများဖြစ်သဖြင့် လင်းလက်ဘေးတွင် မှိုင်းကို မမြင်ရခြင်းက အံ့ဩဖွယ် အတော်ကောင်းနေပြီ။

မနက်က မိန်းကလေး ပ-ဒု လူသည့်ပွဲတွင် သူတို့ Physics မိန်းကလေးများ ပထမရသဖြင့် ပွဲစဉ်ပြီးလို့ ဆုပေးလျှင် သူမတို့လည်း ဆုယူရမည်။

ကွင်းထဲတွင် ရှိကိုရှိနေရမည့်ကိစ္စ။ လင်းလက်ဘေးတွင် မတွေ့ရလျှင် ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်မိတော့လည်း ဘယ်မှာမှ မတွေ့။

မဟုတ်သေး...။ သူကစားပွဲတိုင်းတွင် သူမ အော်ဟစ်အားပေးတတ်တာ သူ သိသည်။ လူကသာ သေးတာ။ အသံက ခူးရကျယ်လောင်ကာ...

“စိုးရ...စိုးရ” နှင့် အားပေးတတ်တာလည်း သူမပဲ ဖြစ်သည်။ အားပေးစဉ်က ကိုယ့်အသင်းအနိုင်ရဖို့သာ သိကြသဖြင့် ဘယ်သူက ဘယ်သူကို အားပေးပေး ဘယ်သူမှ အပြစ်မတင်။

ခုကျတော့ ကွင်းထဲမှာ သူမ ရှိမနေဘူးဆိုတာ သဘာဝမကျလှပေ။

“စိုးရ”

“ဟင်...နွေးထွေး”

“ရေသောက်လိုက်ဦး...ရှော့”

“ဟေး...”

“ဖြောင်း...ဖြောင်း”

သင်္ချာအသင်းက ကောင်မလေးက Physics အသင်းက ကောင်လေးကို ရေသန့်ဗူး လာပေးခြင်းကို အားလုံးက ပေးအား ဝါးဝါးအော်ကာ စနောက်ကြလေသည်။

ထိုအပေါ်မှာ စိုးရသူ မသာယာနိုင်ဘဲ သင်္ချာအသင်းရဲ့ ဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် နေပြည် က မကျေနပ်သောအကြည့်နှင့် ကြည့်နေတာမို့ ရေသန့်ဗူးထဲ ဝတ်ကျောတန်းကျေ ယူလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ဟို...ကြည့်စင်ပေါ်တွင်ရှိသော လင်းလက်က လက်ပြကာ ဆင်းလာမို့ ခေါ်လိုက်သည်။ နွေးထွေးက ဘေးမသွားသေးပေ။

“ဘာလဲ...စိုးရသူ”

“မိုင်းကော...မိုင်းကို မတွေ့ဘူး။ သူ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“ဟို...အဲဒါကလေ”

လင်းလက်က နွေးထွေးကိုကြည့်ပြီး တဟိုဟို ဖြစ်နေသည်။ နွေးထွေးမျက်နှာ မည်သို့ဖြစ်၍ လှည့်ထွက်သွားသလဲ သူ မသိ။ လင်းလက်ကိုသာ...

“သူ ဆုလာမယူဘူးလား။ ခဏနေ နာရီဝက်ကြာရင် ပွဲက ပြီးတော့မှာကို။ သူက ကွင်းထဲမှာမရှိဘဲ ဘယ်ရောက်နေတာလဲ”

“ဟိုဇေ...”

“ကျွတ်...ပွဲစတော့မယ်။ ဟိုဟိုဒီဒီတွေ လုပ်မနေစမ်းပါ။ ဟာ...ပြောစရာရှိတာကို မပြောဘူး”

သူ ငေါက်လိုက်တော့ လင်းလက်က ခေါင်းလေးပုဝင်သွားကာ နေပြည့်တို့ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သလို သူ့ကိုလည်း ကြည့်ရင်း

မဝံ့မရဲဖြင့်...

“သူ...သူကလေ ရှိပါတယ်။ ကန်တင်းမှာ ရှိပါတယ်”

“ဘာ...ကန်တင်းမှာ...ဟုတ်လား”

ဒေါသတကြီး အော်လိုက်သံကြောင့် ကစားသူတချို့ လှည့်ကြည့်လာသဖြင့် စိုးရ စိတ်ကို လျှင်မြန်စွာ ထိန်းချုပ်လိုက်သည်။

နောက်...လူတွေနှင့်ဝေးရာ နောက်ပေါက်ဘက်သို့ လင်းလက်ကို ခေါ်ခဲ့ကာ...

“ပြောစမ်းပါဦး...တစ်ခါမှ ကန်တင်းကို ထိုင်စရာနေရာလို့ မသတ်မှတ်တဲ့သူက ခုကျမှ ကန်တင်းထိုင်တယ်ဆိုတော့ လုပ်စမ်းပါဦး...ဘယ်ကောင်နဲ့ ထိုင်တာလဲ။ တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်လောက်ဘူး”

“ဟို...ဟိုလေ”

“ဘာလဲ...ဟို Bolany က ရန်နိုင်ဆိုတဲ့ အကောင်နဲ့လား။ ဟုတ်လား...ဟုတ်မယ်...ဒီကောင်ကိုလည်း ကွင်းထဲမှာ မတွေ့ဘူး...တောက်”

သူ ကြိမ်းမောင်းနေသမျှကို မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့ ခေါင်းလေးပု၍ နားထောင်နေသော လင်းလက်မှာ တစ်စုံခု ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သလိုနှင့်...

“နင်ထင်သလို မဟုတ်ပါဘူးဟ...ထင်ရာတွေ လျှောက်ပြောမနေပါနဲ့”

“ဘာ...ထင်ရာတွေ လျှောက်ပြောနေတယ်...ဟုတ်လား”

“အင်း”

သူအော်သံကို လင်းလက်က ခေါင်းညိတ်တုံ့ပြန်ပြီး မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နှင့်...

“ခုလေ...ငါပြောမယ့်စကားကို သူ့ကို ပြန်မပြောပါနဲ့နော် သိလည်းမသိပါစေနဲ့”

“ဘာလဲ...မပြောဘူး”

“သူကလေ...ဒီအနိုင်အရှုံးပွဲစဉ်ကို မကြည့်ရဲတာ”

“ဘာ...ဒီအနိုင်အရှုံးပွဲစဉ်ကို...ဟုတ်လား။ နင့်စကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ...ဘာလဲ...ဘာလို့ သူ့ကို မကြည့်ရဲရတာလဲ လင်းလက်”

“ခွီး”

“ကျွတ်”

နောက်ထပ် ကစားပွဲစရန် ခရာတွန်သံကြားတော့ လင်းလက် စင်ပေါ်ပြန်တက်ပြေးတော့သည်။ ဘာကိုဆိုလိုမှန်းမသိသော သူ့ရဲ့ မျက်နှာမှာ စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုကြောင့် ကောက်ကြောင်းတွေဖြစ်လျက်။

ဒုတိယပွဲစဉ်တွင် ကွင်းချိန်းကြပြီ။

နေပြည့်၏ ညစ်ကွက်များမှာ ပို၍ပို၍ သိသာလာသည်။ ဇု အတင်းတိုက်သည်။ ဘောလုံးကို အတင်းလှသည်။ သူကတော့ စိတ်တွေရှုပ်ထွေးလျက်။

ဘာတဲ့...ဒီရဲ့အနိုင်အရှုံးပွဲစဉ်ကို မကြည့်ရဲလို့တဲ့။

အခန်း ၂၉

“ဟာ...မှိုင်း...ကန်တင်းမှာထိုင်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ဘယ်နေပါလား။ ပထမရတယ်ဆိုတော့ ဒီနေ့ညနေ မုန့်လိုက်ကျွေးရ မယ်နော်”

ကန်တင်းထဲဝင်လာသော ရန်နိုင်က မှိုင်း ထိုင်နေသောပိုင်း တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး ဝမ်းသာအားရ ပြောလေသည်။ မှိုင်း ပျက်ယွင်းနေ သောမျက်နှာကို ပြင်ပြီး...

“အင်းပါ...ကျွေးမှာပေါ့”

သူ့အသင်းကြီးကိုပစ်ပြီး ကိုယ့်ကို အားပေးတဲ့သူကြီး ဖြစ် သည်။

“ဟို...အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသလဲ၊ ကွင်းဘက်က တက် လာတာမဟုတ်လား”

“ကြည့်ရတာ အခြေအနေမဟန်ဘူး”

“ဟမ်”

အခြေအနေမဟန်ဘူးဆို၍ မှိုင်း ဟမ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သင်္ချာဘက်က မဟန်တာလား၊ Physics ဘက်က မဟန်တာလား

“ဘယ်အသင်း နိုင်နေတာလဲ...သင်္ချာလား”

မိုင်း မျက်နှာပျက်ပျက် မေးနေတာကို ရန်နိုင် ထင်နေတာက သူတို့အသင်း ရှုံး၍ စိုးထိတ်စွာ မေးနေသလား အောက်မေ့ရင် အားပေးသောအပြုံးနှင့် ဝမ်းသာအားရ...

“ဘယ်ကလား...Physics အခြေအနေကောင်းနေတာဟ... (၁၀)ဂိုးလောက် အပြတ်အသတ် သာနေတာလေ”

“အို...”

“ဟို...နံပါတ် (၈)လေ...ဘယ်သူ...စိုးရသူမလား... သူ သိပ်တော်တာပဲ။ သူပဲ သွင်းနေနိုင်တာ”

ရန်နိုင်က ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားစွာ ပြောနေသလောက် မိုင်းရဲ့ မျက်နှာ ပျက်သထက်ပျက်လာသည်။

စိုးရသူကို မနိုင်စေချင်တာ မဟုတ်ပေမယ့် နိုင်တယ်ဟု ကြားနေရတာ ရင်ထဲတွင် စိုးရွံ့စိတ်နှင့် ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေသည်။

“ကြည့်ရတာ ဒီနှစ် ဒိုင်းဆုကို နင်တို့ Physics က ရှောင် သေချာတယ်”

“ဟာ...အဲဒါဘာဖြစ်လဲ...ရဖို့ မရဖို့က အဓိက မဟုတ်ဘူး။ တော်ပြီဟာ...ငါ ကွင်းထဲပဲ ပြန်သွားတော့မယ်။ ပွဲပြီးခါနီးပဲ မဟုတ်လား”

“ဟာ...နေဦးလေ...ငါလည်း လိုက်မယ်ပေါ့...နင်ကလေး ညီလေးရေ...ဒီမှာ ပိုက်ဆံတင်ခဲ့ပြီနော်”

ဘောက်ဆတ်ဆတ်နှင့် လျှောက်သွားသော မိုင်း၏နောက်သို့ ရန်နိုင် အပြေးတစ်ပိုင်း လိုက်ခဲ့သည်။

ကိုယ့်မေဂျာ တံခွန်စိုက် ဒိုင်းဆုကိုရမှာ မပျော်ဘဲ ဆူပူတံ

့တ်ဖြစ်နေသော မိုင်းကို ရန်နိုင် နားမလည်နိုင်။ မိုင်းဘေးကနေ ကပ်ရင်း...

“မိုင်း...နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ နေမကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အနားကနေ တတွတ်တွတ် လိုက်ပြောနေသော ရန်နိုင်က ဘာမှောက်။ တောက်တဲ့လို တကပ်ကပ် ရှိနေသည်။

ဪ...အချစ်...အချစ်...။

ကိုယ်ချစ်တဲ့သူဆီက မေတ္တာကိုမရရ၊ မရလို့ သူ့ဆီက မေတ္တာကိုတော့ မယူပါဘူးဆို ယူပါ...ယူပါ...ဇွတ်အတင်းထိုးပေးနေသည်။ အချစ်ဆိုတာ ရတာမလို၊ လိုတာမရပါလား။

ရင်မဆိုင်လိုသော်လည်း နောက်ဆုံးတော့ မိုင်း ကွင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ပြန်သည်။

ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် အမှတ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့... အို...

၅၈:၅၇ ဆိုပါလား။

မယုံနိုင်သလို ကြည့်မိသည်။

ပြောတော့ Physics က (၁၀) ဂိုး အသာဆို။ ဘယ်နှယ်... မတိမ်းမယိမ်း ဖြစ်နေတာလဲ။ အဲဒါနားမလည်စိတ်နှင့် မိုင်း သင်းလက်ရှိရာသို့ အတင်းတိုးတွေတက်သွားသည်။ နောက်ဆုံး (၁၀) မိနစ်ပဲ ကျန်တော့သည်ဟု သိရသည်။

“မိန်းမ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ...စောစောတုန်းက ဂိုးက အသာကြီး ဆို...ခုက”

“ဘယ်လိုဖြစ်သလဲဆိုတာ ငါ့မမေးနဲ့။ ဟိုမှာ နင့်ဘာသာ

သာ ကြည့်တော့အေ...ငါလည်း ဘတ်စကတ်ဘောအကြောင်း အိ
လောက် နားလည်တာမဟုတ်ဘူး”

“အင်း”

“သူများတွေ ပြောနေပုံအရ ငါတို့ဘက်က အလျှော့ပေး
ကစားနေတာတဲ့”

“ဟင်...”

လင်းလက်ရဲ့စကားကြောင့် မိုင်း မျက်လုံးပြူးပြီး ကွင်းထဲသို့
လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံး (၁၀) မိနစ်မို့ နှစ်သင်းစလုံး
အကျိတ်အနယ် ကစားနေကြသည်။

မကြာခင် အချိန်စေတော့မှာမို့ တစ်သင်းသင်းက ရိုးသွင်းနိုင်
လျှင် အသာစီးရမည့်အနေအထား ဖြစ်သည်။

မိုင်းရဲ့အကြည့်က စိုးရသုဆီ ရောက်သွားသည်။ မီးခိုးရောင်
အားကစားဝတ်စုံ၏ နောက်ကျောပြင်တွင် ချွေးတွေနှင့် ရွှဲနစ်နေ
သည်။

မျက်နှာထက်၌လည်း ချွေးတွေ ရွှဲနေသည်။ နောက်...မိုင်း
ရဲ့အကြည့်က နေပြည့်ဆီ ရောက်သွားသည်။ နေပြည့်လည်း ဘာထူး
သလဲ။ တကယ့်ကို ဇွဲကြီးစွာ ကစားနေခြင်းမို့ အကြည့်က ဘယ်မှ
မရောက်။ ဘောလုံးတွေသာ ရောက်သည်။

နောက်...မိုင်းရဲ့အကြည့်က သင်္ချာတွေ အားပေးနေသည့်
ဘက်က နွေးနွေးထွေးကို မျက်လုံးနှင့် အပြေးအလွှား ရှာမိသည်။

ဟော...

အောက်ဆုံးထစ်တွင် ထိုင်နေသော နွေးနွေးထွေးကို မြင်ရ
သည်။ နွေးထွေးရဲ့ပုံစံမှာလည်း အသက်ရှူဖို့ မေ့လျော့နေသည့်
ဟန်မျိုး ဖြစ်သည်။

မိုင်းရဲ့အကြည့်က လှပသော နွေးနွေးထွေး၏မျက်နှာထက်
တွင် အတန်ကြာအောင် ရှိနေခဲ့သည်။

ဝိုးဖဲခရမ်းပုတ်ရောင် လက်ပြတ်ဝမ်းဆက်က ဝင်းဝါမြင့်မား
သော နွေးထွေး၏အလှကို ပေါ်လွင်စေသည်။ အင်္ကျီစလွတ်နေသော
လက်မောင်းတစ်လျှောက်မှာ ဖြောင့်တန်းလှပသည်။

အမြဲတမ်း ဖားလျားချထားသော ရွှေအိုရောင်ဆံနွယ်အခွေ
အလိပ်တွေကို ပိုနီတေးပုံစံ ခပ်မြင့်မြင့် စည်းထားခြင်းကြောင့်
ကုပ်သားဝင်းဝင်းလေးတွေလည်း ပေါ်လွင်နေသည်။

ဖွေးနုနုမျက်နှာထက်တွင် ခရမ်းပုတ်ရောင်နှုတ်ခမ်းက
ဆင်လင်းနေသည်။ နွေးထွေးရဲ့ပုံစံကို ကြည့်ပြီး မိုင်း ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုတောင် ငုံ့မကြည့်ရဲပေ။

မိုင်းအဖြစ်က ဆင်ဖြူမျက်နှာ ဆင်မည်းမကြည့်ခုံဆိုသလို
လှပသောသူနှင့် မိုင်းယုန်ဖို့ မတန်မရာ ထင်မိသည်။ မိုင်း၏ကိုယ်
ပေါ်တွင် အားကစားဝတ်စုံအနက်ရောင်နှင့် မျက်နှာထက်တွင်လည်း
အမွှေးနံ့သာ တစ်စက်မှမရှိ။ ချွေးတွေနှင့် စေးကပ်နေသည်။

“ဟာ...နဲပါတ် (၈) က ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ပျေလိုက်
တာ...ခါတိုင်းဆိုရင် အဲဒီနေရာကပစ်ရင် ဝင်နေကျပါ။ ခု ဘယ်လို
ဖြစ်တာလဲ”

အောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ အရံစောင့်နေသည့် အားကစားသမား
တစ်ယောက်၏စကားကြောင့် မိုင်းရဲ့အကြည့် ကွင်းထဲသို့ ရောက်
သွားသည်။

ပိုက်ခြင်းကို ဘောလုံးကျော်သွားသဖြင့် သင်္ချာအသင်းဘက်
က ပုတ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘတ်စကတ်ဘောဆိုတာ တစ်ယောက်
နှင့်တစ်ယောက် အပေးအယူ မျှမျှတတနှင့် ကစားရသောပွဲ ဖြစ်

သည်။

သင်္ချာအသင်းဘက်က ဘောလုံးကို ပုတ်ခဲတုန်း ဘောလုံးက နေပြည့်လက်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ နေပြည့်သည် ဘောလုံးကို ပုတ်ပြေးပြေး၍ မှိုင်းတို့ရိုးတိုင်ဘက်သို့ ပြေးလာခဲ့သည်။

စိုးရသူ...ဘာလုပ်နေတာလဲ။

နေပြည့်ဘက်တွင် စိုးရသူက မကာဘဲ တစ်ဖက်တွင် ဘောလုံးအလာကို စောင့်နေခြင်းကြောင့် တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ ဆိုတာ မှိုင်း သိလိုက်သည်။

ဘောလုံးပုတ်ပြေးတဲ့လူဆီကနေ ဘောလုံးကို ပြန်ပုတ်လုခွင့် ကစားသမားမှာ အပြည့်ရှိတယ်လို့ မှိုင်းကို သင်ပေးခဲ့တဲ့သူက သူဖြစ်ပါလျက် ဘာကြောင့် နေပြည့်လက်ထဲက ဘောလုံးကို ပုတ်လုခြင်း မရှိတာလဲ။

ကိုယ့်ရိုးဘက် တစ်ဖက်အသင်းက ရောက်လာပြီဆိုရင် ရိုးတိုင်မှာ သူတို့ရိုးသွင်းလို့မရအောင် လူကာလို့ရတယ်။ အဲဒီ အတွက် ဒိုင်လူကြီးက ဘာဖြစ်ဒဏ်ဘောမှ ပေးလို့မရဘူး။

ဒါတွေပြောခဲ့တာ သူမှ ဟုတ်ပါလေစ။

သူ့ဆော့ကစားသည့်ပွဲတိုင်းကို မှိုင်း ကြည့်ဖူးသည်။ နေပြည့် ကို ကာနိုင်သူနှင့် နေပြည့်လက်ထဲက ဘောလုံးကို လုနိုင်သူမှာ သူတစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်သည်။

ကျန်တဲ့လူများက မတော်မဟုတ်။ တော်ပေမယ့် လက်ရွေးစင် ကစားသမားတစ်ယောက်ဖြစ်သော နေပြည့်လောက် သူတို့တွေ မဖျတ်လတ်။

မှိုင်းတို့အသင်းဘက်မှ ကစားသမားတစ်ဦးသည် နေပြည့် ဆွဲလာသောဘောလုံးကို ပုတ်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း ဘောလုံး

က နေပြည့်၏လက်ဖဝါးပြင်နှင့် ကပ်နေတယ်ထင်ရလောက်အောင် ဘယ်လိုယူယူ မရပေ။

ဘယ်ဘက်ကလုလျှင် ညာဘက်လက်နှင့် ပြောင်းပုတ်သည်။ ညာဘက်ကလုလျှင် ဘယ်ဘက်သို့ ပြောင်းပုတ်သည့် နေပြည့်ပုံစံ က တကယ်ဝါရင့်ဘတ်စကတ်ဘော ကစားသမားတစ်ဦးနှင့် တူသည်။

စိုးရသူ ဘာလုပ်နေတာလဲ။ ဒီရဲ့အနိုင်အရှုံးဟာ သူ့ဘဝရဲ့ အနိုင်အရှုံး မဟုတ်ဘူးလား။ အကယ်၍ ဒီပွဲမှာ သူသာရှုံးရင် နွေးနွေးထွေးကို သူ စွန့်လွှတ်ရမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား။ မကြောက် ဘူးလား။

အားကစားသမားကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ အနိုင်အရှုံး တွက်ပြီး မကစားရဘူး။ အားကစားသမားကောင်းစိတ်ဓာတ်အပြည့် နဲ့ အရည်အချင်းရှိရှိ ကစားရတယ်။ ဒါမှ အားကစားသမားကောင်း လို့ ခေါ်တာ။ ကိုယ်က မသမာမှုကင်းကင်း အရည်အချင်းရှိရှိနဲ့ ကစားတဲ့ကြားကနေ ရှုံးခဲ့ရင်တောင် ရှုံးရကျိုးနပ်တယ်လို့ ဆိုခဲ့ဖူး သူက ဘာကြောင့် ကိုယ့်မှာရှိတဲ့အရည်အချင်းကို ထုတ်မကစားချင် ရတာလဲ။

သူများတွေက စိုးရသူတစ်ယောက်တည်း တစ်ပတ်လုံးလုံး ဒိုင်ခံကစားခဲ့ရ၍ အထိနာကာ မြေကုန်လက်ပန်းကျနေသည်ဟု သနားကရုဏာသက်နေပေမယ့် မှိုင်းကတော့ သိသည်။

ကိုယ်လည်း ဘတ်စကတ်ဘော ကစားသမားတစ်ယောက်မို့ စိုးရသူ ဘာလုပ်နေသလဲဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိသည်။

“အနိုင်အရှုံးတွက်ပြီးမှရတာ အချစ်လို့ ခေါ်သလား” လို့ မေးခဲ့တဲ့သူ။

မည်သို့ပင်ရှိစေကာမူ ဤသို့ အခြေအနေပေးလာမှတော့ ချစ်တာတွေ၊ မေတ္တာတွေ အသာထားပြီး ကိုယ့်အသင်းနိုင်အောင် ကစားရမှာ အားကစားသမားတစ်ယောက်ရဲ့ ရှိသင့်ရှိထိုက်သော စိတ်ဓာတ်မဟုတ်လား။

တစ်ဖက်သတ် အလျှော့ပေးဆော့ကစားနေခြင်းက ကြည့်လည်းမကောင်း၊ မြင်၍လည်းမကောင်း။

အစတုန်းက သူနိုင်သွားမှာ မှိုင်း စိုးရိမ်မိခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို အလျှော့ပေးကစားတာမျိုးကျတော့ လက်မခံချင်။

သူ နွေးနွေးထွေးကို စွန့်လွှတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာလား။ ဒါမှ မဟုတ် နေပြည့်နှင့် သူ့ရဲ့ကြားမှာ ဘာအပေးအယူရှိလို့ သူက အလျှော့ပေးကစားနေတာလဲ။

ကွင်းထဲတွင် ဆူညံစွာ အော်ဟစ်သံများ၊ အားပေးသံများ ကြောင့် စိတ်ရှုပ်လာသလို ဘာအချိုးချိုးနေမှန်းမသိသော သူ့အဖေ အရာကြောင့်လည်း ခေါင်းကိုက်လာသည်။

“ဂိုး”

“ဟင်”

“ဟေး”

“သချာ...သချာ”

“သချာ...ပထမ...သချာ...ပထမ”

မင်သက်အံ့သြစရာမရှိသော ဂိုးဖို့ မှိုင်း စုတ်လည်းမသတ် အော်လည်းမအော်ဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်နေသည်။

စည်းဝိုင်းအပြင်ဘက်ကနေ နေပြည့် သွင်းလိုရအောင် အထောက်အပံ့ပေးနေသူသည် ကိုယ့်မေဂျာက ‘သူ’ ဖြစ်နေတာက ဝမ်းနည်းစရာကောင်းနေပါသည်။

ဂိုးအနေအထားက ချက်ချင်း ပြောင်းသွားသည်။ သချာ ၆၀ နှင့် ရူပဗေဒ ၅၈ ဖြစ်သွားသည်။ သေချာပါတယ်။ စိုးရသူနှင့်နေပြည့်၏ကြားတွင် တစ်ခုခု သော အပေးအယူ ရှိနေပါသည်။

“စိုးရသူ ဘာဖြစ်နေတာလဲ...သူကြည့်ရတာ နေမကောင်း တာလား...ဘာလား...သွက်သွက်လက်လက် မရှိဘူး။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“သူ ဘာဖြစ်နေသလဲ...ဝါ သိတယ်”
အားမလိုအားမရ ပြောလိုက်သော လင်းလက်၏စကားကို မှိုင်း အေးစက်စက် တုံ့ပြန်လိုက်သည်။ တအံ့တဩ လှည့်ကြည့်လာ မှာကို လှည့်မကြည့်ဘဲ တွေ့နေရသည်။

“ရွီး...ရွီး...ရွီး”

“ဟေး...သချာ...ပထမ ရပြီကွ”

အချိန်ပြည့် ပီစီမူတ်လိုက်သောအခါ သချာအသင်းဘက်မှ လူများ ထခုန်တဲ့သူတွေခုန်၊ ကသူတွေက၊ ဆူညံသူတွေ ဆူညံနှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်လျက် ရှိသည်။

မနှစ်က ပထမ၊ ဒီနှစ် ဒုတိယရသော မှိုင်းတို့မေဂျာက လူတွေတော့ မျက်နှာသိပ်မကောင်းကြပေ။ မှိုင်း စင်အောက်သို့ ဆင်းခဲ့စဉ် တစ်ဖက်အသင်းသို့ ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်သော စိုးရသူကို တွေ့ရသည်။

“ဟင်”

စိုးရသူ၏ နှုတ်ခမ်းဖျား၌ လှစ်ခနဲ ခိုတွဲသွားသော အပြုံးကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

အနန်း [၃၀]

“ရော့...နှင့် ဒါတွေ ခဏယူထားဦး”
 “ဟာ...နှင့် ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ငါတို့တွေ ဓာတ်ပုံရိုက်ကြရအောင်လေ...မိုင်း”
 နောက်ဘက်ကနေ အော်ခေါ်နေသော လင်းလက်ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ မိုင်း ခပ်သွက်သွက် လျှောက်ခဲ့သည်။
 ဆုရတဲ့အသင်းများက ဆရာ၊ ဆရာမများနှင့် အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံရိုက်သူကရိုက်၊ Selfie ဆွဲသူကဆွဲနှင့် ပျားပန်းခတ်လျက် ရှိသည်။
 ရွယ်ယက်ခွာနေသော လူများကို တိုးဝှေ့ပြီး မိုင်း အားကစား ခန်းမ၏ ဘေးပေါက်ကနေ ထွက်ခဲ့သည်။ ဘောလုံးကွင်းအစပ်ဘက်သို့ ထွက်သွားသော မီးခိုးရောင်အရိပ်နောက်သို့ ခပ်သွက်သွက် လိုက်ခဲ့သည်။

တမင်သက်သက် အရုံးပေးပြီးမှ နောင်တတွေ ရနေသလား။
 “ဘယ်လိုလဲ...ငိုနေတာလား”
 “ဟင်...မိုင်း...မင်း...မင်း ဘယ်တွေပျောက်နေတာလဲ”
 သူ့ဘေးနားမှာ ယှဉ်ရပ်ပြီး ခပ်တည်တည် မေးလိုက်သည်။
 မိုင်းအသံကြားတော့ သူက အံ့ဩစွာ လှည့်ကြည့်ပြီး မေးလေသည်။
 မိုင်း သူ့မျက်လုံးတွေကို သေချာစိုက်ကြည့်သည်။ ပြိုင်ပွဲကစည်းရုံး၊ ချစ်သူကိုလည်း ရှုံးလိုက်ရတဲ့အတွက် သူ ငိုနေမလား။
 ဝမ်းနည်း နာကျင်နေမလားဆိုသည့် အကြည့်မျိုး ဖြစ်သည်။
 “စောစောတုန်းက အပေါ်ဘက်ကို သွားတယ်ဆို”
 “.....”
 “ကန်တင်းဘက်မှာ ဟို...Botany ကကောင်နဲ့ ထိုင်နေတာ ဆို...ပြောတော့ဖြင့် ကန်တင်းများ မထိုင်ချင်ဘူးလေး...ဘာလေးနဲ့ ချောတော့...ဟင်”
 “ဒါတွေထားစမ်းပါ...အရေးမကြီးတာတွေ”
 “ပြောပါဦး...အရေးကြီးတာတွေက ဘာတွေလဲ”
 သူက ခါးထောက်၍ ခပ်ခွဲခွဲ မေးသည်။
 မိုင်း သူ့လည်ပင်းတွင် ဆွဲထားသော ငွေတံဆိပ်ဆုဆွဲကြီးကို ကြည့်ပြီး...
 “တမင်အလျှော့ပေးလိုက်တာ...ဘာသဘောလဲ”
 “ဟင်...”
 “အားကစားသမားကောင်းတစ်ယောက်ဆိုတာ အနိုင်အရုံးပေါ်မှာ စိတ်နှစ်ပြီး မကစားရဘူး။ ကိုယ့်အရည်အချင်းနဲ့ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားရမယ်။ ဒါမှ အားကစားသမားကောင်းလို့ ပြောခဲ့တာ...ဘယ်သူလဲ”

“.....”

“ပွဲစဉ်က သူများတွေအတွက်တော့ မသိဘူး။ မိုင်းအတွက်တော့ သိပ်သိသာတယ်။ တစ်ဖက်သတ်ဆန်တဲ့ပွဲဆိုတာ...နေပါဦးနေပြည့်နဲ့ ဘာတွေ အပေးအယူလုပ်ပြီး အရုံးပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလဲ။ ခုကျတော့ သူ့ကို ရုံးရုံတင်မဟုတ်ဘူး။ ရှင် ချစ်တဲ့ နွေးထွေးကိုပါ ဆုံးရုံးရပြီမဟုတ်လား။ ခုဆို နွေးထွေးက နေပြည့်နဲ့ ဓာတ်ပုံတွေရိုက်ပြီး ပြုံးပျော်လို့...ရုံးနိမ့်သွားတဲ့ ရှင်ကိုတောင် အားပေးစကားတစ်ခွန်း လာပြောလို့လား”

“.....”

“ဒီမှာ...ဒီမှာ...ရှင် ကျွန်မပြောတာတွေကော ကြားရဲ့လား”

မလုပ်တလုပ်ဖြစ်နေသော သူ့ကို အားမလိုအားမရနှင့် ပြောခဲ့သည်။ စိတ်နှင့်ကိုယ်နှင့် မကပ်သလိုရှိသော သူ့လက်မောင်းကို အတင်းဆွဲလှုပ်ပြောတော့ သူက သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ မိုင်းရဲ့လက်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။

ဒီတော့မှ စိတ်လိုက်မာန်ပါလုပ်မိသော မိုင်းမှာ ရှက်ရှက်နှင့် ကိုယ့်လက်ကို ကပျာကယာ ရုတ်သိမ်းပြီး...

“ဆောရီး”

“ရပါတယ်...မိုင်းပြောသမျှတွေကို ကိုယ် ကြားသားပဲ”

“ကြားရဲ့သားနဲ့”

ကြားရဲ့သားနှင့် ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ တုံ့ပြန်မှုမလုပ်သော သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည်။

သူက အားကစားရုံဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ အားကစားရုံဘက်တွင် ပြန်သူပြန်၊ ဓာတ်ပုံရိုက်သူရိုက်နှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။

“မိုင်းလေ...စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ဘာကိုလဲ”

သူက နားမလည်သလိုမေးသည်။ မိုင်းလည်ပင်းတွင် ဆွဲထားသော ရွှေတံဆိပ်ဆုအပိုင်းပြားလေးကို အစိတ်စိတ်မှ လက်နှင့်ပွတ်နေတော့...

“ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို တမင်တကာ အဆုံးရုံးခံတယ်ဆိုတာကိုလား...ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်တို့မေဂျာ ရုံးတယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စကိုလား”

မိုင်း ပါးစပ်ကမပြောဘဲ လက်နှစ်ချောင်း ထောင်ပြလိုက်သည်။

သူ့နှုတ်ခမ်းဖျား၌ မိုင်း တစ်ခါမှ မမြင်ခဲ့ဖူးသော အပြုံးစိုတဲ့ မိသားစုသည်။ ရုံးနိမ့်သူမှာ ပြုံးနိုင်တဲ့ခွန်အားတွေ ရှိနေနိုင်လို့လား။

“ကိုယ့်ကို ရုံးတယ်လို့ မိုင်း ဘာကြောင့်ထင်ရတာလဲ”

“.....”

“တမင်အရုံးပေးတာ...နေပြည့်ကြောင့် ကိုယ် တမင်သက်သက် အရုံးပေးတယ်လို့ကော ဘာကြောင့်ထင်ရတာလဲ”

သူ့မေးခွန်းတွေကို မိုင်း မဖြေတတ်သဖြင့် သူ့ကိုသာ မော့ကြည့်နေမိသည်။

သူက မိုင်းနှင့်နီးအောင် ခြေတစ်လှမ်း ရှေ့သို့တိုးကာ...

“ကိုယ့်ကို အရုံးခံပြီး ကစားဖို့ပြောတာ နေပြည့်မဟုတ်ဘူး။ အခြားတစ်ယောက်”

“နွေးနွေးထွေးလား”

“နီး”

“ဟင်...အဲဒါဆို ဘယ်သူလဲ”

ဖျတ်ခနဲ မေးလိုက်သော မိုင်း၏အမေးကို သူ ခေါင်းယမ်း

သည်။ မိုင်း ခေါင်းကုတ်နေတာကိုကြည့်ပြီး သူက ရယ်လေသည်။
“ကိုယ့်ကို ဖြားယောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ပေါ့”

“ဘယ်လို...”

“ဒါတွေ ခဏထားပါဦး... ဒီချိန်မှာ အဲဒါတွေပြောရင် ရင်ခုန်သံတွေက အခြေအနေမှန်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းကို ကိုယ် ပြောဖူးသားပဲ။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် အနိုင်အရှုံးနဲ့တွက်ရမယ့် အချစ်ကို ကိုယ် မလိုချင်ဘူးလေ”

ထူးထူးဆန်းဆန်း ပြောနေသောကြောင့် မိုင်းမှာ ခေါင်းကုတ် ရင်းကုတ် ဖြစ်နေတော့သည်။

သူ့ကို ရင်ခုန်တတ်အောင် သွေးဆောင်ဖြားယောင်းခဲ့တာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ အပြင်းအထန် သိချင်နေသော်လည်း သူက နွေးနွေးထွေးနွေးနှင့် ပတ်သက်သည့်ကိစ္စပြောနေတော့ မိုင်းမှာ မေးခွင့် မသာပေ။

“ဆော့နေတဲ့တစ်လျှောက်လုံးမှာလည်း နွေးထွေးနှင့် ပတ်သက်တဲ့ ကိုယ့်အချစ်တွေကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် သုံးသပ် ကြည့်တော့ ကိုယ် သူ့ကို သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ထက် ပိုမချစ် ဘူးဆိုတာ သိခဲ့ရတယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်လား...ဘာလဲ...မိုင်း အံ့ဩသွားလား”

မိုင်း ခေါင်းညိတ်ပြတော့ သူက ခြေလှမ်းပြင်သည်။ မိုင်း သူ့ဘေးကနေ လျှောက်လာရင်း သူ၏ မပြီးစီးသေးသော စကားသံ များကို မျှော်လင့်မိသည်။

“နွေးထွေးကတော့ ပြောခဲ့တယ်။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ထဲက ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် သူ လက်ခံနိုင်တယ်ဆိုတော့ ရွေးချယ်မယ့်သူက

သူ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ကတော့ လိုလိုလားလား နှုတ်ထွက်ရတော့မယ်လေ”

“စိုးရ...ဘာတွေပြောနေတာလဲ။ မိုင်း နားမလည်ဘူး။ ဒါဆို တစ်ယောက်ယောက်က ဒီပွဲမှာ လိုလိုလားလား နှုတ်ထွက်ဖို့အတွက် စိုးရတို့က တိုင်ပင်ခဲ့ကြတာလား”

“နီးပါ”

ခေါင်းယမ်းလိုက်သောကြောင့် ပိုတောင်ခေါင်းရွပ်လာသည်။ ဆိုင်ကယ်ရပ်ထားသောနေရာတွင် လင်းလက်က မိုင်း ရရှိသော ဂုဏ်ပြုကဒ်နှင့် လွယ်အိတ်ကိုကိုင်ရင်း စောင့်နေသည်။

“ဟေ့...လင်းလက်...နှင့် ဆိုင်ကယ်ပါလား”

“ဘယ်လိုလုပ်ပါမလဲ...ငါ မိုင်းနဲ့ အတူတူလာနေကျကို သိရက်သားနဲ့ မေးနေသေးတယ်။ ဟွန့်...ငါ ကြားပြီးပြီ။ တမင် နှင် အရှုံးခံဆော့တယ်ဆိုတာ”

“ငါ တမင်အရှုံးခံဆော့တယ်ဆိုတာ နှင့်စကားကြောင့်လေ”

“ဘာ...ငါ့ကြောင့်...ဟုတ်လား...ဘာဆိုင်လို့ ငါ့ကို ဘာရာခံဆွဲထည့်နေရတာလဲ”

“တော်ပြီ...တော်ပြီ...အိမ်ရောက်မှ နှင် ငါ့ကို ဘာပြောခဲ့ သလဲဆိုတာ နဖူးပေါ်လက်တင်ပြီး သေချာစဉ်းစားတော့။ ခု နှင် မိုင်းရဲ့ဆိုင်ကယ်ကို ယူသွား...ငါ မိုင်းကို လိုက်ပို့လိုက်မယ်။ ပြီးမှ နှင့်ဆီကဆိုင်ကယ်ကို မိုင်း လာယူလိမ့်မယ်”

“ဟမ်...ဘာလို့လဲ...ငါလည်း ခုပြန်တော့မှာလေ။ ငါနဲ့ လင်းလက် ခါတိုင်းလိုပဲ အတူတူပြန်မှာပေါ့”

ဆိုင်ကယ်ပေါ်တက်ခွင့်မပြင်နေသော မိုင်းရဲ့လက်မောင်းကို သူက လှမ်းဆွဲပြီး...

“နင်နဲ့ငါ စောစောတုန်းက စကားပြောနေတာ မပြတ်သေးဘူးလေ...ရပြီ...လင်းလက် နင် သွားတော့”

“အေးပါ...အေးပါ...ငါ သွားပြီ။ ဟဲ့...စိုးရသူ ငါ့သူငယ်ချင်းကိုလည်း အိမ်ရောက်အောင် ပို့ဦးနော်”

“ကောင်မစုတ်...လာနောက်နေသေးတယ်”

“တက်လိုက်စမ်းပါ...သူနောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟမ်”

ဆိုင်ကယ်မောင်းထွက်သွားသော လင်းလက်ကို မျက်စောင်းထိုးပြီး လှမ်းကွဲနိုးလိုက်သော မိုင်းကို သူ ဘာပြောလိုက်သလဲ မသိ။

‘ဟမ်ခနဲ’ ကြောင်၍ သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်တော့ သူက စောစောတုန်းက စကားကို ပြန်ဆက်သည်။

“တကယ်ချစ်တဲ့သူကို တကယ်ဆုံဆည်းချင်လို့ ကိုယ့်ဘာသာ လိုလိုလားလား ဘေးထွက်ရပ်လိုက်တာ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ နွေးထွေးကိုလည်း တကယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ ဆုံဆည်းစေချင်တယ်လေ”

“ဪ...”

နေပြည့်က နွေးထွေးကို တကယ်ချစ်လို့ ကိုယ်က တမင်နောက်ဆုတ်ခဲ့တယ်လို့ပြောလျှင် ပြီးသည့်ကိစ္စကို ဟိုကျွေးဒီပတ်ပြောနေတာက မပြီးနိုင်၊ မစီးနိုင်။

“ဒါဆိုဂုင် ပြန်ကြမယ်လေ”

“ဘယ်ပြန်မှာလဲ...ပြောလို့မှ မပြီးသေးတာ”

“ဟမ်...မပြီးသေးဘူးလား။ ဘာကျန်သေးလို့လဲ”

“ကျန်သေးတာပေါ့...ကိုယ့်ကိစ္စလေ”

“ဟင်...စိုးရကိစ္စကကော မပြီးသေးဘူးလား”

နွေးထွေးနှင့်နေပြည့် ချစ်လျှင်ပြီးပြီ မဟုတ်လား။ ဘာကိစ္စ

ကျန်ရသေးတာလဲ။ ပဟေဠိဆန်သော သူ့ကို မျက်မှောင်တွန့်ကြည့်တော့ သူက ပြုံးရယ်ပြုပြီး ဆိုင်ကယ်ပေါ် တက်ခွ၍ စက်နှိုးသည်။

ပြီးတော့...

“တက်”

ဟုပြောသဖြင့် မိုင်း သူ့နောက်တွင် ယောင်ဝါးဝါးနှင့် တက်ထိုင်လိုက်သည်။ တစ်ခါမှ သူ့နောက်တွင် ထိုင်၍ ဆိုင်ကယ်ပေါ်က မစီးဖူးခဲ့သဖြင့် ရင်ထဲတွင် ဖိုးသိုးဖတ်သတ် ဖြစ်နေသည်။

သူကကော ဘာစိတ်ကူးတွေပေါက်ပြီး မိုင်းရဲ့ဆိုင်ကယ်ကို ဆင်းလက်စီးဖို့ ပေးလိုက်ရတာလဲ။

“အချစ်ဆိုတာ ဖြားယောင်းတတ်တဲ့အရာဆိုတာ ကိုယ်ကောင်းကောင်းကြီး လက်ခံပြီ။ ဒီလောက်ထိ လူ့စဉ်မမိတဲ့ အသေးလေးကို ချစ်မိလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်ကိုမထင်သေးဘူး”

“ဟမ်”

သူ့ကျောနောက်တွင် ထိုင်နေသော မိုင်း၏ကိုယ်ကြီး တွန့်ခနဲ ချစ်သွားသည်။ ဆိုင်ကယ်က ပို၍မြန်လာသဖြင့် ဖင်ထိုင်ခုံမှောက်ပြီး ကို အသေဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။

“ပြုတ်ကျရင်တော့ တာဝန်မယူဘူးနော်။ ပြုတ်ကျမခံချင်ရင်တော့ ခါးဖက်ထားလို့ရတယ်”

“အမ်မာ...ဖက်ထားစရာလား”

“ရတယ်လေ”

“ဝူး”

“အို...ပြုတ်ကျတော့မှာပဲ။ အဲဒီစိုးရကလဲ...စွတ်ပဲ။ လူတင်မခေါ်ချင်ရင် အစကတည်းက မခေါ်နဲ့ပေါ့။ စိတ်ကလည်း မရည်

ဘူး”

“စိတ်မရှည်ဘူးလို့ ပြောမိလို့လား။ ကိုယ်ကတော့ ရှင်းတယ်။ ဒါ ကိုယ်စီးနေကျနှုန်းပဲ။ ကျမှာကြောက်ရင် ဖက်ထား”

အနိုင်ပိုင်း၍ပြောသဖြင့် သူ့ကျောပြင်ကို မျက်စောင်းထိုးကာ မသက်သာ၍ ခါးဖက်လိုက်ရတော့သည်။

ခုထက်ထိ သူပြောနေတဲ့စကားများက ဆက်စပ်၍ မရသေး။ ‘အသေးလေး’ ဆိုတာ ကိုယ့်ကို သူများတွေခေါ်သောမှာမည်မို့ သူ ကိုယ့်ကို ရည်းစားစကားပြောလိုက်တာလား။ အဲဒီလိုလည်း မဟုတ် သေး။

လောကကြီးထဲမှာ အသေးလေးဆိုတာ ကိုယ်တစ်ယောက် တည်းရှိတာမှ မဟုတ်တာ။

“နောက်တစ်ချက် ရှိသေးတယ်။ ကိုယ်နိုင်မှာကြောက်လို့ အနိုင်အရှုံးပွဲစဉ်ကို မကြည့်ရဲဘဲ ကန်တင်းမှာ ငုတ်တုတ်သွားထိုင် နေတဲ့ ကောင်မလေးကြောင့် လိုလိုလားလား အရှုံးပေးခဲ့တာ”

“ဟင်”

မှိုင်း ပြောခဲ့သောစကားတွေမို့ မှိုင်းရဲ့မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ် ပိုင်းစက်သွားချိန်...သူက ခါးတွင်ဖက်ထားသော မှိုင်းရဲ့ လက် တစ်ဖက်ပေါ်ကနေ သူ့လက်နှင့် အုပ်ကိုင်ကာ...

“အချစ်ဆိုတာ သွေးဆောင်ဖြားယောင်းတတ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ် လက်ခံပြီ” တဲ့။

တကယ်ပဲ သူ မှိုင်းကို ချစ်စကားတွေ ပြောနေတာပါလား။ အို...မြတ်စွာဘုရား...ရင်တွေခုန်လိုက်တာ။

သူ ကိုယ့်ကို ချစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ အိပ်မက် မမက်ခဲ့ဖူးတာမို့ အခြေအနေက မယုံမရဲ။ ထို့ကြောင့် သူ့ကျောပြင်

တွင်မှီကာ...

“အိပ်မက်မက်နေတာလားဟင်”

“အိပ်မက်ဟုတ်မဟုတ်...သိချင်ရင်”

“ဝူး...ဝရော”

“အို...စိုးရ...ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဆိုင်ကယ်အရှိန်လျှော့...”

ဒီမှာ ပြုတ်ကျတော့မယ်။ အရှိန်လျှော့ပါဆို”

“ပြုတ်ကျမှာကြောက်ရင် ဖက်ထားပါဆို”

တဟားဟားရယ်၍ သူ့မှာ အေးဆေးနိုင်သလောက် တဝူးဝူး နှင့် အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာ ပြေးနေသော ဆိုင်ကယ်ကြောင့် မှိုင်းမှာ သူ့ခါးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် ခပ်တင်းတင်း ဖက်ထားမိပါတော့သည်။ ပထမဆုံး ချစ်သူဘဝ၏နေ့ရက်သည် ရင်ခုန်ရမည့်အစား ရင်တုန်နေရသဖြင့် တစ်သက်တာမှာ အမှတ်ရစရာ ဖြစ်နေမှာတော့ အမှန်ပင်။

သတိ...အချစ်သည် သွေးဆောင်ဖြားယောင်းတတ်သည်။

လေးစားလျက်
လှိုင်းကြွဖြူ (လားရှိုး)
(၁၀-၉-၂၀၁၇)
11:00 AM